

Тетяна Миколаївна Бережна

*Любов іншого
виміру*

Тетяна Бережна
Любов іншого виміру

«Издательские решения»

Бережна Т. М.

Любов іншого виміру / Т. М. Бережна — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-933371-1

Олена одна з дванадцяти Обраних, що мають спасти Землю. Тому, вона побувала у Раю, прослухала лекції Вищих Янголів та курс Світла Ісуса Христа. Вдосконалившись та здобувши справжні знання, Олена повернулася на Землю. Між тим, таємниця буття Олени, її врода та магія жіночності зачаклували Люцифера і Фобоса, Перших Лицарів Безодні. Безтямно закохавшись в одну дівчину, Люцифер і Фобос переживають важку кризу стосунків, тим часом Пекло занепадає. У ситуацію змушений втрутитися Ісус Христос...

ISBN 978-5-44-933371-1

© Бережна Т. М.
© Издательские решения

Содержание

ЛЮБОВ ІНШОГО ВИМІРУ	7
Глава 1	8
Глава 2	10
Глава 3	12
Глава 4	15
Глава 5	16
Глава 6	19
Глава 7	23
глава 8	27
Глава 9	31
Глава 10	33
Глава 11	40
Глава 12	48
Глава 13	50
Глава 14	54
Глава 15	58
Глава 16	61
Глава 17	66
Глава 18	70
Конец ознакомительного фрагмента.	85

Любов іншого виміру

Тетяна Миколаївна Бережна

© Тетяна Миколаївна Бережна, 2018

ISBN 978-5-4493-3371-1

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

«Роман „Любов Іншого виміру“ – оригінальний за змістом художньо-філософський твір. У ньому представлена своєрідна трактовка одвічної боротьби добра і зла, по-своєму змальовані Рай і Пекло, а також образи Ісуса Христа, Сатани та нашої сучасниці Олени. Роман захоплює унікальністю стосунків Спасителя і Люцифера, драматизмом почуттів героїв та стрімким розвитком сюжету» – Василь Левченко, заслужений журналіст України

Нехай Рука Спасителя огортає Захистом та Любов'ю кожного читача цієї книги!

З щирою повагою, Тетяна Бережна

ЛЮБОВ ІНШОГО ВИМІРУ

Автор: Тетяна Бережна

Глава 1

Несподівана хвиля збентеження стрімко жбурнула Олену в обійми страху: у тиші сутінок літнього садку раптом щось скрипнуло, не по-людському скрикнуло, і на стежині перед нею виникла химерна істотка росточком з трьохрічну дитину. Скута крижаним жахом, Олена прикипіла враженим поглядом до примарного личка крихітки: виразні зелені оченята, дивна усмішка, скуйовджене сріблясте волосся... Напрочуд тендітне, у мальовничому лахмітті, і випромінює сяйво, блідо-блакитне, ледь помітне...

Серце дівчини забилося спійманим пташенням, готовим вилетіти з грудей від страху. «Що це, привид?» – блискавкою стрільнуло у мозку. Аж раптом у голові Олени тоненько проспівало: «Несу благу вість! На тебе чекає райська мандрівка!» Ні разу не розтуливши рота, дивне створіння похитнулося і розтануло у прохолоді ночі.

Дмухнув вітерець, по стежині дрібно затремтіли мережива тіней від дерев та кущів. На мить Олені здалося, що її звичайний світ існування здригнувся теж. Холодне місячне сяйво лише посилювало ефект нереальності. Приголомшений подивом мозок відмовлявся від сприйняття фантастичної пригоди. «Ні, ні! Цього не може бути! Ні!» – як у латиноамериканському телесеріалі заграюю платівкою закутилося у голові.

Між тим сутінки погустішали і чудові пахощі нічної фіалки просякнули повітря наскрізь. Олена вдихнула на повні груди. Повз неї, майже торкнувшись її плеча, прослизнув величезний кажан. Хором застрекотіли коники, забулькотіли жаби у вологій траві. Відчувши лоскітливе тертя оксамитового вушка об ногу, Олена посміхнулася.

– Василько, теж злякався? – спитала свого котика.

– Няя! – ніби підтвердило ласкаве звірятко.

– Ходімо у хату, малий, – проворкувала Олена горлицею.

Вона зрушила з місця, під босою ногою розчавилося щось волого-слизьке.

– Який жаль! Мабуть, це равлик! – зітхнула Олена і пішла спати.

Тіло Олени намагалося заснути, та активно працюючий мозок заважав. – «Ну як таке може бути?» – настирно сіпала мозок думка. – «Ще й як може! Не тобі дивуватись, відьмо. Краще згадай про свої несподівані очі!» – раптом порадив у її голові хрипкий голос, сповнений зневаги.

І Олена згадала... згадала похорон свого батька... Це було три роки тому. Батько виглядав байдужим і зовсім чужим на святі Смерті, влаштованому на його честь.

Того страшного дня, порозкидавши то тут, то там веселі зелені галявини у червоних тюльпанах, у місто увірвався сонячний травень. Тому і на цвинтарі розквіт бузок і пустотливо цвірінчали горобці... Олена не плакала, а лише торкнулася холодного, скам'янілого чола батька долонею... На серці тужно занило: їй здалося, що її безжально кинули у чорну безодню Журби.

Чомусь Олена пригадала, як вона малою дівчинкою, граючись у садку, тикнула пальчиком порожню ляльку метелика і, зруйнувавши її, почувла шелесткий хрускіт.

На цвинтарі, стоячи біля домовини батька, Олена знову почувла цей ледь чутний хрускіт. Такої бринкої жахом самотності, як у ту особливу мить, вона не відчувала ніколи раніш. Їй спало на думку, що життя і смерть – безглузда комбінація і, якщо смерть існує насправді, не варто жити. Який сенс жити за умови, що смерть рано, чи пізно вирве душу з обіймів життя? Заради своїх дітей, що теж помруть?... Щось тут не так, зовсім не так, тому спостерігаючи, як вбивають цвяхи у віко домовини, Олена раптом страшно, на весь цвинтар, закричала:

– Цього не може бути, татко! Ти не можеш померти!

Дивно, але всім здалося, що з домовини долинає стогін. Домовину розкрили, хтось сміливий, взяв небіжчика за руку, спробував відшукати пульс... Марно! Оленчина мама, вся у сльозах, ледве трималася на ногах. Очі доньки були сухими. Домовину забили знову.

– А вона і не плаче, відьма... – почувла Олена за спиною вороже шепотіння.

Не плакала Олена і під час галасливих поминок. Гірка грудка полегшення підкотилася до її горла лише тоді, коли останні п'яниці, досхочу напившись горілки, з реготом пішли з двору.

Вона влетіла у свою кімнату, упала на ліжко і несамовито, розкуто розридалася. До неї увійшла мама:

– Доню, любя, годі тобі, годі! Ми не повернемо татка...

– Облиш мене, дай мені спокій! – грубо відказала Олена крізь сльози.

Мама, важко зітхнувши, вийшла. Олена, здригаючись від вибухів ридань, непевною ходою підійшла до дзеркала, зірвала з нього чорну мереживну хустину, вгледілась у свої карі очі і раптом почувла у голові лагідний чоловічий голос: – «Смерті немає, не страждай так, відпочинь...»

Чомусь Олена не злякалась з подиву, а роздяглася і лягла у ліжко. Вона не помітила, як міцно заснула. А коли вранці прокинулася і як зазвичай підійшла до дзеркала, остовпіла: її очі змінили колір – з карих перетворилися на фіолетові!

З тих пір, йдучи рідним селищем, вона часто чула вслід люте жіноче: «Відьма».

Три роки тому... Яскравий трагічний спогад покотив по її щоці гірку сльозу.

– Що ж, на все Воля Божа, як каже моя хрещена матір... Мандрівка, так мандрівка, – поволі засинаючи, промовила до себе Олена.

Глава 2

Прокинулась Олена тому, що щось невагоме приємно лоскотало обличчя і було смішно. Вона розплющила очі: на неї пильно-пильно, немов гіпнотизуючи, дивився її котик. Звірятко стояло на задніх ніжках, передніми упершись у ліжко, і виглядало вкрай кумедно. Олена засміялася і погладила його по голівці.

– У хлопчика уважні гарненькі оченята, – лагідно проворкувала Олена і, поринувши у себе, зосередилась, – хвилю, згадала... Мені снився зеленоокий білявий красень...

Вона посміхнулася, похитала головою і знову заговорила до свого котика:

– Сон, звірятко, є сон! У житті таких чоловіків не буває... Високий, широкоплечий, стрункий... риси правильні, виразні... А очі! Яскраві, глибокі і зеленіші за твої, Василько...

Чисті фіалкові очі дівчини набули замріяності.

– І знаєш, що він зробив?... Подарував мені таку величезну червоно-чорну троянду, а на мої ноги одягнув червоні чобітки, такі елегантні, на високих підборах...

Василько, втративши терпець від монологу своєї господині, вимогливо занявчав.

– А тобі б тільки їсти! – зітхнула Олена і підвелася з ліжка.

Після сніданку вона працювала на маленькому городі: ретельно виривала між баклажаками бур'яни і розпушувала сапою ґрунт. Котик зневажливо визирав з-під листка лопуха. Його виразні оченята наче красномовили:– «Нащо махати руками під сонцем?»

Олена перехопила погляд Василька і сіла на стільчик перепочити. Вся у сяючих «діамантах» роси, біля її обличчя тендітною вродою рожевіла троянда. Яка витонченість! Раптом пелюстки квітки заворушились, бо щось живе, крихітне поривалося вирватися із солодкого полону.

Всередині вісімнадцятирічної Олени продовжувала жити дитина з неабиякою фантазією та яскравою уявою, тому вона затамувала подих: мабуть, це Оле Лукое розштвухує парасолькою ніжні пелюстки, і зараз випірне його казкова усмішка на лукавому личку під кумедним капелюшком... На жаль, ні... Просто сріблястий красень-жук. Олена здихнула розчарованою дівчинкою.

– Доню, йди-но сюди! – покликала мама, що сиділа під хатою.

Олена підійшла, занепокоєно вдивилася у її обличчя. Олену нажахали майже чорні синці під очима мами, останнім часом вона виглядала тяжко хворою.

– Як ти змарніла! З тобою щось не гаразд, мамо. Може, треба лягти у лікарню на обстеження? Як ти себе почуваєш? – захвилювалася Олена.

На мить здолавши нудоту від болю, що розгризав мозок на болючі шматки, мама огорнула доньку заспокійливою, впевненою усмішкою:

– Зі мною все добре, Оленко. Чого ти така перелякана?... Обстеження мені не потрібне, я просто втомилася.

Вона була невиліковно хворою, та Олені не казала, бо лікар обіцяв їй півтора-два роки життя, тож вона вирішила не вражати доньку раніше часу. – «На її вік ще вистачить і хвилювань, і горя, – резонно розмірковувала мама, – поки я жива, нехай живе без тяжких турбот».

– Оленко, сходи по хліб.

– Добре, до речі, Ліда щось прихворіла, я забіжу і до неї разом.

– Гаразд, але не затримуйся у неї, щоб я не хвилювалася. Допоможеш мені з підрахунками?

– Так.

Оленчина мама, Наталія Петрівна, працювала у відділку по наданню населенню житлово-комунальних субсидій і майже завжди на вихідні брала роботу додому. Олена допомагала їй.

Мама схилилася над паперами, а донька увійшла у свою кімнату. Сіла перед дзеркалом і пильно у нього вгледілася. Олена була особливою красунею. Струнка, височенька, але не занадто, вона мала бездоганну статуру. Її дивовижна шия та шляхетне ніжне обличчя з правильними рисами викликали захват чоловіків і ненависть жінок. Та джерелом настирної уваги і заздрощів були її загадкові фіолетові очі. Відтінені довгими чорними віями, вони виглядали фантастично глибокими, яскравими.

– Очі мої, очі! Аби не ви, мене б не вважали відьмою! – важко зітхнула Олена.

Щоб не привертати уваги набридливих чоловіків, вона зазвичай носила довгий мішкуватий одяг і не підмальовувалась. Та сьогодні на неї раптом щось найшло: їй чомусь так не захотілось виглядати попелюшкою, вирядженою опудалом, що вона одягла коротеньку чорну сукню у фіолетовий горох, підфарбувала вії і навіть торкнулася помадою своїх ніжних вуст. Золотаве вихлясте волосся порозкидала по оголених плечах і, взявши гаманець і сумку, впевнено переступила поріг хати. Мама вражено звела брови:

– Що це таке? Переодягнись у щось пристойне! Ти зведеш мене у могилу раніше часу! Не вистачало ще, щоб якісь негідники затягли тебе у машину!

– Мамо, а чим я гірша за інших дівчат? Чому вони оголюються як завгодно, а я повинна одягатися, як бабуся? Набридло мені всіх боятися. Набридло! Нехай бояться мене! – вирвалося в Олені і вона гордовито розправила плечі.

– Аби ж ти була такою, як всі. Прошу, доню, будь розважливою. Якщо ти не повернешся через дві години, я почну хвилюватися, зрозуміла?

Олена ствердно хитнула головою і крокувала до воріт. Мама перехрестила її плечі.

Глава 3

Олена йшла рідним селищем. Закуток українського села у хатках і садочках лишився недоторканим майже у центрі міста завдяки кручам. Місто загрозливо підступило до нього з усіх боків і зупинилося перед тими кручами, як ворог перед глибоким захисним ровом, оточуючим середньовічний замок.

Розмірковуючи про нічну пригоду у садку, Олена йшла поволі. Їй назустріч, перевалюючись з ноги на ногу, загодованими гусками сунулись Клава і Зіна, її сусідки. Жінок так згорбило під важелем тяжких господарських сумок, що їх незграбні, товсті тіла здавалися розплющеними. Олена привіталася до них першою.

– Зссте! – цикнули обидві у відповідь.

– Ведьмака, врядилася, як проститутка, – гадюкою прошипіла Зіна їй услід.

Олена гірко посміхнулася, за три роки вона так і не звикла до свого прізвиська. Перехопивши відверто пристрасні погляди кількох зустрічних чоловіків, Олена вирішила не зважати на оточуючих і поринула у невеселі думи. Вона згадала про нещастя, що трапилося з її єдиною подругою Лідою.

Так, з її подругою сталося лихо. Обличчя Олени посуворішало. Лідочка, маленька пухленька білявка з личком ляльки Барбі, завагітніла. Дитина у дитині! Жахаюче безглуздя... А все через тридцятирічну Льольку, повію за фахом і покликанням. Психолог бісів, вона давно смикнула, що цнотливість свіженьких, гарненьких дівчаток – товар неабиякий, не все ж власним тілом заробляти на шмат хліба з маслом! Тож і обдурила довірливу Ліду, все торочила їй: – «Из тебя выйдет классная модель. Могу познакомить с нужными людьми, будешь работать за границей, заработаешь кучу баксов!»

Олена не змогла переконати Ліду, що Льоля більше схожа на дешеву шльондру, ніж на модель від високої моди, і що мати з нею справу небезпечно. Аж посварилися... І ось маєш! Ліда таки потрапила у пастку!

Сідаючи з Льолею в білий «Мерседес», вона аж розшарілася від незвичної приємності. Бритоголовий молодик, тупо жуючи жуйку, привіз дівчат у розкішний маєток за містом. Нешироко посміхаючись, Льоля відрекомендувала Ліду господарю, як майбутню кінозірку. Тому було років сорок п'ять. Кремезний, якісь стерті риси обличчя, а голос тихий та лагідний. Як безхитра, недосвідчена Ліда могла здогадатися, що перед нею високопоставлений збоченець-кібець, жадаючий лише свіжої крові?

Випили вина, Ліда чомусь знепритомніла... Отямилася під важким бридким чоловічим тілом. Гола, прикута до ліжка кайданами, вона силкувалася протистояти шаленому натиску гвалтівника. Дарма! Її пручання ще більше заохочували розбещену тварюку. Ліда пережила такої сили шок, що ледь не втратила розум.

Коли він скинув з неї кайдани, жбурнув їй в обличчя одяг і дав шість гривень на дорогу, вона вигукнула крізь сльози:

– Будь ти проклятий, покидьку! Гори у Пеклі вічним полум'ям!

А згодом Ліда зрозуміла, що, лишившись цноти, придбала ще й дитину. Їй не хотілось жити.

«Чи звільнилася Ліда від дитини? Як вона перенесла „розтин“ тіла, принизливі тортури абортів?» – подумки питала себе Олена. Розмірковуючи про долю подруги, вона ввійшла в магазин, купила буханець чорного хліба, вийшла надвір. Спекотно і задушно. Схоже, буде дощ.

Густо сніжило тополиним пухом. Зненацька захурделило: вир гарячого повітря підхопив сіруватий пух, пил, кольорове сміття. Олена прискорила ходу, лише на мить призупинилася

біля кіосків і раптом спиною відчула дивний приємний тиск сильного чоловічого погляду. Їй захотілося повернутися, та вона здолала чудне бажання.

Згряя брудних дітлахів, здійнявши куряву, пробігла повз Олену. Хлоп'я років восьми несподівано підскочило до неї і смикнуло за сумку, та вона різко потягнула сумку на себе, мале упало, забило колінце. Олена схилилася над ним, підвела його на ноги. Дитячі очі заметушилися зацькованими мишенятами.

– Отпусти мене, сволочь, отпусти! – зарюмсав малий, його брудне личко гнівно і водночас перелякано скривилося, він засіпався в Оленчиних руках.

– Я не сволочь, – лагідно заперечила Олена, – вот тебе, возьми, больше у меня нет.

Вона вклала у маленьку, чорну від бруду, долоню п'ятдесят копійок. Хлоп'я підвело голову, припинило плакати і, розглянувши її з відвертим захватом, гордовито відказало:

– Забери бабки. Вот, на тебе, добавь, купи себе шоколадку. Ты – классный бабец! – і він простягнув Олені свої п'ятдесят копійок.

Вона розчулилась:

– Нет, не надо, лучше собирай себе на «БМВ».

– Лады, куплю себе тачку!

– А мама у тебя есть?

– В гробу я видел мою маму, щоб ей бутылка водяры застряла в горле! – зневажливо кинув він. – Скоко щас?

– Час! – поглянувши на свого годинника, відказала Олена.

Він швидко потис її руку і, шмигнувши носом, поплентався до своїх. Вони чекали на нього, тримаючись у купі, як вовченята, осторонь від людей.

Свідком цієї зворушливої сценки був високий білявий красень, його дивовижні яскраво-зелені очі поглинали Олену несамовито захопленим поглядом.

– В милицию надо было сдать, прочить, – суворо виказала Олені маленька бабуся у капцях і з ціпком. Колючі сірі очі старої пронизали Олену докорою наскрізь.

Олена пішла від кіосків геть.

– Пацаны, идите сюда! – почула вона за спиною приємний чоловічий голос і знову ледь здолала спокусу озирнутися.

Несподівано якась циганка стрімко перетнула її дорогу. Циганка, як циганка: брудні ноги, купа зім'ятих рясних спідниць, блискучі цяцьки на шії, у засмоктаному волоссі пір'я, у зубах цигарка і завеликий ніс на сіро-зеленому обличчі. Та Олені стало недобре.

– Дай гривну, красавица! Всю правду расскажу, завидуют тебе, порча на тебе, положи мне на руку бумажный денгги, сниму! – словоблудила циганка і важко тиснула на Олену нахабним поглядом чорних вологих очей.

– Порча заводится на порче, отойди! – і Олена спробувала обминути її.

– Стой на месте, не то схватит Сатана! – страшно прохрипіла ворожка.

– Смотри, чтоб тебя не схватил! – Олена таки відчепилася від циганки, прибравши її зі свого шляху рішучим поглядом фіолетових очей.

Тепер до Ліди. Олена швидко йшла вулицею, що була умовною межею між містом і селищем. Зосередившись на своїх думках, вона майже не помічала, хто і що її оточує. І даремно! Вона ледве встигла відреагувати, коли брудна долоня жалюгідного п'яниці з розмахом ляснула її по носі. Олена різко відпихнула брудну руку, воно поточилося, але встояло. У тупому погляді скляних очей майнула звіряча лють, п'яниця заніс над дівчиною кулак.

– Сука! Та я тебя! – заволав він на всю вулицю.

Від нього гидотно тхнуло сумішшю перегару, сечі і поту. Олена похитнулася від шоку і відрази, в цю ж мить руку потвори перехопив білявий високий красень:

– Мразь...

Він ударив п'яницю кулаком в обличчя, той упав, встав на карачки і забубнив матюки. Кілька перехожих, весело коментуючи сцену, призупинилися.

– Неудивительно, ходят почти голые, – зауважила незграбна жінка з курячим виразом обличчя.

Від приниження Олена ледь стримувала сльози. Захисник простягнув їй хустинку, їх очі зустрілися і... Це було нове дивне відчуття: глибокі зелені очі незнайомця втягували у себе фатально, його особливий погляд заворожував... Олена почула у голові гулки удари. – «Мое дурне серце!» – здогадалась. Вона перевела подих і зняковіла, бо їй здалося, що він чудово зрозумів, якої сили враження на неї призвів. Між тим його вуста торкнула тепла усмішка.

– Успокойтесь, Вы такая редкая красавица, вот у негодя и сорвало крышу, – лагідно промовив він.

Незнайомиць невимушено користувався жаргоном рідного міста, однак Олені чомусь спало на думку, що він дуже здалеку. – «Не може він жити на Землі!» – приголомшенням промайнуло в її голові – «Де я його бачила?»

– Могу я Вас проводить? Вам небезопасно ходить по улицам, – люб'язно запропонував він, відверто милуючись нею.

– Спасибо, не стоит, – почервонівши, відказала вона, відвернувшись і майже побігла.

Раптом її мозок тоненько проскрипів словами: – «Правильно робиш, біжи від нього, він дуже небезпечний для жінок». Олена аж остовпіла.

– Ти, нічна химера? Ти у мені? – вражено прошепотіла.

– «Я, але не в тобі, а поряд, не бійся», – заспокійливо озвалося в її голові.

Далі діалог продовжився подумки:

– «Здається, я бачила цього красеня уві сні. Хто він, ти знаєш?»

– «Сатана! Люди малюють його чортом з рогами і копитами, а він красень хоч куди!» – і у голові Олени пирснуло сміхом.

Дівчина саме проходила повз порожню лаву під тополею, тож безсило опустилася на неї і дістала люстерко. – «Боже! Невже я збожеволіла? Розмовляю з якимсь голосом, та ще й про Сатану! Це страшно...» – Олена перелякалась не на жарт. Важко зітхнула і вгледілась у люстерко, щоб перевірити, чи не забруднила фарба від вій її обличчя. Здається, все гаразд... Олена вимушено посміхнулася своєму відображенню, проте з люстерка їй відповіло милою усмішкою обличчя того незнайомця.

– Серце мое! Збожеволіла не ти, а я, Володар твого Земного Пекла, тому не вір Маргариті. Для тебе я безпечний і завжди до твоїх послуг, – ніжно запевнив він дівчину із дзеркальця.

Люстерко випало з її рук, але не розбилося: невидима рука перехопила його у повітрі і обережно поклала їй на коліна. – «Ніколи не розбивай дзеркал, погана прикмета!» – почула вона у мозку застереження Сатани. Так, Сатани! Олена була впевнена у цьому абсолютно, бо ще й мала речовий доказ: вона тримала у руці його хустинку з блакитною візерунчатою літерою «Л».

Глава 4

Нарешті Лідина вулиця. Олена почувала себе вибитою із Земного виміру існування, тому, коли перед нею виникла Льоля, вона поглянула на неї і розкуто розреготалася. Так одягатись і фарбуватись могла лише істота з уявою сороки: їдко-жовта ультракоротка сукня, відверто розхрещена на рано зів'ялих грудях, жадібні «криваві» вуста, штучно збільшені вдвічі. А її хтиві, безсоромні очі! Жирно обведені чорним олівцем, три кольори тіней. Свої брови Льолька геть вищипала, а вище, на вузенькому лобику, намалювала нові – дурні здивовані дужки.

Якби Олена була у звичайному стані, вона б із ввічливості не сміялася, але зараз, стоячи перед повією, не могла впоратися з бурхливими вибухами реготу.

– Ты что, дури обкурилась? – невдоволено буркнула та.

– Нет, просто очень весело! – спромоглася відказати крізь сміх.

– А ты сексопильная куколка, – зі знанням справи зауважила Льолька. – Хочешь стать фотомоделью, работать в Париже? Могу устроить.

– А как же! Ты уже пристроила одну с пузом. Сколько тебе заплатили? Тебе мало?

– Кончай комсомол, подружка! С той далекой эпохи полезно взять только два слова – «Всегда готова!». Лидка дура, а ты с мозгами, заработаешь кучу баксов, – відверто пояснила повія.

– Да, у меня хватает ума не иметь с тобой дела. Кстати, почему ты сама еще не в Париже?

– А ты за меня не беспокойся! Я не останусь в этой вонючей хохляндии подыхать вместе с такими умными придурками, как ты! Днями лечу в Париж! – зневажливо кинула повія, різко повернулася і непристойно завихлясувала товстими стегнами по вулиці, шокуючи рідких перехожих.

– Вот и чудно! Невелика потеря для Родины! – прокричала Олена їй услід.

– «Вона не дурна, хитра та підла, а виглядає так, щоб чоловікам було видно, якого вона фаху», – зрозуміла Олена.

Глава 5

Дівчата сиділи на веранді. Олена вгледілась у Лідині очі, і у неї зашеміло на серці. Її весела, життєлюбна подруга геть змінилася: схудла, змарніла, під порожніми очима виникли синці. Здавалося, самої Ліди немає, а напроти Олени сидить лише її фізична оболонка.

– Як ти себе почуваєш? – порушила тишу Олена.

– Шо? – наче раптом прокинулася Ліда. – Шо ти сказала? А у тебе случайно нема сигарет?

– Ні, ти ж знаєш, я їх не купую, не хочу звикати до куріння, – нагадала Олена.

– А! Всегда можна кинути, – байдуже заперечила Ліда.

– Так, кинути легко, деякі люди кидають куріння дуже часто, – посміхнулася Олена, намагаючись хоч якось розважити подругу.

Та думки Ліди були десь далеко, якщо взагалі були.

– Лідо, ти зробила аборт? – не витримала Олена.

– Да, я все тобі розкажу, та мені щось важко начати... Мені нічого не болить, та я якась наче висосана, пуста...

– Розповіси іншим разом, а зараз я піду, а ти поспи, відпочинь, – і, огорнувши Ліду співчутливим поглядом, Олена підвелася зі стільця, збираючись іти.

– Ні, ні! Не йди. Я хочу все тобі викласти, все, як було. Мені це нужно! Щас... щас, зберусь з думками...

Олена зазирнула у спустошені очі подруги і сіла. Знову гнітюча тиша. Раптом Олені примарилось, що ця тиша ожила і забриніла від болю. – «Хіба таке буває? Та що за день сьогодні такий?» – і, немов струшуючи з себе жахливого, смертоносного павука, пересмикнула плечима, задумалася.

Дівчата не помітили, як почорніло небо, а в повітрі нависла напруга. Збиралася сильна злива.

Зненацька сонячний промінь прорвав суцільну сірість важких хмар, висвітливши майже фантастичне довкілля: барви погустішали, дерева, кущі і трави набули насиченого їдко-зеленого кольору. На мить постріл блискавки перетворив позеленівший світ на осліплююче-білий. Небом покотився грім. По садку гайнуло різким вітром, гілки дерев та кущів дружно заверещали, і перша краплина дощу влучила Олені в обличчя. Вона здригнулася і відсунула свій стілець далі від вікна.

– Так от, – нарешті заговорила Ліда, – вчора утром ми з мамою приїхали в больницу. Мама з кимсь розмовляла, потім мене повели... Я помилась і мені видали влажну діркату сорочку. Я так замерзла, зуб на зуб не попадав!... Кстати! – і раптом Ліда зірвалася зі стільця, а за мить повернулася з якимсь зім'ятим папірцем у руках.

– «Бідолашна! Зовсім не обтяжена послідовністю, хоча таке перенести!» – подумала Олена. Ліда простягнула їй папірець.

– Ось, тіки полюбайся на цю важну тварюку! Яку доброту, який умняк накинув на свою крисячу морду! Обклеїли цією пикою весь наш район! А наш шкільний забор так, що ніде курці клюнуть! – і Ліда аж затремтіла від ненависті.

– То це той самий гвалтівник? Боже... Та він же балотується у депутати від нашого округу у Верховну Раду!... Що тут пишуть?.. Демократ, ну звісно,... семья, двое детей... старшая дочь – студентка университета... меценат... на благо общества... благодаря щедрым пожертвованиям на реконструкцию Преображенского храма... способный руководитель нового типа... – Олена перервала таке читання, її мозок напружено аналізував.

– Ти прочитала це?! – Ліда з розмахом тикнула у листівку пальцем. – У покидька дочка, старша за мене!

У Лідиних очах багаттям розворушилася жага помсти, однак Олена зраділа цьому, принаймні зараз вона виглядала живою.

– Так, це особливий виродок. Захід зі мною не погодиться, але, на мою думку, таких треба страчувати на площі... Що тут ще?.. Ага, итоговая встреча с избирателями в учебно-воспитательном комплексе №28... У нашій школі! Сьомого о шостій... Обов'язково підемо! – і Олена насупила брови, ніби промірковуючи якусь нечувану витівку.

– Та ти шо, Оленко! Мене стошнить від одного взгляда на цю падлюку!

– А ти не дивись на нього, – порадила Олена, – щось мені підказує, що ми примусимо цього покидька розповісти людям про його діяльність на користь суспільства відверто.

– Дивуєш ти мене, подруго! Кажеш, що я наївна, а сама! Та він прийде туди, щоб брехати! – і у Лідиних очах знову загорілося праведне полум'я.

– Подивимось, подивимось, – по обличчю Олени майнула ледь помітна посмішка Мадонни. – Що ж було далі, у лікарні?

– Далі, як у казці: чем дальше, тем страшнее! Мені приказали лягти на те кляте крісло. Сара Абрамовна, гінеколог, маленька така, жирна, халат грязний, у крові... Ну, вона полізла туди та як заверещить: – «Вон из кресла! Тут почти три месяца! Первый аборт, на хрена мне этот риск? Тебе рожать пора, девка, слазь!».

– Господи! – тільки і видихнула Олена, прикипівши до обличчя подруги напруженим поглядом.

– Тіки представ так собі на мінуточку весь цей ужас: я йшла на цей аборт, як на казнь, так боялася! Як вона мене проганяла, то мені захотілося аж побігти! Та я должна була викинути з себе дитину нелюда! Я сама була собі протівна, пока носила всередині себе його плод... І я рішила – лучше вметри!

Олена мимоволі замилювалася подругою: яка вона гарненька, коли отак впевнена у собі.

– Тому, пока вона мене матюкала, я стала, як камінь: лежу у креслі і не ворущусь. Слава Богу, прийшла ця... анестезіолог, добра така, хороша. Подивилась, що я перелякана в смерть і давай цю Абрамовну уговарівать: і так, і сяк! – Ліда заплющила очі, обхопила голову руками, по її щоках покотилися нестримні сльози.

А за відчиненням вікном не ушухав дощ, що перетворився на суцільну водяну стіну. Світ, замуруваний у товщі тієї прозорої стіни, набув химерного вигляду: раніш нерухомі речі, втративши чіткі обриси, ледь помітно рухалися.

Ліда розплющила мокрі очі і поглянула на подругу таким жалким, таким беззахисним звірятком, що та висмикнула з сумки хустинку Сатани, утерла її сльози і заговорила до неї, як до малої дитини:

– Бідолашна моя Лідочка, так натерпілася! Було дуже боляче?

– Який у тебе платочок, так приятно пахне, – і шмигнула кирпатим носиком, – та добра анестезіологша зробила мені у вену укол, нічого мені не боліло, тіки психіка моя пострадала з-за цього аборту, – і знову заплакала.

– Важкий наркоз?

Ліда ствердно мотнула головою і повела далі:

– Коли вона мене уколола, то я чомусь почувствовала себе куском м'яса, з якого будуть виймать жили... А тоді щось таке случилось! Не знаю, чи я спала, чи ні... Тіки бачу я себе зверху, наче мої очі під потолком, наче я вилетіла з тіла... Бачу перед собою Абрамовну, як вона там копирсається у мені... лязгають її інструменти, а я лежу біла, як полотно! І вдруг дивлюся – а я стала куркою! Була дівчиною, а стала куркою, такою здоровоною куркою без пір'я... І ця курка лежить перед Абрамовною, розкинувши товсті ножки, а та вдруг раз! і дістала з неї таке велике чорне яйце і каже: – «Это первое! Ты еще много снесешь черных яиц, девка!» – і Ліда гірко розридалася.

– Лідочко, заспокойся, не плач! Це був просто страшний сон, нав'яний твоїм тяжким станом... Викинь його з голови і ніколи не згадуй!

Ліда судорожно вдихнула і продовжила:

– А потім мене відвезли у палату... у мене все пливло перед очима, наче я не я...

І так мені було холодно, наче мене з морозилки дістали... А як стала я нормальна, чого тільки не наслухалася у тій палаті!.. Це просто палата ужасів... Представ, є жінки, що йдуть на аборт, як на... – вона наморщила лобик, – ну, як ми з тобою ходили на плавання, так часто вони роблять аборти!

– Дурні! – буркнула Олена, у неї раптом розболілася голова.

– Не дурні, а нещасні! – з почуттям заперечила Ліда.

– Нещасні, бо дурні. Так себе не цінувати! Є ж безліч засобів запобігти вагітності!

– Ось чому ти в нас така умна? – вибухнула Ліда – По-твоему, я теж дурна?

Ліда знову заплакала, по-дитячому, щиро. Олена підскочила до неї, пригорнула до себе.

– Ну що ти! Тебе це зовсім не стосується! Хіба ти знала, що таке станеться? Просто ти дуже молода і довірлива. Повір мені, цей негідник ще отримає своє!

З глибини фантастичних фіолетових очей Олени спалахнули холодні, сталеві зірочки, вона ніжно поцілувала подругу у чоло. Та відсахнулася від неї і крізь сльози засміялася:

– Ти ж стріляєшся током!

– Може, це через блискавки?... Хоча... – Олена кинула погляд за вікно – дощ ущух. – Поглянь, Лідо, яка чарівна веселка! Годі тобі мучитися, горе у минулому, а майбутнє буде чудовим! Ми з тобою молоді, гарні, все життя попереду...

Відповівши Олені вдячною усмішкою, Ліда підійшла до вікна. Сонце перетворило світ на розкішну скарбницю: мільйони краплин, щедро розкиданих дощем по деревах та кущах, блищали коштовними діамантами. Стало чути, як на різні голоси зраділо все живе: загавкало, защебетало, задзижчало, зареготало і раптом зовсім близько заспівало. Сповнений багатозвуччям простір, здавалося, збільшився в обсязі.

Ліда на повні груди вдихнула озонову свіжість і повернулася до подруги.

– У мене відлягло від серця! Це ти так повліяла на мене, Оленко! Ніколи, чуєш, ніколи не розрешу мужику торкнутися до себе! Ненавижу їх усіх! Всі вони подонки, всі обіжають нас, жінок! Буду їм усім мстити! – гордовито вигукнула.

Олена не відреагувала на «страшні» Лідині слова, бо у веранду несподівано влетів білосніжний голуб завбільшки з кібця. З рожевого дзьобика птаха випав чорний пролісок. Олена перехопила чудну квітку, піднесла до обличчя, вдихнула її аромат. Дивовижний голуб покружляв над нею і вилетів у розчинене вікно, та Олена встигла помітити на його грудях криваву ранку.

– Лідо, чому чорний пролісок влітку пахне, як конвалія? Як гадаєш?

Глава 6

Люцифер, сидячи поряд з водієм у чорній «БМВ», нічого не помічав навкруги. Його опанували роздуми про Олену. Водій зацікавлено косив на нього очі.

– Шеф, с Вами что-то случилось во время прогулки?

– Случилось, я встретил девушку...

– Так в чем проблема, шеф? Вы – красавец, зелени валом, – жваво зауважив водій.

– Мои красивые глаза произвели на нее впечатление, но для нее это не главное, и деньги не главное...

– А! Все они одинаковые, за деньги готовы сделать всё, что угодно! Может, поедем к девочкам в сауну, шеф? Чтобы еще раз убедиться...

– Серый, не умничай. Что ты знаешь о женщинах? – виплюнувши прізвисько водія, зневажливо кинув Сатана. – Если бы все женщины были похожи на проститутку из саун, не было бы любви.

– Верите в любовь, шеф?

– Смотри на дорогу! Машина так и пляшет на выбоинах...

– Вся дорога такая, шеф! Ведет в коммунизм, мать их! – і водій з почуттям виматюкався. Сатана пильно поглянув на нього, посміхнувся:

– А, ты, Серый, любил, срок мотал из-за бабы! А говоришь, все они одинаковые... Нет, женщины разнообразны, как звезды во Вселенной...

– Все Вы знаете, шеф! Череп считает Вас Сатаной, прикалывает всех, как Вы замочили Шрама взглядом!

Сатана скосив на водія цинічні очі і безбарвно констатував:

– Шрама замочил взглядом, а череп Черепа разобью на мелкие черепки. Слишком болтливый...

Водій перелякано закліпав очима:

– Да что Вы, шеф! У него же трое пацанов!

– Его счастье... Ну, так что там, твоя любимая?

– Подставила она меня, курва! Пять лет отмотал!

Він почервонів від гніву і з усієї сили натиснув на педаль газу.

– Не гони, – буркнув Сатана.

– А Вы срок мотали, шеф?

– Нет, я слишком умный, – а про себе проаналізував: – «Мій термін ув'язнення триває з тип пір, як прокляття Творця перетворило мене на прокаженого Всесвіту, а руки мої у кайданах розтягнули ланцюги людських гріхів між Пеклом і Землею...»

У грудях Сатани занило Звіряче тавро, нервовий тик смикнув його шоку. Деякий час їхали мовчки.

– Извините, шеф, но меня просили сказать... я выполняю волю... – нерішуче порушив тишу водій.

– Не тяни!

– Команду Вы выбрали крутейшую в Украине, все профи. Называете нас красиво: «Несущие смерть», но у врагов тоже есть пушки, каждый день рискуем жизнью, шеф... Вот если бы Вы разрешили нам надеть кресты! Были бы у нас кресты за пазухой, мы бы и чувствовали себя, как у Бога за пазухой! Может, разрешите, шеф?

– Суки вы паршивые! Убиваете, грабите, – служите Сатане, а защиты ищете у Бога! А как же насчет «не убий, не украдь»?! Запомните: или я, или крест! Так и передай: никогда! – гнівно, вулканічно вибухнув Сатана.

– Будет Вам нервничать, шеф. Нет, так нет... А служим мы, извините за свое мнение, не Сатане, а народу Украины. Убиваем не людей, а блядей, и грабим очень крутую сволочь, а не деда Панаса!... Что плохого в том, что мы под Вашим мудрым руководством спровоцировали войну между мафиями? К такой их всех матери! Пусть перестреляются, глотки друг другу перережут!... А нам что? У нас, профи в законе, есть чувство меры. Нам нужна зелень на девочек с сауной, на Гавайи, на двухэтажный домик, чтоб не стыдно было жить, вот и все! На двух стульях заднице неудобно.

– Верно, Серый, но эту простую истину при жизни понимают не все, – зітхнув Сатана, – тормозни возле остановки, поеду трамваем.

Машина зупинилася на узбіччі.

– Вот тебе на девочек, – Люцифер простягнув водію пухку пачку доларів, кинув на нього суворий погляд, – зверье не трогать, только следит и ждать моего звонка. Похороним тварей с «почестями» в радиоактивных отходах.

– Слушаюсь, шеф! До чего приятно с Вами работать, Вы просто Мориарти преступного мира! – і обличчя водія розквітло від задоволення.

Люцифер вийшов з машини.

– В трамвае следите за бумажником, шеф, – люб'язно порадив йому водій і сховав гроші у кишені.

Сатана розглядав занедбане місто через млу пилу, що щільно покрила вікно трамваю. Брудне рухоме скло перетворювало реальність, що прослизала за вікном, на шарж карикатуриста на сіре буденне буття – заклопотану мишачу метушню у темній норі. Трамвай зупинився.

Через дорогу напроти товста спритна торговка продавала дешеве вино на розлив. Жалюгідні п'яниці обліпили діжку з надписом «Крымские вина», як оси обкусану, гниучу грушу. Зненацька між двох нещасних зав'язалася квола бійка – обоє ледве трималися на ногах. Аж тут з-за діжки вибігла миршава червононоса жінка, розмахнулася порожнім кухлем і розбила його об голову одного з забіяк. Той упав, хтось поряд розреготався, Сатана в огиді скривив уста.

– «Пийте, та не упивайтесь!» – чомусь він згадав слова Ісуса, і кров стрімкою хвилею ударила в його голову: вона бачить це щодня, виходячи у місто! Вся ця гидота лізе у її надзвичайні, фіолетові очі, скверною матюків вривається у її ніжні вухка і плює перед нею недопалками цигарок... Та що там! Будь-яка сволота будь-коли може схопити її і потягти за собою... Сатана заплющив очі, його прокляття пронизливо-болісно сіпнуло серце. Бісове тавро Звіра! Завжди знає, коли саме нагадати про себе!

– «Я – виродок, – безжально самокатувався Сатана, – ця потворна система життя у лагерній, комуністичній зоні, а зараз цей ідіот-монстр, зароджений у смороді каналізації від злиття двох систем, цей гібрид жаху... Який він у біса дикий капіталізм?! Він – наслідок мого вкрай розумного впливу на людство! Невже я хотів як краще? Ти повіриш у це, дівчинко моя? Я повинен вихопити тебе...» – якась жіноча рука безцеремонно лягла на його плече, порушивши хід думок. Сатана різко зірвав з себе руку, йому пекельно набридли сучасні нахабні жінки без «комплексів».

– Не лезь! – грубо кинув він, не повертаючись.

– А я, красавец, не лезу, я здеся работаю! Оплати проезд! – у тон йому прокуреним голосом відгукнулася контролерка.

– Извини, не понял, – і він навмання дістав з гаманця купюру, простягнув їй.

– Тут сто долларов! Я тебе не обменный пункт! Дай мелочь в национальной валюте!

– Нет у меня мелочи ни в какой валюте, иди, девушка, иди, прошу тебя...

Контролерка поглянула на нього, як на божевільного, як крадійка, квапливо сховала гроші і позадкувала від нього у натовп.

– Эй, тетка! Телегу накатаем у трамвайно депо, шо взятку берешь с пассажириков! – пролунав нахабний дитячий голосок.

– Ну, еще й баксами! – жваво підхопив інший, хрипко-визглявий. – А дашь и нам, дядя, баксы, не накатаем на тетю!

Двоє хлопчаків, років десяти, виринули з натовпу до Люцифера.

– И сколько же вам нужно для счастья, пацаны?

– Для счастья это на ролики, – пояснив рудий хлопчина.

Люцифер відрахував гроші, віддав дітям. Ті приголомшено подякували і, ледь трамвай зупинився, мерщій вискочили і шодуху гайнули вулицею. Люди у трамваї покосилися на Сатану з осудом, недоброзичливо.

– Молодой человек, можно только догадываться, как легко Вам достались эти деньги! Народными деньгами развращаете детей! – сміливо виказала Сатані шляхетна сива жінка.

Вчителька-пенсіонерка, зрозумів він. До болю знайома схема розвитку подій! Як ненавидів Люцифер свої вибрики робінгудства! Скільки разів він клявся собі не виходити у Зоні в народ, контролювати своє сумління, котре, як він вважав, було складовою прокляття Звіра Творцем. Найрозумніше зараз – відвернутися до вікна, а на зупинці вийти, та раптом він почув свій лагідний голос:

– Нина Ивановна, Вы правы наполовину: деньги достаются мне не трудно, а развратить ребенка нельзя, если его душа не испорчена с рождения.

Її ім'я не було для Сатани таємницею. Вона уважно поглянула на нього і несподівано радісно посміхнулася.

– Володя Новиков? Как ты возмужал! Ты, или не ты?

– Я! – озвався Сатана і підійшов до неї ближче.

Володя Новиков, її колишній, дуже хороший учень, – прочитав на лобі вчительки Люцифер.

– Это тебе, в твоём дипломатическом корпусе, деньги достаются легко? После МГИМО, после аспирантуры? – Ніна Іванівна засміялася. – Просто ты всегда был добрым мальчиком, извини, что налетела на тебя.

– «Добрым мальчиком! – Люцифер мимоволі заплющив очі. – Невже цей Новиков так на мене схожий? Нещасный!»

– Не часто встретишь в трамвае дипломата! Как мама? Ты женат? – як більшість вчителів, Ніна Іванівна говорила голосно, майже кричала.

– Мама хорошо, а я не женат, но у меня есть невеста, – і здивувався: неже є?

– Здесь мне выходит.

Ніна Іванівна підвелася зі стільця, потяглася за господарськими сумками, та Люцифер перехопив їх.

– Приятное совпадение, мне тоже.

Вони вийшли з трамвая, Люцифер посміхнувся:

– Как чувствуете себя на заслуженном отдыхе?

– Хорошо, я оптимистка, хотя, конечно, пенсия могла бы быть и больше! – вона уважно поглянула в його обличчя, в її очах з'явився подив. – У тебя изменились глаза, Володя! Я же помню: были голубые... – вона вдихнула на повні груди. – Хотя, я уже сталкивалась с таким феноменом.

– О чем Вы?

– О глазах. У тебя же изменились глаза?

– Да, позеленели, – із ввічливості збрехав Сатана.

– Вот! Я, биолог, второй раз в жизни сталкиваюсь с какой-то генетической мистикой! У одной моей тоже очень хорошей ученицы три года назад, после похорон отца, изменились глаза: были карие, а стали фиолетовые!

– Вы говорите о моей невесте, Нина Ивановна. Она необыкновенная, правда?

– Елена Земная – твоя невеста? – здивувалась вона, аж торкнулась його руки.

– Вас это удивляет?

– И да, и нет! Разве я не учитель, не психолог человеческих душ?

– Психолог! – підхопив він, щоб зробити їй приємне.

Вона трохи розшарілася з гордоців.

– Так вот, я обоих вас знаю лучше, чем вы себя. Вы стоите друг друга, комплементарность полная! – констатувала Ніна Іванівна. – Ты не мог сделать лучшего выбора. А удивилась я от неожиданности: Лена не болтлива, редкое качество для женщины. Почему ты не был на выпускном?

– Я только сегодня приехал домой, раньше не мог.

Ніна Іванівна поглянула на Люцифера по-вчительські підозріло:

– Что-то здесь не стыкуется, Володя! Ты в Канаде, а она, это я точно знаю, поступает в наш университет, на биофак.

– Да, поступит, чтобы сделать приятное своей маме... и бросит, чтобы сделать приятное мне! Скорее всего, мы будем жить в Англии, будет учиться в Оксфорде, – ділячись з Ніною Іванівною «планами на майбутнє», Люцифер був майже певен, що так і буде. Так має бути, хоча, якщо вона вийде за нього, пекельного життя їй не уникнути.

Раптом він уявив її тендітну статуру у чорному на фоні Кровоспаду, збожеволівшого від жахаючого реву грішних душ, і мимоволі пересмикнув плечима. Сатану поглинули тяжкі роздуми: – «Дурний таврований Звір! Розмріявся! Ні я, ні моє кляте Пекло їй не потрібні. Вона вважає мене першим покидьком Всесвіту! Та ще й Маргарита переконає її, що Сатана – неперевершений спокусник жінок... Нащо Рай прислав до неї Маргариту?» – Люцифер перевів важкий подих.

– У тебя неприятности, Володя? – стурбовано запитала вчителька.

– Если бы в мире не было неприятностей, я был бы без работы, – дипломатично посміхнувся їй Диявол.

– Шутишь? – вона пильно поглянула на нього, похмурнішала. – Ты собрался жениться на умной девушке. У Лены исключительные способности к учебе, а вот красота ее меня пугает, для женщины такая яркая внешность может стать источником горя! Знаешь ее кличку?

– Ведьма?

– Да, хотя какая она ведьма?... У нее ангельский характер. Елена очень нуждается в защите, выйти за тебя замуж – мудрый шаг с ее стороны, – вголос розмірковувала Ніна Іванівна, – кто защитит женщину лучше хорошего мужа? Рада за вас обоих!... А вот и мой дом! – і вона показала рукою на п'ятиповерхову хрущовку через дорогу.

Люцифер перевів Ніну Іванівну через дорогу, віддав їй сумки.

– А знаете, Нина Ивановна, я с удовольствием вспоминаю Ваши уроки, – і мило посміхнувся вчительці, сповнившись до неї щирою вдячністю за бездоганну характеристику Олени.

Глава 7

Сатана не поспішав у Пекло. Він увійшов у літне кафе, сів за столик, замовив пиво, огледівся. Спочатку йому здалося, що в кафе він один, та над сусіднім столиком велетенськими чорними мухами метушилися блискучі штучні нігті, гасали дві запалені цигарки та підстрибували дві філіжанки, зависали у повітрі і перекидалися, не проливаючи кави.

У вуха Сатани гайнув зловтішний сміх та бруталне лихослів'я пліткарка, що живилися драматичними почуттями інших людей. Він примружив очі і побачив двох зухвалих повій. Нещасні поховали свої сірі, майже безбарвні обличчя за модними чорно-синьо-фіолетовими макіяжами і нагадували померлих від побиття.

Мимоволі погляд Диявола наскрізь пронизав обидві жіночі плоти і сіпнув за щось живе їх хтиві душі, що слизькими підлими гадинками причаїлися під продажними серцями. Тіла дівок раптом вигнуло у визивні пози, а їх оголені душі кинулися до своїх вікон-очей і вчинили перед Сатаною таке безсоромне стриптиз-шоу, що той скорчив пропащим бридливу пику і в огиді відвернувся.

Не дивно, що він їх не помітив: бувають же і такі жінки – їх краще не бачити!

Не те що вона, Володарка його Диявольського серця... Голову і плечі Сатани овіяло ніжним серпанком замріяності, а з надр його чаклунських очей виринули зірочки захвату – її неможливо не побачити, в сяйві її аури виграють неземні кольори Вселенського життя, інколи навіть засліплюють спалахами Чистоти...

Несподівано владно скоривши Диявольську бурхливу уяву, яскравий Оленчин образ перехопив його подих захопленням. Перед очима Першого Лицаря Безодні примарою виникало обличчя Олени, що виглядало надзвичайно живим і принадним. Раз у раз чарівна усмішка таємничою квіткою розквітала на дивовижно гарних вустах дівчини- примари, сповнюючи її загадковим сенсом.

Сатана хворобливо зітхнув... Безперечно, вона належить до еліти людства: він не зміг прочитати в її підсвідомості колишні існування. Дівчина несе у собі неабияку таємницю, як складно закодовано її мозок і душу! Якби ж торкнулися її голови руками...

Люцифер поринув у світлі роздуми: коли він любив востаннє і чи любив?

– «Розумна дівчинка, вона здогадалась, що той пихатий голуб – я! До чого я дійшов!» – він пересмикнув плечима, криво усміхнувся, підкурив цигарку і відхилився на спинку стільця.

– Дядя, подай ради Христа! – раптом проспівав кволий дитячий голосок поряд, і за спиною дуже худенького хлопчика, що тихо підступив до Сатани, промайнула світла тінь Ісуса.

Малюк поглянув на Люцифера старечими, змученими очима. Що повинна пережити семирічна дитина, щоб так дивитись? Сатана знав що – жахи такого життя, що безсила змалювати навіть невичерпна уява Стівена Кінга.

На лобі сироти чорною хижою квіткою красувалося тавро раптової скорої смерті, видиме лише Вищими. Сатана полегшено зітхнув: це найкраще, що може подарувати Творець цій дитині.

Смертному не втекти від смерті, тому людська мрія про вічне земне життя сприймалася Дияволом, як переліт блохи через океан.

Сатана підхопив малюка під руки, посадив собі на коліна, пригорнув.

– Дима, чем тебе не понравился остров Сахалин? Зачем убежал из детского дома? Жить по подвалам и вокзалам лучше?

– Дядя, ты меня знаешь? Ты мой папа?! – і щира надія спалахнула у дитячих очах.

– Нет, Дима, я не твой папа, я волшебник. Сказки любишь?

– В детдоме любил!

– Через два часа ты попадешь в очень интересную сказку. Ничего не бойся, тебе не будет больно, тебе будет хорошо.

Він поклав на чоло хлопчика долоню, той миттєво заснув. Колисаючи малюка, Сатана ледь погойдувався, його очі, увібравши безмежжя Вселенського розуму, раптом відкрилися безоднями туги... У найпотаємніше його душі ввійшов сам Творець, і Сатана, відчувши у собі неперевершену велич Божої Досконалості, здригнувся від різкого болю у грудях.

– Облиш мене, годі... – простогнав Сатана, і Найвищий, висвітливши Божим Оком най-темніші закутки Диявольської душі, відпустив його до часу...

Зненацька прокинувся хлопчик і безтурботно засміявся: Люцифер загіпнотизував його проти болю і страху.

– Что ты хочешь, Дима?

– Яйцо киндера, чипсы, колу! Можно сигаретку, курить охота, – весело відповів хлопчик і зніяковів, – две сигаретки и два киндера, Сашка за углом ждет!

Люцифер вручив йому кілька стодоларових банкнот.

– Баксы?! Да ты что, дядя, их же заберут! – збуджено закричав малий.

– Ты прав, – і Сатана покликав офіціанта, поміняв у нього долари на гривні, віддав гроші дитині. – Беги!

– Спаси тебя Господи, дядя! Здесь же куча бабок, хватит на сто лет!

Саме не своє від радощів, підстрибуючи, хлоп'я побігло назустріч своїй смерті, назустріч тому клятому «Ягуару» з п'яним циганським бароном за кермом.

– Синку, можна я кину коло тебе свої старі кості?

Сивий маленький дідок виріс перед Сатаною раптом, як гриб після дощу.

– Кидайте, батьку! – люб'язно відгукнувся Сатана.

– Хочу пивка, а пити один не люблю, – у вуса посміхнувся дідок.

Люцифер пильно поглянув на старого: помре післязавтра, а хтось поцупив його гроші, що він заощадив на похорон.

– Заморився! – дідок упав на стілець, тремтячими руками дістав пом'яту хустинку, витер спітніле чоло. – Набігався я по тим фікусам, хай їм чорт! А їх і сліду нема, старий я дурак!

– Ви були в якихсь офісах, батьку? – здогадався Сатана. – Куди Ви вклали гроші? Хто Вас обдурив?

– Я по житні обдурений, синку! Сначала дурили коммунисты, а зараз до них стільки всякої сволочи добавилось, що й не разбереш! – і старий у розпачі махнув рукою.

– Хто конкретно обдурив Вас останнього разу? – запитав Сатана, бо дідок щось погано «читався».

– Гадіна якась, не то ящірка, не то гадюка... Знаєш, синку, вся у таких жовтих пятнах... Як же її в біса? Обіщали пишний похорон оформить!

– «Саламандра»?

– О!

– Гадаю, ті, що Вас пограбували уже за кордоном, та дістати їх можна!

– Та хто ж їх дістане? Хіба у нас діє закон, чи справедливість?!

Люцифер замовив ще пива.

– Пийте, батьку! – підсунув кухоль до старого.

– Дякую, синку. Люди стали, як собаки! Нікому ні до кого нема діла! Кажеш, їх можна дістати? Якби ж то! – зі смутком промовив дідок і відпив пива.

– Сатана дістане, він вище людських законів.

– Послухай, синку, якщо він їх дістане, я буду молитися на нього, як на Бога!

– Невже, батьку? – приємно вразився Сатана і на мить загіпнотизував дідка, вклав у його кишеню гроші і офіційно промовив – «Саламандра» возвращает Вам, Бойко Иван Иванович, деньги с процентами!

Ні за яких інших обставин старий не взяв би у Сатани грошей.

Раптом дідок здригнувся, прокинувся від гіпнозу, з задоволенням поплескав себе по кишені сорочки, посміхнувся:

– Таки повернули мені гроші антихристи! Похоже, злякалися Сатани! Пора мені, синку, бо ще спізнюся на автобус. Бувай!

– Щастя Вам, батьку!

Старий підвівся, пішов. Люцифер зітхнув: як не крути, а Зона є Зона, без вибриків благодійності ніяк... Хоча, Фобос діє навпаки: збирає по Землі гроші, байдуже де. Він грабує у Зоні, в Америці, у Західній Європі, деінде. Просто задля розваги.

Фобос, Вищий Чорний Янгол, не страждав від мук сумління, бо не мав його. Він вивчав Всесвіт, відкривав нові закони буття, робив те, що хотів, не зважаючи ні на кого і ні на що. Лише Творець вносив у його діяльність корективи.

Виключність становища Фобоса у Пеклі дратувала Сатану вкрай, він заздрив майже необмеженій Фобосовій волі, не дарував йому зухвалості та паскудних витівок, але по-своєму цінував: Фобос був Злим генієм Всесвіту такого ж високого гатунку, як і сам Сатана.

– «До чого тут Фобос? Знайшов, про кого згадувати!» – Люцифер відмахнувся від думок про Фобоса, як від надокучних мух, відпив пива, замріяно посміхнувся. – «Дівчинко моя, на яку б дрібничку мені перетворитися цього разу, щоб влетіти у твоє вікно? Може, на скляну бабку, чи на яскравого метелика? Як же я хочу побачити тебе!» – полинув він до Олени подумки.

Виникнути перед нею у повній Диявольській величі і красі Сатана не наважувався: боявся налякати її і не хотів виглядати нав'язливим.

– «Треба, щоб хтось мене їй представив. Хто? Може, Маргарита...»

– «А ти презентуй себе сам, Сатано! Перетворися на клопа та й кусни її у те саме місце, про яке ти так розмірився, що воно аж витіснило мозок з твоєї голови!» – раптом порадив найнахабніший голос Фобоса всередині Люцифера.

Нечувано! Сатана аж поперхнувся пивом від несподіванки і з розмахом кинув кухоль на стіл.

– «Якого біса ти вліз у мій мозок, сволото?! Забув рішення Пекельної Ради? Нагадати?!» – прогрімів у собі Сатана, щосили стримуючи шалений гнів.

Зриватися не можна – геніальний негідник спостерігає за ним з глибин Сатанинського мозку. Як він туди потрапив? Невже розкодував вхід?

– «Та не турбуйся ти так, Сатано! Пам'ятаю я ту дурну нараду. Було так нудно, що я кожному чорному покидьку послав по одній влучній думці російською, і вся вища сволота заборонила голосуванням спілкування думками. Юрма дегенератів! Я ж наскрізь бачу їхні тупі голови!».

Ні пихатість, ні нахабство Фобоса Сатану не дивували. Його цікавило лише одне: як той вліз у його так складно закодований мозок?

Ключ коду знали лише Творець та ворог Сатани – Ісус. Якби Люцифер почув у голові голос Божого Сина, він би не вразився: як справжні, стародавні вороги, вони з Ісусом частенько обмінювалися роздумами, виказували один одному зауваження, побажання, а бувало, і сперечалися.

– «Ой, Сатано! Який тут у тебе крутий код! Я у дикому захваті!» – знущався зсередини мозку Фобос. – «Цноту твого коду я не порушив, не хвилюйся. Все просто: я у Пеклі допиваю віскі, а енергетичний подвійник мого мозку наскрізь просякнунув твій мозок і читає твої думки. Як не дивно, а розміри і контури наших розумових субстанцій повністю співпадають... Це навіть неприємно, Сатано! А ось щодо якості сірої речовини, тут я на порядок вище за тебе! Прости, та правда є правда!»

Сатана похмуро вислухав, подумки виматюкався, ще й загрозово додав: – «Правда у тому, що ти, бісовий нелюде, упхався у мою голову, щоб отримати від мене ...!»

Очі Сатани налилися звірячою люттю, він уявив у своїй руці меч і аж затремтів від скаженого збудження: так загорілося йому проткнути серце Фобоса наскрізь! На жаль, убити покидька неможливо: як і сам Сатана, той безсмертний.

Влучивши у десятку, Фобос відчув напад натхнення:

– «Якого біса ти робиш у Зоні, Сатано? Зона перетворює тебе на недоумка! Не забув, що ти Антихрист, а не мати Тереза?! Від твоєї блядодійності просто нудить! Аби лицарі Безодні знали про напади порядності на тебе! Уявляєш, що було б, Сатано?!» – вкрай швидко шипів змієм Фобос у мозку Люцифера, і це було на межі його Диявольського терпіння. Він тримався з останніх сил.

– «Повертайся у Пекло! Чому я маю виконувати твої брудні обов'язки? Відволікатись на усіяку пекельну гидоту? Поки ти деградуєш у Зоні, я відбив аж три атаки чорних плям! А якого дідька мені це потрібно?! Я – геній! Саме зараз я займаюся проблемою співпадання тонких суттєвостей рівнобіжних світів...» – у голові Сатани забулькало, покидьок п'є віскі з пляшки, здогадався він, а той зухвало заявив: – «Присягаюся, якщо твій дурний Фріц потурбує мене ще раз, я викину його у чорну дірку! Негайно повертайся, клятий Звіре!»

Шалена хвиля гніву різко підкинула Люцифера на ноги. Він кинув об землю кухоль пива, жбурнув у фонтан стілець, розшарівся.

– Кто из нас Сатана, сука?! Ты, или я?! Я, или ты?! – грізно, несамовито заволав він: у хвилини гніву Диявол користувався виключно російською. – Подонок, ты смеєшь мне приказывать?! Выйди из меня, сволочь, не то ...!

В його яскраво-зелених очах, як здалося людям за сусіднім столиком, спалахнув буйний вогонь божевілля. Хтось поряд перелякано скрикнув:

– Вызовите скорую!

Сатана трощив стіл і так розсатанів, що ніхто не наважувався його зупинити. Йому це було необхідно: він мав викинути з себе зайве зло перш, ніж повертатися у Пекло.

– Или я поставлю тебя на место, или отсеку твою змеиную голову, туловище заброшу в одну дыру, а голову в другую! Посмотрим тогда, как ты реализуешь свои гениальные идеи, мразь! Жди меня в Рыцарском зале, тварь!

– «Я весь в нетерпении!» – захлинаючись сміхом, прокричав Фобос у його голові.

Швидка не приїхала, але до кафе вже бігло трое полісменів. Сатана зник: вмить розчинився у повітрі, ужаснувши аномальним спостерігачів.

А коли виник у Лицарській залі, піймав меч, кинутий Фобосом, і поглянув йому в очі, зрозумів – Фобос спровокував бійку з нудьги, щоб розважитися, бо засидівся у своєму кабінеті.

– «Коли нарешті я навчуся не дозволяти йому виводити мене з рівноваги?» – подумки виказав собі Люцифер і шалено атакував супротивника.

глава 8

Після вечері Олена з мамою розклали папери і почали нарахування субсидій. Олена користувалася калькулятором, розміри субсидій виписувала на папірці і передавала мамі, що належним чином оформлювала документи для родин за межею бідності.

– Мамо, а ось за один місяць начислено гроші, а за два – ні. Треба ж за кожний з трьох, він не має права на субсидію?

– Це така довідка з його роботи?... А подивись, там ще одна є. Скористуємося нею: та ж сума виписана, як загальна за три місяця. Розділи на три і, виходячи з цього, нараховуй субсидію.

– А якби у нього не було цієї довідки?

– Тоді б ми не мали права нараховувати йому субсидію, доню.

– Це такий закон? Це ж смішно, мамо!

– І страшно, і смішно, а що вдієш? Хіба ми самі вигадали ті закони?

– Але ж...

– Оленко, годі дискусій, ще багато роботи, а мені завтра рано вставати. Хоч би видали на цій неділі платню, а то буде нам не до сміху.

Поки працювали, котик тихенько сидів під Оленчиним стільцем. Закінчивши підрахунки, Олена потяглася. Вона втомилася, але не так, як звичайно: в її душі вирував рій думок, збуджених зустріччю з Сатаною. – «Може, прийняти снодійне?» – майнуло у голові.

Василько попросився надвір. Олена привідчинила двері, звірятко безшумно прослизнуло у щілину.

– «Щасливе, геть вільне, бо дурне!» – про себе здихнула Олена і повернулася до мами.

– Іди спати, красуне моя, вигляд у тебе втомлений, – лагідно промовила мама.

Лежачи у ліжку напроти вікна, Олена вдивлялася у зірки. На мить її поглинуло безмежжя Всесвіту, вона навіть забула про нічну пригоду у садку і про Сатану.

– Недосяжна безліч яскравих загадкових світлів, – у захваті прошелестіли Оленчині вуста.

Раптом у мороку кімнати спалахнуло кілька зірочок.

– Не така вже й недосяжна! – мелодійно пролунало поруч, і Олена зрозуміла сенс вислову «янгольський голос».

На стілець біля ліжка сіла дивної вроди жінка. Вона була вбрана у щось біле, величне, мала бездоганні риси обличчя, блакитне довге волосся і чудові сині очі.

– «Яка незвична краса! Невже це Снігова королева?» – вразила Олену чудна дитяча думка.

– Мир тобі! Рада, що не злякала тебе, як вчора у садку, – лагідно заговорила жінка. – Давно не була на Землі, забула, як легко лякаються люди.

– У садку Ви виглядали чудернацькою химерою. Чому? – запитала Олена і здивувалась своїй хоробрості.

– То була невдала витівка: хотіла розважити тебе, а замість того, налякала. Пробач!

– Не переймайся, бути наляканим – звичайний стан людини, бо страх – найсильніше наше відчуття. – Олена сіла у ліжку. – Чомусь поряд з Вами я почуваюся первісною людиною-потворою. Ви Янгол?

Сміх жінки вибухнув дзвінками кришталевими скалками.

– Люба, ти гарна небувалою живою вродою, ти – вірець надзвичайної земної краси. А щодо мене... Так, я -Янгол, Маргарита.

– А я Олена!

– А ми з тобою знайомі, давно знайомі, люба. На жаль, у нас обмаль часу, поговорімо про головне: тебе запрошено на Небо!

Олена розхвилювалася.

– Та невже? Я ж молода і начебто не хвора! Сподівалася ще пожити... – почала Олена і осіклася, бо їй спало на думку, що Маргарита – її прекрасна смерть, і що лише людина, необтяжена розумом, може сперечатися зі смертю.

– Олено, я не твоя смерть... і до речі, смерті немає. Те, що люди називають смертю, просто вихід душі із земного життя в інший вимір існування.

Слабке срібне сяйво огортало статуру Маргарити, тому, не зважаючи на морок, Олена побачила, як розквітла усмішка на її вустах.

– Тебе запрошено у Рай за життя, ти повернешся на Землю. Ти серед дванадцяти, обраних для місії. Це надзвичайна честь, але ти маєш право відмовитися.

– А за що мені така честь?

– Входиш до складу еліти людства.

– Я? Та хіба я принцеса Діана?! – аж скрикнула Олена з подиву.

– Людські критерії не співпадають зі Вселенськими! – дещо роздратовано кинула Маргарита.

Олена уважно вдивилася в неї. Кого вона їй так нагадувала?

– Як ти знаєш, грішна Земля – володіння Сатани, та останнім часом стан його справ різко погіршився. Людська жорстокість та жадоба влади і грошей на межі божевілля, може початися некерований процес, тому Рай створює особливий загін людей, що мають запобігти перетворенню Землі на грудки астероїдів. Дванадцяттеро будуть діяти у крайньому випадку: спасати планету, – і Маргарита раптом лукаво поглянула на Олену, – скажи, Сатана призвів на тебе враження?

– Призвів, він же красень, – буркнула Олена і подумки обурилась: – «Тобі що з того?»

– Та нічого! – безсоромно кинула Маргарита, прочитавши її думку. – З іншого боку, ми стародавні подруги, тож маю застерегти тебе – одягни хрест і не знімай! Сатана захопився тобою не на жарт. Це щось! Полетів вслід за тобою білим голубом! І сміх, і гріх... З аеродинамікою і з головою у того голуба явно було не гаразд: тричі падав!

Маргарита засміялася, а Олена почервоніла. Тричі падав! Чомусь їй стало незручно за вибрик Сатани.

– Маргарито, розкажіть мені про Диявола.

– А що саме? Про нього ж можна розказувати до Страшного Суду!

– Скажіть, будь ласка, головне, хто він?

– Перший Лицар Мороку і Жаху, Прокажений Всесвіту, Таврований Звір, – Маргарита здихнула, – у нього багато регалій... А коротко, Навіжений, що кинув виклик Творцю!

В Олени болісно стисло серце у грудях.

– Тобі жаль його? Безжального Звіра-монстра, Бога-хижака?! – суворо запитала Маргарита і додала французькою: – Розі, прошу облиш думки про Сатану, на тебе чекає цікава складна робота у місії.

Олена прикипіла враженим поглядом до співрозмовниці, несподівано її тіло сіпнулося, як від удару електричного струму, різко.

– Офеліє, це ти? Ти інакше виглядаєш, але це ти, ти! – несамовито закричала Олена французькою і кинулася в обійми Маргарити. – Ти говорила тоді, що мати дітей не наша доля!

– Розі, мила моя подруго, таки впізнала мене? Так, це я! – розчулилася Маргарита.

– Пам'ятаєш нашу страту? – і плечі Олени мимоволі здригнулися від вибухів нервового реготу.

– Ще б не пам'ятати! Дурні аристократки, як важливо було для нас, у що вбратися на ту страту!

– Ми збиралися, мов на бал, – крізь сміх пригадала Олена.

– Ти була у чорному оксамиті, а я у вишневому. Ми сподівались, що на наших сукнях плями крові будуть виглядати не так жахливо... Наші рідні і наречені поступилися заради нас своїми місцями у тій страшній черзі. Ми були першими, пам'ятаєш? – сумно посміхнулася Маргарита.

– Вони жадали, щоб наші муки швидко скінчилися. Якою гострою, на наше щастя, була та гільйотина! Спочатку у кошик покотилася твоя голова, потім – моя... А, може, навпаки? – засумнівалась Олена.

– Спочатку твоя!

– Чому ж тоді я пам'ятаю, як сіпнулося твоє тіло, Офеліє?

– Ти пам'ятаєш весь той жах, бо після страти наші душі звільнилися від тіл і згори спостерігали, як страчують наших близьких, як Паризька голота шматує розкішні сукні на наших безголових тілах...

– Здається, нас стратили за наказом Робесп'єра... – дедалі Олена пригадувала все більше, – за наказом того кровожера. Страта за походження: ми були винні, бо належали до вельми аристократичних родин. Прояв звірячої люті на межі революційного безглуздя! Робесп'єр виглядав таким огидним, кострубатим пацюком із сірою мордою!

Подруги розреготалися.

– А Ричарда пам'ятаєш? – запитала Офелія-Маргарита.

– Так!

В уяві Олени калейдоскопічно швидко замайоріли уривки минулого життя: їй шість років – вона перед величезним старовинним дзеркалом виконує реверанси, схоже, виходить аж занадто шляхетно; їй дванадцять – поєдинок на галявині за замком, вона проти вчителя фехтування, як охайно підстрижені куці! А ось їй вже шістнадцять – розкішний бал, вона і Офелія у вишуканих сукнях, їх тендітні руки, шиї і вуха сяють діамантами. Всі милуються ними, бо вони найвродливіші з дівчат. Високий шляхетний юнак запрошує її на танок, вона кохає його, а він її... Садок, альтанка, обгорнута дрібненькими квіточками. Що за квіточки? І знову він, дарує їй обручку. Вона його наречена, яке щастя!... Чорна карета, чорні коні, чорна сукня. Вона бліда і дуже струнка. З нею дві жінки, теж у чорному. Вартові, зброя, арешт. Сірі кам'яні стіни, молитви. Головне – не втратити мужності у ту жахливу мить...

Неймовірно пронизливий біль сіпнув Оленчин мозок, вона аж скрикнула, приклала долоні до скронь.

– Я згадала, згадала геть усе! Ще й французькою мовою... – Олена здивовано поглянула на Маргариту, – я ж її не знаю!

– Знаєш! – заперечила усміхнена Маргарита. – Знаєш з десяток земних мов, ті знання закодовані у твоїй душі. Рай розкодує їх, ти будеш вільно користуватися ними. Боже мій, на що пішов час? – Маргарита невдоволено похитала головою. – На розмови про Сатану, на спогади! Я ж мала розповісти тобі про Небо, про твою місію. Теж мені, Янгол! Мені час повертатися!

– А ти скажи у трьох словах, головне!

– В Раю ти прослухаєш курс лекцій, викладачами будуть Ісус Христос і Вищі Янголи Світла, потім складеш іспити...

– Кому? Ісусу Христу?! – захвилювалася Олена, аж кинуло у жар.

– Так, та не бійся ти так, ти дуже здібна, все буде чудово! – заспокоїла її Маргарита. – А місія – спасати Землю. Ну, на це, на жаль, зовсім немає часу, вибач, любя! Обміркуй все як слід, а завтра о першій ночі я буду чекати тебе на стежині у садку. Якщо тобі не байдуже до долі Землі, полетимо на Небо. До побачення!

Маргарита поцілувала Олену у чоло і розтанула у мороку, проте у відчинене вікно заскочив котик і нахабно заплигнув на ліжку.

– Чув, Василько? Це тобі не подорож у Петриківку автобусом! – промовила казково щаслива Олена і поринула у здоровий, міцний сон.

Глава 9

Олена прокинулася аж о десятій ранку. Розплющила очі, скривилася і заплющила знову: болісно яскравий сонячний зайчик грайливо застрибав по її обличчю. Відчувши затишок на душі, Олена солодко потяглася і пригадала нічну розмову.

Відтепер її життя набуло надзвичайно важливого сенсу. Радість підхопила Олену і поставила перед дзеркалом.

– «Хочеться жити, а переконувати себе, що я гарна у мене немає потреби, це заняття для бідолашних нечепур! А я – левиця, ні, просто – Дияволиця!» – милуючись собою, самовпевнено, гордовито посміхнулася Олена і раптом злякалася.

– Оце так! Що це ти, дівко?! Невже ця зухвала думка твоя? Нахабо! – докірливо виказала вона своєму відображенню. – Права була Маргарита, треба знайти свій хрест, – забідкалася і почала шукати хрестик, та його неначе вкрали.

Олена припинила даремні пошуки, приготувала собі філіжанку міцної кави, сіла у садку під могутнім горіхом, глибоко задумалась.

– «Не знайшла, бо він не мій. Мабуть, мій хрест дещо важчий, ніж той, що подарувала мені моя хрещена мати! Я ж одна з дванадцяти... Багато званих, та мало обраних», – розмірковувала вона, п'ючи каву.

Вночі пройшов дощ. Олена огледіла садок господарським оком: утамувавши спрагу, рослини бадьорили душу свіжістю. Понад стежиною розквітли жовтогарячі ногітки, духмяні чорнобривці. Огорнуті серпанком солодкого аромату, пишні півонії пестили зір розвалькуватою рожевою розкішшю. Над квітами заклопотано метушилися бджоли, дрібні мошки. Пухнастий джміль-одинак виглядав поважно: він не поспішав, працював ретельно, уважно.

– Який красень-джентльмен! – замилувалась Олена джмелем.

Кілька яскравих метеликів теж закружляли над джерелами нектару, час від часу занурюючи свої довгі хоботки у ту насолоду. Обмірковуючи своє надзвичайне майбутнє, Олена не помітила, як занурилася у казково щасливий внутрішній стан. Нірвана, та й годі!

– «Я ж нічим не відрізняюся від метелика!» – спало їй на думку і вона, відганяючи від обличчя надокучного джмеля-джентльмена, тихенько засміялася. Заплющила очі і душею полинула у Височінь Всесвіту, туди, де починається Небо, але раптова думка пронизливим болем зруйнувала у мозку Олени уявний Рай: – «Чому я не спитала у Маргарити, скільки часу займе та фантастична мандрівка?... Хоча, я все одно погодилась би, не зважаючи ні на які важкі втрати!».

Тяжкі думи взаємовиключними протиріччями розтинали її душу, Олена ледь стримувала сльози. Та коли кілок нестерпного болю пробив її серце, вона гірко заплакала. Котик заскочив їй на коліна, заспокійливо замурчав. Олена міцно притисла до грудей живий співчутливий клубок, розридалася ще більше.

– Розумієш, звірятко, я втрачу маму, тебе, Ліду, мій садок і... бруд рідного міста, хай йому... – пробурмотіла Олена крізь сльози, здригуючи плечима. – Що ж написати мамі у прощальному листі?... Підкажи...

Олена виглядала зовсім маленькою, беззахисною дівчинкою з котиком на руках, а над нею джмелем кружляв Сатана.

Люцифер з труднощами здолав спокусу виникнути перед жаданою дівчиною у своїй повній Диявольській величі, схопити її в обійми і вирвати із Земного Пекла назавжди.

– «Дитино, твої дитячі страждання від незнань, не плач!» – лише прокричав до неї серцем.

Вона наче почула його, підвела здивовані очі на джмеля, утерла сльози. Річ у тім, що в Олени не було так багато знань, щоб як слід розібратися у теорії відносності Ейнштейна, але

вона чула про вражаючі розбіжності у часі для спостерігача на Землі і мандрівника у космічному просторі. До того ж Олена згадала, що трапилося з космонавтами з книжки «Планета мавп» – як вони повернулися на Землю і вкрай здивувалися, що примітивні мавпи панують над геть дурними людьми та ще й ставлять над ними досліди! Ті космонавти з «Планети мавп» повернулися на Землю через кілька століть.

– « А коли повернуся я? Через сто, чи, може, двісті років?» – боляче сіпала мозок Олени жахаюча думка.

А з іншого боку, хто вона така? Так собі, пилінка Всесвіту! Але Творець чомусь звернув на неї увагу. Вона не знала, за що така честь, але розуміла, що то за честь. Тож які можуть бути вагання?

Доволі довго дзвонив телефон, Олена не зважала на дзвінок.

– Тобі дзвінок! – раптом проверещав Василько тоненьким дитячим голосом, зіскочив з її колін і побіг до хати.

Чомусь Олену не здивував неймовірний вибрик котика, вона просто підвелася з лави і ходою зомбі попрямувала за ним, у хату.

– Слухаю Вас, – піднявши слухавку, проговорила вона механічним, безбарвним голосом.

– Дитино моя, не пиши матері прощального листа, заспокойся. Твоя райська мандрівка буде тривати три земні години, тож завтра о четвертій ранку ти вже будеш вдома, – сповістив їй лагідний чоловічий голос.

На radoшах Олена не найшлася, що відповісти.

– Відпочинь, поспи, – порадив голос.

Вона поклала слухавку, перевела подих, сіла. Відчула страшну втому від страждань, що щойно звільнили душу. Олені дуже захотілося спати, але перш, ніж лягти у ліжко, вона стала на коліна перед іконою Спасителя, у глибокій пошані перехрестилася. Відступивши від неї на крок, невидимий Сатана лише журно зітхнув.

Глава 10

Місяць яскравий, повний. Сорок п'ять хвилин на першу. Олена одягнула спортивний костюмчик, кросівки, причесала волосся. Непомітною тінню вислизнула з хати, майже безшумно зачинила вхідні двері, ключик повісила на цвях за ставнею.

У стані страшеного збудження і хвилювання пройшлася стежиною, чекати хвилин десять... Олена залізла на стару сливу, прилягла на товстій пологій гілці. Щоб хоч якось заспокоїтися і згаяти час, вона почала рахувати гулки удари свого серця.

Нарешті під деревом виникла струнка постать Маргарити у білому. Олена зіскочила з гілки.

– Привіт, Маргарито!

– Привіт, що вирішила? Летимо?

– Летимо!

– Тоді дай руку! – і схопила Олену за руку. – Нічого не бійся, з нами Господь!

Олена поглянула вгору – над ними висіла срібна куля. Визначити до неї відстань оком було неможливо – орієнтирів ніяких. Раптом куля стрільнула у дівчат блідо-блакитним променем і вихопила їх із темряви. Ноги Олени відірвалися від землі, подруги полетіли вгору, до срібної кулі. Маргарита міцно тримала Оленчину руку, вони просувалися всередині променя.

– Промінь працює як ліфт? – поцікавилась допитлива Олена.

– Так, щось на зразок того.

Олена побачила внизу свій садок, хатину, вулицю. Трішки защеміло на серці.

– Не хвилюйся, все буде пречудово! – підбадьорила усміхнена Маргарита і ще міцніше стисла її руку.

Спочатку летіли поволі, та дедалі швидкість їх польоту зростала і нарешті стала шаленою. У вухах засвистів вітер, похолодало, не вистачало повітря. Раптом Олена різко здригнулася, жадібно вдихнула на повні груди і відчула, що вона із чогось вилізла, дуже затісного, що заважало їй вільно рухатись і радіти від Життя.

– Я вільна, геть вільна! – перетворившись на бурхливе джерело щастя, щосили закричала Олена і розкуто розреготалася.

Дзвінке срібло Оленчиного сміху сповнило простір і привернуло увагу Сатани, що душею був поряд з нею, неподалік... Він полетів на її сміх, як метелик на світло у темряві.

Раптом дівчата помітили штучний супутник, пролетіли зовсім близько від нього.

– Американський, військовий, – невдоволено буркнула Маргарита.

– Так ми у відкритому Космосі? Без шоломів, без скафандрів, і не загинули?! – аж скрикнула Олена з подиву.

– Промінь захищає нас.

Олена поглянула вниз і побачила маленьку блакитну планетку, що просвічувалася скрізь її прозору ногу!

«Земля! Яка беззахисна і самотня!» – подумки вразилась Олена, очікуючи, що її серце зание від туги... Та воно не нило – його не було! Олена поглянула на свої руки – геть прозорі, і скрізь них сяяли зірки...

– Маргарито, що це зі мною?! Де моє тіло?! Я що, померла?! – ужахнулась Олена, вкрай збентежившись неймовірно дивного стану свого існування.

– Ні, ні, не панікуй, заспокойся! Ти жива-живісінька! Просто ти вийшла зі свого тіла, от і все! – лагідно запевнила її подруга.

– Як це, вийшла?! Це що тобі, хатка?! – занервувала Оленчина суть.

– Саме так, тіло це хатка душі, – посміхнулась Маргарита, – поглянь, подруго, твоє тіло летить за нами як багаж. Так краще і для нього, і для твоєї душі. Не переживай, все буде добре!

Олена знову поглянула вниз: далеко-далеко під ними, повільно, всередині променя про-сувалася маленька синя крапка. «Моє тільце у костюмчику, яке крихітне, беззахисне!» – здо-гадалась Оленчина душа.

– Маргарито, давай зупинимось, воно ж нас не наздожене!

– Наздожене, ми зачекаємо на нього у кулі. Не бійся, без твого тіла не полетимо!

Та турбота про тіло повністю опанувала Оленчину душу, їй здавалося, що воно набли-жається до них занадто повільно. Вона дуже хвилювалася, якби з ним чого не трапилося.

– Як довго тягнеться час! А якщо воно зіткнеться з тим клятим супутником? Або ще гірше: ідіоти-військові розстріляють моє бідолашне тільце! – не вгамовувалась душа Олени.

Раптом зовсім поряд почувся чоловічий регіт, потім слова:

– Не бійся, дівчинко! Військові не розстріляють твоє гарненьке тільце, бо, як ти вірно зауважила, вони ідіоти, і далі свого носа нічого не бачать! Привіт, Маргарито! Я весь до ваших послуг!

– Ну ось, добідкалась. Яка небувала честь, нас супроводжує сам Сатана, – пошепки пояс-нила Маргарита.

– Що ж нам тепер робити? – розгубилася Оленчина душа.

– Та нічого! Нам зовсім нічого боятися, нас захищає і Творець, і Сатана! – зітхнула Мар-гарита.

Нарешті вони забралися в кулю, що зсередини була прозора і сповнена м'яким світ-лом. Оленчина душа намагалася знайти джерело світла, та так і не знайшла. Завдяки штучній гравітації у кулі був верх і низ. На білій підлозі погойдувалася величезна пухка перина у формі яблука. Прозорий люк було відчинено, чекали на тіло.

Сатана увірвався у промінь Дияволом, спритно підхопив дівоче тіло на руки і стрімко рвонув угору. Її душа, спостерігаючи за його шаленим рухом, миттєво заспокоїлась і задово-лено у собі посміхнулася.

– Олено, це щось! От навіжений! Багато на що здатний... Ще не бачила янголів, стриба-ючих у захисний промінь... – тільки і встигла сповістити Маргарита, Бо Сатана вже був у сере-дині кулі.

Він обережно передав тіло Маргариті. Вона зручно уклала Оленчине тіло, укутала його з усіх боків. Душа Олени з цікавістю поглянула на своє тіло. Як дивно!

«Гарне тіло!» – відзначила потайки душа.

– Дякуємо за послугу, Люцифере. Нам час вирушати, – сказала Маргарита ввічливо, але холодно.

Сатана мило посміхнувся.

Оленчина душа скоса поглянула на нього: на Землі, захищаючи її від п'яниці, він виглядав не таким могутнім. Сатана був у чорному, його широкоплеча висока статура випромінювала Космічну велич, риси обличчя вражали шляхетністю і мужністю.

«Бісів красень – видатна постать Всесвіту! Чому він підбурив Іуду продати Ісуса за тридцять срібників? Важко уявити!» – такі думки бентежили Оленчину душу.

Між тим Сатана повернувся до дівочої душі і зачаклував її ніжним, сповненим любові поглядом яскраво-зелених очей.

– Маргарито, нам летіти у різних напрямках, зроби мені ласку, познайом мене з твоєю прекрасною супутницею, і я не затримаю вас, – промовив Люцифер вишуканою французькою.

Маргарита іронічно усміхнулася до Оленчиної душі.

– Мила подруго, маю честь представити тобі Сатану, Першого Лицаря Мороку і Жаху, Диявола, Хитромудрого Змія, Антихриста, Князя Темряви, Володаря Пекла і Землі, Ворога людського, проклятого Богом і людьми! – з піднесенням промовила Маргарита, але відчувалось, що перелік Сатанинських регалій її втомив.

– Дякую, ти дуже чемна, Маргарито. Забула додати, що я ще й Прокажений Всесвіту і таврований Звір, – якимось дивно посміхнувся Люцифер і раптом став на коліна перед Оленчиною душею.

– Олена Земна, найкраща з найкращих людей, моя подруга! А втім, Змію, ти маєш очі, тож бачиш, чого варта її чиста душа!

– Бачу, – у захопленні прошепотів Сатана і пронизав пристрасними очима оголену душу Олени наскрізь.

Жар від полум'я Диявольського погляду сповнив її душу приємним теплом. Особистість Олени зніжковіла.

– Не соромся мене! Сяючі спалахи твоєї яскравої душі засліплюють мій розум, приголомшують серце! Володарко моя єдина, ти – мій світлий біль... Я весь до твоїх послуг, – нерівно, як у маячні, проговорив Сатана, встав з колін і через відчинений люк вистрибнув у Всесвіт, що миттєво його поглинув.

Маргарита упала поряд з Оленчиною душею, погойдалася у приємно занурюючій м'якоті яблука-перини.

– Матір Божа! Який жах! Сатана освідчився тобі у коханні... І як!

– У коханні? Ти впевнена? – розгубилася, розхвилювалася душа Олени. – Маргарито, як він пересувається у відкритому Космосі? Там так холодно і немає повітря, а він же виглядає як людина! – в її голосі відчувалася щира турбота за Люцифера.

Маргарита пильно, занепокоєно вдивилася у душу подруги.

– Бачила б ти себе! Якими неземними кольорами виграє твоя душа! Ясно, чому Сатана здурів на якусь мить! А тобі не раджу від нього дуріти, мила подруго! – Маргарита навіть підвищила голос і посуворішала.

Між тим куля ледь здригнулася, люк зачинився, щось начебто писнуло, і в Олени склалися враження, що їх космічний корабель всмоктало велетенське чудовисько.

– Чому мені здається, що ми просуваємося у чиємусь шлунку?

– Тому, що нас всмоктав потужний космічний шлях, летимо!

– А за яким принципом?

– Завершимо розмову про Сатану, поясню, – пообіцяла Маргарита вчительським голосом.

– А ще вчора ти жалкувала, що ми згаяли час на розмову про нього!

Душа Олени розуміла, що Маргарита зичить їй добра, але такий повчальний, суворий тон їй не сподобався: вона не любила відчувати себе дівчинкою для побиття.

– Вчора було вчора, а сьогодні... – і Маргарита знову прискіпливо вдивилася у душу подруги, – гадаєш, я не помітила, що Сатана жбурнув у твою душу сім'я спокуси? Якщо твої

найжіночніші клітини суті зіллються з його бісовим сім'ям, у твоїй душі почне зростати зародок грішного кохання від Сатани. І цей зародок, люба, висмокче з тебе і серце, і розум, і душу! ... Повір мені, на світі багато жінок з душами, вагітними від любові до Сатани! Бідолашні геть подуріли від туги за ним, а йому до них байдууже, сміється над ними, кидає їх в обійми розпусти!

Душа Олени сумно здихнула.

– Раніше, Маргарито, ти захоплювалася вишиванням, а зараз, здається, захопилася біологією. Про запліднення жіночих душ бісовим сім'ям чую вперше, – роздумливо промовила Оленчина суть.

– А тебе неможливо було примусити вишивати, ти все втікала, щоб днинами гасати по клумбах садку вершки на Дон Жуанові! – пригадала Маргарита.

– Вишивання ненавиджу, – зізналась душа Олени. – Мій нещасний Дон Жуан! Який був красень-кінь, я так любила його! Як він, бідолашний, брикався, іржав, коли його конфісковували революційні кровожери на м'ясо! У мене душа обливалася кров'ю...

– Так, люба, ми з тобою пережили страшні, жорстокі часи, – Маргарита важко зітхнула. – А спільне горе поєднує, дуже поєднує! Але ми відволіклись. Я ще не все сказала тобі про Сатану. По-перше, йому немає рівних у спокусі жінок, а по-друге, він читає думки людини так вільно, як розкрити книгу. Сатана – знавець людської душі і її долі. В певній мірі такі здібності властиві всім Вищим Янголам, і Білим, і Чорним... В тому ж таки Пеклі є такий геній Фобос, хоча про нього краще не треба...

– «Фобос» в перекладі з грецької «страх»?

– Так, його особистість цілком відповідає імені, що він носить. Слава Богу, порядні жінки його не цікавлять, лише повії, і то для побиття. На твоє щастя, тобою він не захопиться!

– Слава Богу! – і душа Олени перехрестилася. – Цей Фобос просто Звір!

– Знову відволіклись, – невдоволено зауважила Маргарита і повела далі, – по-третє, Сатана шалено багатий! Знаєш, що буде, як ти повернешся на Землю? – Маргарита лукаво поглянула на заінтриговану душу подруги.

– Що? – душа дівчини подалася вперед.

– Він з'явиться на твої очі з чорними трояндами, звісно, негідник, весь у чорному, подарує тобі коштовності, закидає грішми!

– Чому ти так у цьому впевнена? А я не прийму від нього ні коштовностей, ні грошей! Я не повія! – горда душа Олени виглядала королевою.

Маргарита щиро розреготалася.

– Та він же Сатана! Зробить це у такий шляхетний спосіб, що ти не зможеш відмовитися. До речі, аби ти була повією, він би тобою не зацікавився.

– Яка ти розумна, Маргарито! Може порадиш, що мені робити?! – аж закричала Оленчина суть.

– Не кричи, аж вуха позакладало! – скривилася та. – Добре тобі без тіла, не відчуваєш ніякого дискомфорту від польоту, а я при тілі, дихати важко, а ти кричиш...

– Пробач, люба. Це перевантаження – наслідок швидкості польоту? А яка наша швидкість?

– Десь близько дванадцяти швидкостей світла, – буденно відповіла Маргарита.

– Що?! Та хіба це можливо?! – в остовпінні скрикнула душа Олени.

– Та що ж це таке? Я ж просила, не кричи, – заблагала Маргарита, – в Раю ніхто не кричить...

– Але ж, подруго, ти приголомшила мене, – прошепотіла, – ніщо не пересувається швидше світла, це ж начебто доведено вченими.

– Начебто доведено! Саме так! Шлях розвитку земної фізики – заперечення попереднього заперечення! – поважно промовила Маргарита, ще й тикнула вказівним пальчиком перед душею подруги. – Тут мудрість! Вуха маєш?

Душа Олени розреготалася безліччю крихітних чарівних дзвіночків.

– Господи, як же я скучила за тобою, аж лише зараз відчула! Якою розумною ти стала, Офеліє-Маргарито! Всі ці роки мого земного існування... – Оленчина душа знову засміялася, але невесело. – Назвати це життям не повертається язик!... Так от, всі ці роки я хворіла на самотність, в певній мірі тому, що мені бракувало спілкування з тобою. Я маю чудову, розумну маму на Землі, але моя подруга Ліда, на жаль, доволі обмежена... Що потрібно людині для щастя?

– Відчувати себе щасливою.

– Яку дурницю я запитала! – душа Олени з повагою поглянула на Маргариту. – Що таке щастя, чи існує справжня любов, як розбагатіти, прославитися, чи бути зрозумілим оточуючим? – це коло питань, по котрому безуспішно бігає посередність впродовж всього існування людства... Схоже, у своєму останньому земному житті я деградувала, а ти, Маргарито, ще більше порозумнішала. Райське життя пішло тобі на користь!... Як же мені захиститися від Сатани? Підкажи!

Маргарита обережно пригорнула душу подруги до грудей.

– Хрест Спасителя захистить тебе. Буде на тобі Його Хрест, і Сатана не зможе підійти до тебе ближче, ніж на три метри. Не знімай Хреста, якби він не благав, – вона лагідно посміялася, – ти не деградувала, навпаки... Не знаю чому, але серед дванадцяти ти займаєш особливе місце. І хоч я застерігаю тебе проти Сатани, та зараз мені спало на думку, що, можливо, краще йому уникати захоплення тобою! Що відбувається, подруго?

Вони трішки посміялися.

– Може ти перебільшуєш, Маргарито?

– Ні!

Душа Олени згадала про своє тіло, уважно поглянула на нього. Складалося враження, що воно міцно спить, здоровий рум'янець покрив його щічки. Та чомусь душа подумала про макіяж, що роблять небіжчикам у похоронних бюро, і знову захвилювалася.

– Подруго, ми розважаємося розмовою про Сатану, мабуть, вже годину! За яким принципом ми летимо? Ти обіцяла пояснити.

Маргарита зрозуміла душу Олени.

– З твоїм тілом все гаразд, не переживай. За земним часом ми летимо лише дві, ну, може, три секунди. Тіло живе, а якби і померло, нічого страшного! Янголи-фахівці реанімують його за будь-яких обставин і одягнуть у нього твою вічну душу!

– Я так зрозуміла, що помре моє тіло, чи ні, не має значення! А якщо мій мозок зголодне від нестачі свіжої крові, зазнає незворотних змін, і я, з'єднавшись у Раю з тілом, перетворюся на дурну рослину? Не захоплює мене така перспектива!

– Та не турбуйся ти, цього ніколи не станеться! Ти забула, куди ми летимо? З'єднавшись з тілом, ти станеш досконалістю. Янголи-фахівці поліпшать твої розумові показники, розкоднують у підсвідомості необхідні знання і перепрограмують твоє життя на двісті земних років без хвороб і старіння.

Оленчина душа, вражена до глибини, уважно слухала Маргариту.

– Отримаєш більшу фізичну силу, ще деякі важливі якості і, нарешті, тобі зроблять косметичні корекції. Будеш виглядати неперевершено! – запевнила усміхнена Маргарита.

– Як чудово! Схоже на казку... Та я б хотіла лишитися собою, хотіла би постаріти, щоб виглядати років на двадцять п'ять, тридцять, і не хочу ніяких пластичних операцій!

Примхи дівочої душі не здивували Маргариту.

– Які тобі потрібні пластичні операції? Ти ж красуня! Тобі просто поліпшать колір шкіри, зміцнять волосся, зуби, нігті, подовжать вії, та й все! До тридцяти будеш старіти, а потім – край, як я!

Якусь мить вони мовчали, душа Олени обмірковувала почуте, намагаючись хоч щось розгледіти через прозору кулю, що пірнула в інший вимір існування з такою шаленою швидкістю, що рух зовсім не відчувався і нічого не було видно, крім суцільної темряви. В душі Олени тужно занило.

– Летимо у Рай, а мені здається, що ми падаємо у чорну безодню плачу і скрежету зубів! Чому так? То за яким принципом ми пересуваємося, подруго? Чи зможу я тебе зрозуміти?

– Гадаю, зможеш, бо я не фахівець з фізики, тож поясню в загальних рисах... Структура Всесвіту дуже складна, неоднорідна, вона утворена світами і антисвітами, є безліч рівнобіжних світів, що співіснують в різних вимірах простору і часу. Всі частини Всесвіту постійно взаємодіють, внаслідок цього вивільняється колосальна енергія. У різних частинах Космосу під впливом цієї вивільненої енергії простір стискається, деформується: дві точки, що були безмежно далекими, зближуються і між ними виникають силові лінії, тобто космічні шляхи. Ці шляхи можуть вбирати у себе будь-яку енергію: енергію гравітацій зірок і планет, величезну енергію чорних дірок, електромагнітну енергію пульсарів. Таким чином, товща Вселенського простору пронизана космічними каналами-шляхами. Вихри від обертання небесних тіл змінюють простір, тому космічні шляхи то з'являються, то зникають, то виникають у таких секторах Всесвіту, де раніш їх не було. Саме одним з таких шляхів, інакше кажучи, супер-потужною силовою лінією... – Маргарита пригадалася, – хоча, що то вже за лінія? Важко уявити! Так от, такою лінією ми з тобою зараз і користуємося. Дуже важливо обчислити час, точку початку шляху, його напрям і потужність, щоб ним пересуватися. Наш шлях до Раю обчислив один Вищий Янгол. Зрозуміло?

– Ну, в загальних рисах... Це приголомшує! Нас пересуває потужна енергія шляху, роль кулі пасивна, тому і немає панелі управління, так?

– Бачиш над головою твого тіла маленьку червону пляму?

– Так.

– Це точка прикладання зусиль Янголів, що несуть відповідальність за наше прибуття на Небо.

– Дистанційне управління?

– Так, щось на зразок того. Задача Янголів – вчасно загальмувати нас і вивести на Світ Божий.

– Як же все це неймовірно! Ще позавчора я б і уявити не змогла, що буду летіти в інший вимір буття зі швидкістю, що перевершує швидкість світла в дванадцять разів, та ще й окремо від свого тіла!... Моя подруга Ліда, аби я їй розказала, нізащо б не зрозуміла мене! Вирішила б, що я збожеволіла...

– То й не кажи їй нічого. Не тільки Ліді, багатьом землянам така інформація здалася б неправдоподібною... А знаєш, Сатана Нижчим Янголам у Раю читає лекції з фізики, дуже цікаві! Він – неперевершений лектор, а його глибокі знання вражають... – Маргарита осіклася і невдоволено скривила уста. – Та що це я його тобі хвалю?

– А й правда! Краще розкажи про Бога, про Ісуса Христа...

– Ісуса Христа неможливо не любити. Той, хто побачив Його хоч раз, полюбив навек так, як все живе любить Сонце! Він – надзвичайна, виняткова за значенням, Особа Всесвіту. Син Творця – Перший Лицар Світла і Любові, – з теплом, у глибокій пошані промовила Маргарита.

– А Творець? – ледь чутно запитала Оленчина душа.

– Творець?... Він турбується про кожну найдрібнішу частку Всесвіту, про кожний атом, чи електрон... Він просто наповнює Всесвіт Собою. Той, що несе Життя, надав людському існуванню сенс – подарував людям безсмертні душі, та вони, прийнявши Його дарунок, «від-

дячили» Йому ненавистю між народами! Бог є Все і в Усьому! Аби люди усвідомили Це своїми серцями, то не вбивали б один одного, не протистояв би Мусульманський світ Християнському, аби люди...

Раптом кулю з космічними мандрівницями жбурнуло у дивовижний світ Світла, сяючий щастям, добром та чистими помислами.

– Ой! Чому мені так добре?! – зойкнула душа Олени від неперевершеної насолоди і радісно розреготалася.

– Тому, що ми влетіли в Рай!

Глава 11

У Пеклі тривала нарада Чорного Янгольства. Найвище Лицарство Безодні зручно розташувалося за чорним круглим столом. Гертруді, представниці пекельних відьом, місця серед лицарів не знайшлось. Її худе незграбне тіло жовтіло у кріслі з кутка, однак відьма зовсім не бентежилася свого принизливого становища. Напроти, вона почувалася жінкою, бо виглядала хоч і дешевою, але до біса яскравою повією. На ній були рожеві рейтузи з мереживами, тож вона, то сидючи, то напівлежачі, відверто демонструвала Янголам Жаху свої тонкі криві ноги у їх повній красі. Курячи цигарку з маріхуаною, Гертруда пристрасно посміхалася до Сатани. З вульгарно розмальованих очей відьми вбік Сатани вистрибували шалені бісики, руйнуючи межі будь-якої пристойності. Дон Жуан і Альфонс косили на неї хтиві очі і розважалися цинічними, грубими жартами.

Сатана не бачив ні відьму, ні доповідача Хама, що з хамською зухвалістю хвалився останніми досягненнями пекельної інженерної думки по удосконаленню тортур над мучениками. У душі Люцифера панувало світле свято, бо образ Олени повністю сповнив його серце. Замріяно посміхаючись, він не помітив, як на чистому аркуші паперу намалював її портрет.

– Хаме, вибач за хамство, що перебиваю твою хамську доповідь! – раптом вигукнула Гертруда, майже втративши надію привернути до себе увагу Сатани, – Герр Люц, вогника не знайдеться? Моя солодка цигарочка геть загасла...

Відьма зіслизнула з крісла спритною, грайливою гадюкою і завихилася стегнами до Сатани, та він зупинив її розкутим поглядом, скорчив пику дебіла, що ніби здурів від її принад і жбурнув їй свою запальничку. Гертруда піймала її, повернулася на своє місце і кинула на Диявола зловивий погляд. Лицарство гиготнуло.

Сатана поглянув на аркуш паперу перед собою і, помітивши, що намалював обличчя Олени, знову поринув у світлі роздуми.

По праву руку від Диявола сидів Фобос, його мозок теж поглинули глибокі думи, він складав карту космічних шляхів і мав винятково відчужений вигляд: на ньому була сорочка з трохи не одірваним комірцем, з кишені стирчав надгризений гамбургер. Напружено розмірковуючи, він швидко писав чорним кігтем у блокноті, нервово дригаючи лівою ногою у драній шкарпетці, права була босоніж.

Зліва від Люцифера сидів красень Євген, що вірив в удосконалення людства методами генної інженерії. Він привів на нараду з метою демонстрації штучно створену ним напівсобаку-напівлюдину Шарика. Істота, гучно чавкаючи, з насолодою поглинала оселедець за оселедцем, зростаючи на очах.

– Отвечаю за базар, это приколы! Короче, лох попадает в вонючую слизь и его засасывает, типа, медленно так, но на верняк! – доповідав Хам з хамською розкутістю про свій новий тортурний винахід. – Прикинь, Герр Люц, грязь жирно шипит, булькаєт и втягивает лоха, типа, болото! У него начинаются такие ломки, выкручивает ноги, руки, грязь нагревается до кипятка, а он как бы тащится со страшной силой, короче, оттягивается конкретно так, по полной программе! Ну как, приколы, Герр Люц?!

Та Сатана не відреагував, бо не чув Хама, його душа була далеко. Фобос підвів голову, його очі сконцентрували на Хамові розумний напружений погляд.

– Э, Фобос, толкни пахана под ребро, не ведется! – крикнув Хам.

Однак Фобос не почув його, схилив голову над блокнотом і енергійно зачиркав кігтем.

– Ах вы суки гениальные, вашу мать! – вибухнув Хам. – На хрен мне это надо выделяться тут, трепаться тут перед вами, а вы ... – і Хам розматікався у лише йому притаманний хамський засіб.

Сатана прокинувся від мрій про Олену і помітив Хама.

– Ты на кого погнал, мразь? На пахана погнал?! – раптом гаркнув Шарик і жбурнув у Хама недоїденим оселедцем.

Той кинувся до Шарика.

– Стоять! – проревів Сатана. – Здається, твоя собака вже продемонструвала свої виключні здібності, виведи її із залу засідання геть та одягни на неї намордник, чого доброго, ще покусає солдатів Смерті! – вкрай невдоволено звелів Сатана Євгену.

– Але ж, Люцифере... – спробував заперечити Євген.

– Ти не Творець! Коли буде покладено край твоїм експериментальним вибрикам? Ну, люди намагаються створити гібрид комара з людиною, так на те вони і люди, щоб робити помилки! Ти не людина, ти просто до біса вперта істота, Євгене!

– Впертість – риса, що поєднує Чорних Янголів у єдину спільноту, – зауважив Євген, встаючи.

Він поплескав Шарика по голові, одягнув на нього намордник і на цепу вивів його із залу засідань геть. Сатана повернув голову до Хама:

– Роздуми Вселенського масштабу відволікли мене від твоєї доповіді, Хаме. Чи не міг би ти швиденько прокрутити про свої досягнення ще раз?

Хам відповів виразним, вкрай непристойним жестом руки, на що Сатана зреагував миттєво: підлетів до Хама і стрімким потужним ударом кулака у голову збив його з ніг. Розминаючи руку, Люцифер обвів Чорне Лицарство розчарованим поглядом.

– Втомився я, джентльмени! До біса втомився! Кожного разу одне і теж! Дійсно правий Євген, впертість – наша загальна риса! – підсумував Люцифер і жваво запитав: – Хто наступний?

Підвівся Ричард Кривавий і грізним, важким поглядом закривавлених очей «вдавив» товариство у крісла.

– Леді і джентльмени! Вчора я пролітав узбережжям Кривавого моря і вразився: море обміліло! Його берегами тиняються чисельні табуни трьохголових драконів і жадібно сьорбають грішну кров. З безодні Чорної журби повилазили хитромудрі змії, пихаті жаби і теж давай ласувати людською кров'ю. Це вам не жарт, джентльмени, це серйозна загроза пекельному біоценозу, тому пропоную ближчим часом влаштувати грандіозне шоу-полювання на потвор. Полювання ми могли б завершити пікніком у Чорних скелях, м'ясо драконів не гірше свинини.

– Слушно, слушно! – підтримали пропозицію Кривавого лицарі.

– Що ж, поєднаємо приємне з корисним, джентльмени! Ричарде, на завтра організуй все і всіх на полювання! – розпорядився Сатана.

Кривавий ствердно кивнув, сів. Підвівся Сатана і пішов по колу вздовж столу, пильно дивлячись в очі Чорного Лицарства.

– Джентльмени, ні для кого не секрет, що ми переживаємо важкі, скрутні часи. Пекло і те, що в ньому останнім часом з'явилося, заганяє нас у кут безвиході: або ми наведемо у Пеклі сувору демократію, або воно зжере нас разом з грішниками! У нас немає часу на роздуми – ми повинні діяти рішуче і негайно, джентльмени. На кожний терор ми будемо відповідати ще більшим терором, на те воно і Пекло, щоб земля горіла під ногами!

Сатана скося кинув швидкий погляд на Хама, що, змокаючи вказівний палець у кров під своїм носом, писав на сяючій чистотою поверхні столу бруталності.

– Брудна тварино, я таки вижену тебе з лав Чорного Янгольства! Був Вищим, станеш нижчим, осточортіло мені твоє хамство! – люто загорлав Сатана, схопив Хама за комір і сту-санами випхав його за двері залу.

Повернувшись до гурту обличчям, Сатана зустрів погляд голодних звірячих очей графа Дракули, ледь не збожеволівшого від писанини Хамською кров'ю.

– Вам не добре, граф? – люб'язно поцікавився Сатана. – Я звільняю Вас від неприємної необхідності обговорювати пекельні проблеми. Здоров'я перед усім, вірно, джентльмени? Ідіть, прийміть необхідні Вам ліки!

Дракула неспішно встав, велично вийшов з-за столу, граціозно розмахнув мантию чорного плаща і, перетворившись на страшного величезного кажана, полетів по сліду свіжої Хамської крові.

– Нещасний Хам! Насмокчеться Дракула його крові досхочу! – зауважив Родріго Вертлявий, різко здригнувшись.

– Родріго, Хам не може бути нещасним, за виключенням випадку, коли його хамський плювок вітер відносить не в обличчя супротивника, а в його ж таки хамські очі! А щодо хамської крові, то її у світі достатньо, вистачить напитися тисячам дракул, – заспокоїв Вертлявого Люцифер і підійшов до вікна з видом на Криваве море.

Починався шторм. Гребні могутніх червоно-чорних хвиль огидно пінилися і стогнали мільйонами грішних голосів. У сірому похмурому небі пустували шалені пекельні вихри: чорні хмари то стискали у точку, то закручувало у спіраль, то розкидало диявольським феєрверком. Низько над морем ліниво погойдувалися важкі птеродактилі, товсті кажани та велетні-орли. Раптом три однаково потворні голови монстра виринули з людської крові, одна з них проко-втнула кажана.

– Дійсно, драконів забагато, скоро почнуть ковтати пекельних мучеників. Ричарде, приготуй до полювання все як слід, будемо вести обстріл з пекельних скель, з повітря, звідусіль...

– Все буде на вищому рівні, не турбуйся, Герр Люц, – відреагував Кривавий.

Сатана обвів товариство за столом пильним поглядом:

– Чому я не бачу Лінивого?

– Тому, що вже місяць, як Лінивий живе і працює уві сні, прокидається лише для того, щоб поїсти і ... – не закінчив пояснення Его Самозакоханий.

– Он як! В той час, як у нас горить земля під ногами, він поринув у рожеві сни! Як вчасно! – не на жарт обурился Диявол. – Ось що, Лютий, піди і негайно розбуди його та скажи – якщо він не буде вирішувати разом з нами пекельні проблеми, я вижену його на Землю, у Зону. Нехай спить там, серед бомжів!

Людвіг Лютий люто усміхнувся, підвівся:

– Герр Люц, виконаю твій наказ з радістю! – і пішов.

Диявол кібцем закружляв навкруги Чорного Лицарства.

– Останнім часом занадто багато пригод, джентльмени, занадто! На Пекло нападають прибульці з інших світів, а саме воно перетворилося на психічнохвору породіллю, з утроби якої вилітають безглузді жахи, один страшніше одного! Всі ми знаємо, коли це почалося, але чому? Ваші міркування?

Сатана чудово знав відповідь на своє «чому?», та останнім часом він удавав з себе демократа, тож мав імітувати у Пеклі бісову демократію. Тому, приховавши справжні почуття, що викликало у ньому Чорне Янгольство, він огорнув все його поглядом, сповненим нібито уваги і поваги. Фобос сидів з геть відсутнім виглядом, його мозок пірнув в інше життя: аби він не чиркав кігтем, його можна було б прийняти за мерця. Сатана гірко усміхнувся, він заздрив здібності Фобоса аж так від усього відволікатись.

– Почалося це з атомних вибухів у Хіросімі і Нагасаки, – роздумливо промовив Дон Жуан. – Чому? Тому, що Пекло пов'язане з Землею так, як дзеркало в кімнаті сміху з тим, хто в нього дивиться. Забагато бузувірських душ потрапило у Пекло за останні шістдесят років, занадто велика концентрація негативної енергії! Пекло не розраховане на таку потужність зла, не витримує, брикається, як дикий кінь під жорстоким вершником...

Дон Жуан не договорив, бо раптом все Пекло, до кожного його прошарку, дрібно затремтіло від кінського іржання і гулкою цокоту копит.

– Браво, Дон Жуан! Йому сподобалось твоє порівняння, забрикалося! – вигукнув Сатана у сумному Диявольському захваті. – Та якщо Пекло – дикий кінь, то я той вершник, що приборкає його!

Зал сповнила мертва тиша, лицарі Темряви напружено переглянулися, зненацька «ожив» Фобос.

– О да... да, еще чуть-чуть, – зашепотів він з пристрасстю збожеволівшого від пестоців коханця, він передчуття близького рішення у його зелених очах розгорілося вогнище, він шалено зашкрябав кігтем по паперу, – О, да!... Есть! Я кончил, и как! Всё сошлось, сошлось в точке поглощения! – він полегшено зітхнув, геть щасливий, відхилився на спинку крісла, здивовано поглянув на зібрання за столом. – Якого біса я тут сиджу серед вас? Це що, нарада?

– Так, хлопчику мій, поки твій мозок отримував оргазм, ми обговорювали пекельні проблеми! – гнівно кинув йому Люцифер.

– Хочеш мене завести? Іди до біса, Сатано! Мені занадто добре, щоб зараз з тобою битися, – зневажливо відгукнувся той.

– Занадто добре ніколи не буває! – зауважив Євген, йдучи від дверей до столу.

– Твоя правда, я страшенно зголоднів! Ходімо снідати, чи вечеряти... Що там у нас? І до дідька кудлатого всі пекельні проблеми! – невимушено запропонував Фобос.

– Не корчи з себе дебіла! – grimнув Сатана. – Пекельні проблеми можуть відіслати нас усіх до дідька, а ми їх – ні!

– Ти таки дістав мене, Герр Люц! Дістав із самісінького дна мого бідного, доброго серця! – драматично викликнув Фобос. – Між тим Пекло висунуло перед нами одну єдину проблему, простеньку, як мозок Шарика, з Вашого дозволу, генію Євгенію!

– Зарозумілий ти покидьку! Та що ти знаєш про мою роботу, про мої ідеї, наміри?! – підвищив голос Євген і розшарівся від обурення.

– Годі! – різко обірвав Сатана початок сварки. – Твої пропозиції, Фобосе?

Геній Фобос огорнув товариство за столом поблажливо-лагідним поглядом сестри милосердя і посміхнувся лицарям Жаху, як та посміхається до бідолашної юрми діток-калічок. Сатана, стримуючи шалений гнів, подумки виматюкався.

– Отже, любі друзі мої, – почав Фобос, правдиво імітуючи вчителя у класі недорозвинутих учнів, – всі ми знаємо, всі, навіть Хам та Лінівий, що Пекло залежить від Землі і змінюється вслід за нею, але не встигає. Не встигає знищувати всіляку босоту, що без нашого дозволу перетинає кордони Чистилища! Потрібні кореляції пекельного простору і часу відносно Землі. Хоча, часу і не існує... але це вже занадто складно для вашого розуміння, занадто... – і, увібравши душею запеклу лють усього Чорного Янгольства, Фобос розважився хрипким веселим реготом. – Монстри-прибульці, пригоди в прошарках – наслідок розбалансування пекель-

ного виміру. І ти, Герр Люц, це знаєш не гірше за мене. Що тут обговорювати? На що гаємо час, якого немає? Давай збалансуємо Пекло удвох після вечері за пляшкою віскі, Герр Люц!

– Утрюх, Євген приєднається до нас, а ви, джентльмени, приготуйте нам всю необхідну інформацію...

– До речі, оця карта, що я щойно склав, теж буде нам у пригоді, – безцеремонно перебив Сатану Фобос, закурив цигарку, затягнувся, – вся інопланетна сволота прибуває до Пекла трьома шляхами, я їх обчислив, влаштуємо пастки на їх шляхах. Певен, ми приємно здивуємо цю брудну босоту, джентльмени!

Відхилившись на спинку стільця, Фобос жадібно ковтав дим міцної цигарки, єдиним енергійним видихом могутніх легень він виштовхнув з себе хмарку диму, що зависла над столом. Хмарка мала чіткі обриси інопланетянина.

– Ти таки геній, Фобосе! – у захваті вигукнув Альфонс. – Саме такої форми даму знайшов я сьогодні у своєму ліжку, джентльмени. Уявіть собі мій жах, вона була такою слизькою, холодною, і вся дрібно тремтіла від збудження. Не встиг я як слід прокинутися, як відчув, що відгукуюсь на її інопланетну пристрасть. Це було так... так... Джентльмени, дайте ковтнути віскі!

Чорне Лицарство вибухнуло реготом, Гертруда в огиді скривила вуста. Лише Скупий ніяк не зреагував, впродовж засідання Пекельної Ради він не вимовив жодного слова, бо знав, що мовчання – золото.

Скупий лицар Темряви не був дурнішим за інших, скоріше навпаки. Бувало, потрапивши у халепу, лицарі Жаху йшли до нього, він розтуляв рота, давав їм розумні поради і навіть втішав, але за солідні гроші.

Тим часом, вволю наредготавшись, Кривавий жбурнув в Альфонса пляшку віскі. Той перехопив її, відкоркував, відпив. Пляшка помандрувала колом, від лицаря до лицаря. Не пили лише Скупий та Гертруда. Їй забули запропонувати, а Скупий відмовився сам, бо вічність піклувався про своє здоров'я, а останнім часом дуже уважно стежив за рівнем холестерину у своїй крові.

– Джентльмени! Ми плідно попрацювали, виголошую нараду закритою, ходімо вечеряти! – промовив Люцифер і підвівся.

Тричі ударив гонг.

– Ходімо, ходімо, – весело загомоніли лицарі, встаючи.

– Ні! Ніхто нікуди не піде! Я ще не сказала свого слова, і хоч сиджу я окремо від вас, джентльмени, і віскі ви забули мені запропонувати, та я не забула про свої права і власну гідність! Тому сядьте і, будьте ласкаві, вислухайте першу даму Пекла, з вашого дозволу! – розгнівано, гордовито закричала відьма Гертруда і підвелася з крісла.

– Бісова лахудря... Так хочеться їсти, з'їв би дракона, – тихенько поскаржився Фобос Сатані, – ну, нічого, покажу я їй її права!

Лицарі сіли, повернули роздратовані обличчя до Гертруди. У неї було два ока – чорне і їдко-жовте. Вона була відьмою найвищого класу, дуже косоокою, тому, коли вона косила у зlobі чорним оком, здавалося, що по шкірі повзає бридка комаха, а коли їдко-жовтим, здавалося, що та комаха залізла під шкіру.

Гертруда «вчепилася» у лицарів обома розлюченими очима, з'їдаючи їх прокляттями. І хоча, кожний про себе сказав слово-оберіг від відьминого зурочення, в одних засвербіло по шкірі, в інших під шкірою. Сатана скривився, почухав потилицю. На щастя, Гертруда розгорнула аркуш паперу.

– У мене скарга-пропозиція, читаю! Сатані, Володарю Пекла і Землі...

– Гертрудо, будь ласка, конкретно, без регалій, – перебив її Сатана.

– Добре, любий, – і відьма кинула на Диявола палкий погляд, – ми, вельми шляхетні дами Пекла, нагадуємо шановним лицарям Жаху, що, поки вони утопають у розкошах замку,

ми, тендітні дами їх сердець, мерзнемо у нірках, в яких немає найпростіших побутових умов для життя і...

– Та про що ти говориш, Гертрудо? За планом до кожної нори підведено тепломережу, воду, каналізацію, – заперечив відьми Вертлявий, і під її сверблячим поглядом закрутився котом, заїденим блохами.

– За планом! – передражнила Гертруда Вертлявого, скорчивши йому страшну пику. – Бісів ти плановик! Плани з життям не збігаються! За планом в СРСР у дев'яності роки мав бути комунізм, блін!

– Хто контролював будівництво нір для відьом... перепрошую, шляхетних дам? – поцікавився Сатана.

– Я, – тихо відгукнувся Скупий лицар.

Він був красенем, але щоб помітити його вроду, треба було довго і пильно вдивлятися у нього: вираз сірої посередності покрив обличчя Скупого так щільно, як ковдра густого пилу старий комод на горищі. На ньому був блаженський, дешевий костюмчик, засмальцьований на ліктях, сідницях та колінах до непристойності.

Сатана ледь скосив на Скупого очі, і по Диявольських рисах прослизнула огида.

– Поясни, у чому річ, – похмуро звелів.

Скупий обережно підвівся:

– Дорогі товариші! Економіка повинна бути економною, а щоб відьмам краще жити, їм треба краще працювати, лише тоді відбудеться прискорення процесу прискорення!

– Бісів жмот нахватався у Зоні жаргону вісімдесятих, щоб корчити перед нами тупого комуняку, а сам геть запліснявів від скупості, скнара! Та який же порядний лицар економить на жінках?! Ось взяти, наприклад, мене: саму дешеву повію шмагаю батогом за двісті євро! Ти б за ці гроші удавився! – з почуттям викрикнув Фобос.

– Тепломережа працює півгодини на добу, а вимитися я не встигаю, намілюся, а води вже немає! – поскаржилася Гертруда і з пристрасстю покосилася на Сатану їдко-жовтим оком, – Люцифере, полум'яний мій, розважся зі мною нічку у моїй крихітній нірці і переконаєшся, що я говорю правду!

У Сатани нестерпно засвербіло вухо.

– Ти дуже люб'язна, Гертрудо, та в цьому немає потреби, я вірю тобі на слово.

Він повернувся до Скупого.

– Я так розумію, Скупий, що ти нажився на будівництві нір, поповнив свої і без того безмежні скарби. Ну що за радість тобі сидіти на скринях, ти ж не вмієш насолоджуватися життям, не знаєш, як приємно витратити гроші на жінок, на подарунки, на розваги!... І навіть на допомогу жебракам, – виказав Сатана і кинув на Скупого презирливий погляд.

– Жебракам? Мені не почулося? – глузливо перепитав Его Самозакоханий, милуючись собою у кишенькове люстерко. – Справжня насолода – витратити гроші на найближчу і найдорожчу у світі особу – на себе!

– Думаєте, я не знаю, що таке насолода?! – раптом увійшов Скупий у екстаз. – Та що ви, транжири, розкидаючись грішми, як сміттям, розумієте у справжній насолоді?! Я умію насолоджуватися від самого усвідомлення, що володію, а ви всі – ні! Ви не знаєте, що це за щастя – накопичувати і накопичувати, нічого не втрачаючи!

– Не знаємо і не хочемо знати! Проте ти знаєш дещо нове, – Сатана повернувся до Вертлявого, – Родріго, конфіскуй половину скарбів Скупого на пекельні потреби і, в першу чергу, на ліквідацію недоліків, допущених при будівництві нір.

– Зроблю це з задоволенням! – погодився Вертлявий і з радощів аж перекрутився: він не любив Скупого.

Скупий втратив свідомість і поточився на стіл.

Тим часом Фобосу вкрай остогидла Гертруда, голод і шалене роздратування від свербіння шкіри перетворили його на небезпечного бешкетника.

– Лялечко, забула одягнути спідничку? Як мило! Як заводить мене твоя білизна! – Які ніжки, а спіднички! – з фальшивою пристрасстю засипав відьму словами Фобос, лоскочучи її поглядом безсоромних очей. – Очі краще заплющ! Ти одяглася так заради мене, пустунко? Зважила на мою сексуальну орієнтацію? Розумниця! Зараз, любя, зараз! Джентльмени, забудь свій батіжок! О! Я просто шаленію від тебе! Та дайте ж нарешті батіг!

– А ти візьми мій, спробуй! – з викликом вигукнула відьма, блискавично швидко висмикнула з —за пазухи батіг і шосили стьобнула ним перед собою.

Фобос вистрибнув на стіл з наміром пробігти по ньому до Гертруди: це був найкоротший шлях до неї. Та Сатана потягнув його за штанину джинсів, Фобос послизнувся, упав, спробував підвестися.

– Годі тобі, Фобосе, не дуркуй! – гримнув Сатана і знову рвучко потягнув його за штанину і, відірвавши її вище коліна Фобоса, весело зауважив: – Схоже, твої джинси «Джордах» носила вся Америка!

Лицарство загиготіло, а вдячна за захист Гертруда підійшла до Сатани.

– Солодкий мій! – лагідно прохрипіла відьма до нього. – На наших нірках світ клином не зійшовся, ми згодні повернутися у замок! А то що ж це виходить? Тут щось торочили про пекельний баланс, а що ж це за баланс, якщо жінки і чоловіки живуть окремо? Так не годиться, ми, шляхетне жіноцтво Пекла, оселимося на твоїх шести поверхах, Герр Люц. Ти будеш у захваті від нашого витонченого товариства!

– Через мій труп, мила Гертрудо, ви оселитесь у замку, – похмуро відказав Сатана. – Все це вже було, пам'ятаєш? Годі! Нам не потрібні ні шабаші в пекельних казармах, ні ваша ворожба, ні чаклунство! А щодо мене, не хочу прокидатися у гурті пекельних дам, що прикидаються мадоннами. Край!

– Он як! Не хочеш? А кого ти хочеш? Оцю лялечку з янгольським личком?! – Гертруда схопила зі столу аркуш паперу з портретом Олени і повернулася до лицарства, демонструючи витвір Люцифера. – Лише погляньте, джентльмени, у кого закохався наш Сатана! Що в ній є такого, чого не маю я?! Чим я гірша за неї?! Краще, Сатано, тобі її не любити, настраждаєшся ти через неї! Краще б ти став моїм коханцем!

Відьма з люттю жбурнула портрет Олени на стіл, ціпко вчепилася в плечі Люцифера кігтями, наблизилася до нього своє хиже обличчя у виразках.

– Не лізь, іди геть! – зірвався Сатана і відірвав її руки від своїх плечей.

Тим часом Фобос уважно розглядав портрет Олени, і вираз його обличчя не сподобався Сатані.

– А ти художник, не гірший за Вінчі, Сатано, – зауважив Фобос.

– Дай поглянути, – звернувся до нього Євген.

Фобос передав йому портрет, Євген здивовано звів брови:

– Невже така красуня існує насправді, Люцифере?

– Існує, але лише в моїй уяві. Це обличчя – плід моєї уяви, ви ж знаєте, джентльмени, про мій потяг до прекрасного! – викрутився Сатана і підвівся. – Ходімо нарешті вечеряти!

– Плід твоєї уяви? Як би не так! Кого ти намагаєшся обдурити? – підлою гадюкою зашипіла на Сатану відьма. – Вона зараз у Раю! Не хочеш, щоб ми поверталися у замок?! Оголошую тобі війну! Ви ще не знаєте, на що здатні жінки, котрих ви запхали у норі, пихата сволото! Ми вам покажемо, вашу матір! А твоїй кралі, Сатано, я... – і погрозлива відьма раптом розчинилася у повітрі.

Люцифер обвів товариство пильним поглядом:

– Кому з лицарів подякувати за цей шляхетний вчинок?

– Мені! – відгукнувся Фобос. – Не вистачало, щоб бісові лахудрі нам щось тут показували! І що вони в біса нам можуть показати такого, джентльмени, чого ми ще не бачили? Для цілковитого пекельного щастя нам тільки заколоту відьом бракувало! Ходімо нарешті їсти!

Чорне Лицарство шумно підвелось з крісел, весело загомонило і покрокувало із залу засідання до їдальні.

– І куди ти відправив Гертруду? У якийсь глухий закуток Всесвіту? – поцікавився Сатана у Фобоса, йдучи поряд.

– Ні, відправив в обійми смерті, у чорну дірку. Дістали мене її брудні очі, досі шия свербить!

– Гертруда – стерво, але це вже занадто! За яким правом ти так вчинив?! Чому без мого дозволу?! – у гніві вибухнув Сатана.

Фобос спокійно поглянув Сатані в очі, гордовито посміхнувся.

– Вчинив за правом сили, а на твій дозвіл, Сатано, мені начхати, тож прости! До речі, відьму вкрай розлютила твоя відраза до неї. Що вона збиралася зробити, знаєш?

– Не дурніший за тебе, – буркнув Люцифер, відвернувшись від Фобоса.

– Плід твоєї Диявольської уяви має напрочуд гарненьке личко. Що ж поганого у тому, що брудна лахудря ніколи не поштрикає його ножиком?

Глава 12

Після вечері Люцифер, Фобос і Євген, прихопивши віскі та цигарки, пірнули в інформаційно-магічне поле, що, поглинаючи потужну енергію Всесвіту, підтримувало собі веселий настрій бадьорим пульсом. Відчувши у собі Диявольську силу, зраділе поле вибухнуло шаленими бризками світла. Яскраве сяйво сповнило величний чорний грот.

Три генія Мороку розділили поле на три сектора і, попихкуючи цигарками, прийнялися зосереджено крутити у руках крихітні чорні пірамідки, інколи швидко шкрябаючи по них чорними хижими кігтями, одітими на вказівні пальці.

– Кончил! – викрикнув Фобос, відкоркував свою пляшку, перехилив її і випив до дна.

Віджбурнув порожню пляшку, закурив. Фобос умів пити, як ніхто у Всесвіті: дуже багато і майже не втрачаючи ясності свого геніального розуму.

– Готово! – швидко чиркнувши по пірамідці кігтем, рикнув Сатана, – Євгене, ти ще там живий?

– Більше, ніж звичайно, почнемо!

Сатана і Євген присмокталися до своїх пляшок, одноразово відкинули їх геть. Чорні лицарі обмінялися напруженими кмітливими поглядами.

– Подонки Вселенной, объединяйтесь! Держать мой вектор! Даешь адскую корреляцию! – Леніном викликнув Диявол і жестом вождя простер вперед руку.

З долоні Люцифера вирвався тонкий яскраво-зелений промінь. В єдину мить назустріч Сатані Гітлером викинули руки Євген і Фобос. З долоні Євгена стрільнув блакитний промінь, з Фобосової – їдко-жовтий. Три яскраві лінії пересіклися в одній точці.

– Оголюйте душі, негідники! – весело звелів Сатана.

Кожний з трьох відкрив свій мозок, серце і душу. Відтепер їм не потрібні були слова: вони утворили єдину суперпотужну розумово-духовну суттєвість. Енергія цієї суттєвості відірвала інформаційно-магічне поле від підлоги, громовим криком таврованого Монстра відгукнулася від стін-скель гроту і винесла потроєного у силі Диявола пекельними тунелями назовні.

Високо у небі над Кривавим морем виникла Слава Нечистої Сили, що, увібравши у себе могутність трьох і чаклунське поле, перетворилася на величезне чорне серце Вселенського Звіра.

Вище Лицарство Безодні, затамувавши подих, замилувалося грандіозним видовищем з даху замку, чисельний гурт солдатів Смерті спостерігав за небесним шоу з плацу, що оточував замок.

Раптом Звір'яче серце шалено запульсувало і енергійно викинуло з себе потужний фонтан крові, що кривавим дощем заморосила по нерухомій поверхні Кривавого моря.

– Отпад! Срывает крышу! Как оторвались чуваки! – у хамському захваті загорлав Хам.

– О, yes! Шалена хвиля так і жбурляє у бісову насолоду! – викрикнув Вертлявий, перекутився і затанцював.

– Немає слів, повнокровна, велична краса! – тужно здихнув граф Дракула.

– Слава славним героям Пекла! – дружно, гучно відчеканили німецькою солдати Смерті.

Нарешті серце Звіра втомлено здихнуло і зникло, а пекельне небо сповнилося дивовижними яскравими фігурами. Стало світло, як у Раю, а очам, звиклим до сутінок – боляче, тому несподівана хвиля шоку підкинула бісовий натовп на гребінь жаху: зойк страху прорвав живу масу і завмер над чорними скелями Горя.

Між тим моделі багатомірних просторів завихлясували у пекельному небі неймовірностями відхилень від звичайного, зрозумілого. Нескінченність безжально трошила крихітні узвалення обмеженого розуму.

– Чорти забирай, яка дурня! – вразився Ричард Кривавий, схопився за серце, однак владно проволав: – Увага! Організувати перехват!

– Доберуся я до цієї нескінченності! Виплюну її, як нежить, – дрібно затремтівши від люті, підлюю гадиною прошипів Людвіг Лютий на небо.

– Людвігу, ти такий лютий, що аж дурний на всю голову! Правий Євген: заздрість і лють вбивають сірі клітини! – сміючись, дошкульно зауважив Вертлявий.

У відповідь Лютий влучив Вертлявому в обличчя важкою рукавицею.

– Та ти що, лицарю! Я ж пожартував! – відстрибнувши, схаменувся той.

Коли Пекло нарешті позбулося останньої моделі якогось чудернацького виміру, високо у небі з'явилися три точки, що стрімко знижувалися над Кривавим морем. Їм назустріч на бойових орлах вилетіло шестеро солдатів Смерті. Кожного з трьох солдати обережно опустили на дах замку. Всі троє виглядали блідими і змученими пекельною роботою вкрай.

– Дякую за співпрацю, джентльмени... Все вийшло, як слід... Пекло збалансоване на деякий час, – знесилено прошепотів Сатана до Фобоса і Євгена.

– Вертлявий! – покликав Фобос слабким голосом. – Як там пастки для іносволоти?

Родріго Вертлявий підскочив до Фобоса і весело звітував:

– Не турбуйся, я скористався твоїми картами. Вищий клас! Певен, наші сюрпризи їм сподобаються!

– Несіть нас у лікарняний кабінет Джеймса. Героїн героям Пекла! – поважно скомандував Фобос.

– А мені снодійне, – змучено посміхнувся Євген.

Глава 13

Поринувши у світ Світла, душа Олени увібрала у себе безмежжя простору і розчинилася у нескінченності буття. Усвідомивши, що Творець і Всесвіт – Єдине, її душа перетворилася на частку Вселенської любові.

Суттєвість Олени насолоджувалась фантастичним щастям, що не мало нічого спільного з земним. Це було щастя іншого, вищого виміру – її душа відчувала себе часткою Всесвіту, що несла весь Всесвіт у собі. Вона зрозуміла, що для Янгола – бути щасливим такий же звичайний стан, як для людини – бути заляканою, що для Світлого Янгольства творити добро на благо Вселенської громади – така ж звичайна справа, як для людства – удосконалювати зброю самознищення.

Збільшившись до космічних розмірів, душа Олени раптом побачила Землю брудним, забризканим кров'ю, м'ячем, що летить у таку глибоку прірву, звідки ніхто не дістане, хіба що Творець.

«Може, Він вирішив зупинити Земне падіння людськими руками?» – розмірковувала її душа.

Перепрограмувавши тіло Олени на двісті земних років без старіння і хвороб, Янголи-фахівці замурували у ньому її вічну душу. Однак душа, розбещена радіщами злиття з Всесвітом, спробувала вирватися з тіла. Їй стало так затісно, так задушно, що вона відчула себе туго сповитою мумією у кам'яній тиші темряви. Її душа прагнула лише одного – звільнитися, тому Янголи присоромили душу, нагадавши їй, що на все є Воля Божа.

Вони занурили Олену у міцний, здоровий сон, що мав полегшити тягар її душевних мук від повернення у тіло.

Олена прокинулася, сіла у ліжку, уважно огледілася. Вона була у розкішній, старовинній спальні Розі, відтвореній до найдрібнішого дріб'язку. Олена тикнула пальчиком надбитого носика фарфорової ляльки Мімі і поглянула у розчинене вікно.

Райський краєвид приголомшив її неземним різнобарв'ям і казковою мальовничістю. Олена вдихнула на повні груди чисте, насичене п'янкою радістю, повітря, щасливо посміхнулася і забула і своє ім'я, і своє останнє існування.

«З фантазією у мене все гаразд! Який яскравий, дивовижний краєвид придумала, Рай та й годі!» – зраділа думці і вирішила, що все ще спить.

Несподівано у вікно білосніжною голубкою влетіла Маргарита і закружляла навкруги люстри, раз у раз грайливо торкаючись рукою кришталевих бурульок. Їх холодний, крижаний дзвін не сподобався Олені. Мабуть, погана прикмета! Вона невдоволено, напружено спостерігала за кожним рухом подруги.

Раптом Маргарита з розмаху, стрімко пірнула у перину поряд з Оленою: та аж підскочила і в ту ж мить відчула вологе тепло цілунку на своїй щоці. Без сумніву, цілувати уві сні – вкрай погана прикмета, тому Олена вирішила взяти контроль у свої руки.

– Що це ти дозволяєш собі, любя? Влетіла у мій сон, яко янголиця! Обличчя змінила геть! Годі прикидатися, Офеліє! Я тебе пізнаю будь-коли і за будь-яких обставин. І запам'ятай: у своїх снах переважно літаю я, а якщо ще хтось, то лише з мого дозволу, бо господиня своїх снів – я!... Ось зараз візьму і полечу у Рай! – рішуче промовила Олена і підвелася з ліжка з наміром розважитися фантастичним польотом.

Маргарита розкуто розреготалася.

– Ой, прошу! – аж зайшлася вона від сміху. – Невже, Олено, ти вчора не наліталася досхочу?!

– На що це ти натякаєш, подруго? – Олена сіла і миттєво згадала своє останнє життя.

Вона силкувалася пригадати, що було, коли вони з Маргаритою влетіли у Рай, і не змогла.

– Что-то с памятью моей стало... – невпевнено пробурмотіла Олена.

– То, что было не со мной, помню! – проспівала їй у відповідь Маргарита. – Не дивно, що ти не можеш пригадати! Мені страшно згадувати...

– Господи, не тягни, любя! Що було? – заблагала вкрай занепокоєна Олена.

– Ледве ми влетіли у Рай, як твоя душа наче збожеволіла з радощів і полинула над Першим рівнем Раю! Творець свідок, я намагалася перехопити твою розбещену від щастя душу, та де там! Ти, подруго, маєш вкрай прудку вперту душу!

– А, може, сильну, як гадаєш? – засумнівалася Олена. – Ну, а далі?

– Далі твоя душа вилетіла на Другий рівень Раю! Це нечувано, подруго! – і Маргарита осудливо поглянула на Олену. – Мені, пробач, туди не можна, я – Янгол Першого, тобто, Нижчого рівня...

– Так правий Сведенборг? – з гострим інтересом перервала її Олена.

– Так, правий. Існують три рівні Раю. Чим вище душа, тим на вищий рівень вона заслуговує. Янголи Другого рівня кажуть, що твоя душа силкувалася проскочити у Третій! Уявляєш?!

– Боже мій! Який жах! – простогнала Олена і закрила рукою обличчя, що розшарілося від сорому.

– А це ще не все, любя! Якусь мить ти затрималася на Третньому рівні і, як шалена, гайнула у Всесвіт! Далі продовжувати про твої душевні мандри?

Олена почула помітне знущання у тоні Маргарити.

– Будь ласкава, чим скінчилися мої розкішні мандри? – Олена відірвала руку від обличчя, відверто поглянула в очі подруги і замріяно повела: – Щось починаю пригадувати – моя душа насолоджувалася фантастичним щастям від злиття з Всесвітом! Що тут вдієш? Відчуваю, Всесвіт – моя колиска, Він колисає мої чудові мрії, напоює мене енергією, як матір молоком, ніжно пестить... А я, в свою чергу, люблю Всесвіт, як дитина – матір!

Маргарита пильно поглянула на Олену.

– А як твоя душа ледь не влетіла у чорну суперпотужну дірку, пам'ятаєш?

– Ні! – відказала Олена і відчула, як від жаху похолодала спина.

– Два Перші Лицарі Світла і Темряви ледве встигли спасти твою вкрай щасливу душу! – повідомила Маргарита і кинула на подругу невдоволений погляд.

– Спаситель і Сатана, так? Вони вирвали мене з небезпеки?

– Так.

Олена призадумалася.

– Чорна дірка – справжня безодня Смерті, так? Аби така дірка проковтнула мою вічну душу, я б не сиділа зараз проти тебе...

– Саме так! Аби ти бачила Ісуса після цієї пригоди! Він виглядав таким, яким Його зображають люди на розп'яттях! Геть знесиленим... Ні, ще гірше! Знятим з Хреста! – катувала подруга Олену спогадами. – Але тримав твою душу в обіймах і щось лагідно говорив до неї... А Сатані, мабуть, було ще гірше!

– Чому це?

– Тому, любя, що протистояння гравітації суперпотужної дірки знесило Диявола, як і Спасителя. Але Наш Лицар Світла і Любові – могутній, міцний чоловік. Сатана теж нібито чоловік, – Маргарита невпевнено повела головою, – і сильний, але його кров постійно п'є тавро Звіра! Прокляття Творця зжирає Сатану і, кажуть, воно йому дуже болить...

Олена у відчаї заходила по кімнаті, почуття важкої провини важким тягарем лягло на її душу.

– Та хіба ж я цього хотіла? Я й гадки не мала, що мені у Всесвіті щось може загрожувати, так мені було добре! Як я жалкую! Не зможу дивитись в очі Спасителю і навіть Сатані!

Олена заплуталася у довгій мереживній сорочці і ледь не впала. Маргарита з осудом похитала головою.

– Так то воно так! Але з-за тебе вони ледь не загинули! Уявляєш, що було б? Одним словом, подруго, ти неабияк відзначилася у Раю! – виказала Маргарита, ще й виразно махнула рукою.

Настрій Олени різко змінився.

– Творець ніколи б не допустив їх загибелі! Це по-перше! А по-друге, я таки відзначилася, що тут вдієш?! – закричала вона. – А врятували мою душу Спаситель і Сатана тому, що, мабуть, я заслуговую на те! Ти розумна, Маргарито, тож знаєш: мало обраних. Відчуваю, число моїх перевтілень – нескінченність...

Власна бурхлива промова подіяла на Олену заспокійливо. Вона знову забралася у ліжку, пригорнула до грудей Маргариту.

– І чого це я розкричалася на тебе? В Раю ж ніхто не кричить. А чи їдять у Раю? Страшенно хочеться їсти!

– А як же, ще й як! – посміхнулася Маргарита. – Зараз поснідаємо та й полетимо на Молочну річку купатися!

– А чи не потурбуємо ми пухкопиких рожевих дітлахів, що вгризаються в її кисільні береги?

– Ніяким чином! Ці дітки – плід уяви слабоголових!

Обидві весело розреготались, в Олени відлягло від серця.

– Смієтесь, дівчатка? От і добре! – пролунав з порога знайомий лагідний голос.

У дверях стояла молода, струнка жінка у пурпуровому. Вона пригортала до себе вишуканий кошик з білими чудовими трояндами в краплинах роси.

– Матінко Жозефін! – радісно скрикнула Олена і побігла до дверей.

– Донечко моя любя, нарешті! – жінка звільнила від квітів руки і простерла їх назустріч донці.

Олена упала в її обійми, обидві бурхливо розридалися. Коли останні вибухи емоцій стихли, вони, утираючи сльози, геть знесилени щастям, сіли у старовинні крісла.

– Від кого ці прекрасні квіти, Жозефін? – слабким голосом запитала Маргарита, її очі теж зволожнили.

– А поглянь, Маргарито, там записочка, – прикладаючи хустинку до очей, ледь чутно промовила Жозефін.

Маргарита піднесла до ніг Олени кошик з трояндами, висмикнула з букета чарівну записочку, розгорнула.

– Матір Божа! Тобі, Олено, від Першого Лицаря Світла і... – вона передала записку подрузі.

– І Любові... – в урочистій тиші завершила Олена фразу Маргарити. – Спаситель бажає мені успіхів у Небесних науках.

– Яка надзвичайна честь, Розі, – щасливо прошепотіла Жозефін, – впевнена, ти не розчаруєш Його.

Деякий час мовчали. Тиха радість сповнила їх, по прекрасних обличчях блукали усмішки.

– Ці білі троянди неперевершеної краси! Такі тендітні, чисті... Як я люблю білі троянди... – ніжна, замріяна усмішка торкнулась Оленчиних вуст, – і чорні люблю...

У двері тихенько постукали.

– Увійдіть! – звеліла Жозефін.

Двері розлетілися, і на порозі виник величезний кошик з розкішними криваво-чорними трояндами, а під ним – дві кривенькі ніжки у кумедних черевичках. Ніжки жваво покрокували до вишуканого жіночого гурту.

Істота дитячого росту і начебто чоловічої статі, важко зітхнувши, майже кинула кошик троянд до Оленчиних ніг. Краплини чистої роси феєрверком злетіли з оксамитових пелюстків і влучили їй в обличчя. Вона здригнулася від несподіванки і засміялася.

– Що моросиш у Раю Сатанинськими сльозами, Рапунцель? – зневажливо кинула Маргарита, здогадавшись від кого квіти.

Олену неприємно здивував її тон.

– З Вашого дозволу, мадемуазель Маргарито, Ропунцель! – поправив її карлик і повернув смішне, усмінене личко до Олени.

Спритно зірвавши з голівки дитячий капелюх, він шаркнув ніжною по мармуровій підлозі і чемно уклонився.

– Мадемуазель Олені-Розі, Володарці серця Першого Лицаря Мороку і Жаху від Сатани, Володаря Пекла і Землі, ці троянди! – урочисто виголосив він дзвінким голосом і похапцем додав: – Там Диявол ще й записочку прилаштував!

Олена знайшла у кошику записку, прочитала її, перевела важкий подих, сумно вгледілась у Райський краєвид за розчиненим вікном. Рай вирував, гомонів щастям: веселими дзвіночками лунав дитячий сміх, радісно щебетали райські пташки, звучали мелодійні, сповнені затишку, голоси Янголів.

Тяжке передчуття каменем лягло на Оленчину душу.

– Що в записці Диявола, доню? – тривожно запитала матінка Жозефін.

– «Завжди до твоїх послуг, Володарко мого серця! Навіки твій, Сатана», – вголос прочитала Олена.

Глава 14

– Це ж наша їдальня із замку! – вражено скрикнула Олена на порозі величезного бенкетного залу у середньовічному стилі.

– Так, доню. У Раю весь наш замок, інакше Рай не був би для мене Раєм! Ти пам'ятаєш, як я люблю наш замок?

Олена пішла вздовж стіни, пильно вдивляючись в урочисту шеренгу портретів старовинного аристократичного роду.

– А ось і я!... У рожевій сукні... Мені пасував рожевий, мамо? – запитала Олена, розглядаючи портрет п'ятнадцятирічної Розі.

– Надзвичайно, дитино. Ти виглядаєш тут такою чистенькою, свіженькою, як пуп'янок рожевої троянди, – запевнила її Жозефін, з любов'ю поглянула їй в очі, – та зараз ти гарна якоюсь небувалою, космічною вродою!... Не дивно, що твої неземні, фіолетові очі вразили серце Сатани! Остерігайся Диявольської пристрасті, доню, не знімай з себе хреста!

– Авжеж, мамо, авжеж, – Олена ствердно хитнула головою, їй не хотілося говорити про згубні наслідки впливу Сатани на її душу. – Я так зрозуміла, що Рай це фантастичний вимір здійснення мрій, так?

– Так, Рай це Рай! У ньому знайдеться затишний закуток для втілення у реальність будь-якої мрії за знаком «плюс», доню. Ходімо до столу, пам'ятаєш, де твоє місце?

Олена безпомилково знайшла своє місце за довгим, святково накритим, столом, сіла. Маргарита сіла напроти Олени, Жозефін – поряд. Простір столу між ними було заставлено безліччю страв, що зазвичай пропонують у різних країнах Землі на сніданок. Помітивши тарілку з салом, чорним хлібом та цибулею, Олена посміхнулася.

– До нас приєднається хтось з моїх співвітчизників, матінко?

– Та ні, доню, так поставили, про всяк випадок!

– Не розумію, нащо стільки їжі для трьох тендітних жінок? Ще й вино на сніданок! Мамо, я пригадую, як Ви засмучувалися, коли Ваша талія збільшувалася в обсязі бодай на сантиметр, не дозволяли собі тістечка!

Жозефін засміялася, налила всім по келиху червоно вина.

– Вип'ємо, доню, за зустріч у Раю!

Дзвін кришталевих келихів пролунав радісно, випили.

– Люба, нікому з нас на Небі не загрожує зайва вага, бо ми отримали тіла з досконалим обміном речовин. А щодо тебе, над твоїм тілом ретельно попрацювали Янголи-фахівці, воно оновлене. Не постарієш і не поглядшаєш впродовж двохсот років, тому їж тістечка, насолоджуйся солодким життям досхочу, любя! – і Маргарита підсунула до Олени тарілку з горою звабливих, смачних тістечок.

Їли неспішно, згадували старі часи. Їм прислуговував Ропунцель. Карлик виглядав поважно: на ньому був чорний костюмчик і білі рукавички, яскравий живий метелик, нишком сидючи біля комірця його білої сорочки, ледь ворухив крильцями. Ропунцель діяв майстерно, випереджуючи будь-які примхи аристократок за столом. Слідкуючи за спритними, чіткими рухами крихітного офіціанта, Олена похмурнішала.

– Иди, любий. При потребі покличемо, – лагідно звернулася Жозефін до карлика.

Той пішов, зачинив за собою двері.

– Мамо, у мене склалося враження, що для цього малюка – Рай не Рай! Хіба Рай не для всіх, хто у нього потрапив?

– Розі, Ропунцель – біоробот, створений, щоб прислуговувати. Він не має ані серця, ані душі, бо ніколи не був людиною, – пояснила Жозефін.

– Так, залізка є залізка! – приєдналася до неї Маргарита. – Воно не має ні сердечка, ні душечки! Біороботи полегшують Янгольству життя. Ми маємо удосконалювати свої душі – наближатися до Бога. Ми, Янголи, діємо на благо Всесвіту, його громади. Бруд важкої фізичної праці не поглинає наш час, це талан таких залізок, як Рапунцель, – і Маргарита звисока посміхнулася.

– Люба, не називай Ропунцеля залізкою, йому це не подобається, і взагалі, будь з ним ввічливіше, ти ж аристократичного роду! – виказала Жозефін Маргариті.

– Мамо, Ви сказали: «йому це не подобається»? Так це ж прояв емоції, він знає, що таке біль, – зауважила Олена.

– Та не може залізка цього знати, у ній все запрограмоване! – доволі голосно заперечила Маргарита.

– Думаю, запрограмувати емоцію неможливо, щось тут не так, – не погодилась Олена.

Раптом у їдальню увірвався карлик, прискорено крокуючи до жіночого гурту, задріботів кривенькими ніжками по мармуровій підлозі. Він виглядав вкрай схвильовано: його кумедне личко розшарілося від гніву, а яскравий метелик-краватка дрібно, нервово тремтів крильцями.

– Перепрошую, Ваше Високоянгольство, – звернувся він до Маргарити голоском, що зривався від образи, – я стояв за дверима і все чув! І ось що я Вам скажу: може, у мене немає ні серця, ні душі, але є щось замість них! Бо я бачу, що мадемуазель Олена-Розі набагато гарніша і добріша за Вас, перепрошую за відвертість, мадемуазель Маргарито!

– Що?! Яка нечувана зухвалість! – аж почервоніла Маргарита. – Жозефін, цей робот бракований, його треба негайно замінити!

– Люба, прошу, припини... – почала було Жозефін.

– Я не бракований, я – особлива особистість! – в обуренні пискнув карлик. – Ось як кинуся в ноги Його Світлості Ісусу Христу з проханням дозволити мені організувати профспілку біороботів у Раю!

– Та ти що? – манірно вразилася Маргарита. – І хто ж тебе надихнув на такий хоробрий вчинок?

– Сатана, – зізнався Ропунцель, – він сказав, що, якщо ми, біороботи, не раби, тобто, раби не ми, то маємо створити профспілку, щоб захищати свої робітничі права.

Маргарита розреготалася, а карлик важко зітхнув і зажурився.

– Сатана розважився, це просто черговий Диявольський жарт! Профспілки біороботів у Раю ніколи не буде, Ропунцель! – виголосила Маргарита.

Олені стало щиро жаль малого.

– А чому ти так впевнена, що Сатана пожартував, Маргарито? І чому у Раю не може бути профспілки біороботів? Хто це вирішує, ти? – роздратовано запитала Олена подругу.

– Та Сатана – геніальний жартівник! – аж подалася вперед Маргарита. – І полюбляє саме такі прості жарти для простаків, як то: «Ми не раби, раби не ми!». До речі, поява країни Рад – наслідок його «дотепного» жарту, невже ти ще не здогадалася, люба?

Маргарита повернулася до карлика, лагідно посміхнулася до нього.

– Ропунцель, ти майже переконав мене, що в тобі відчувається щось замість душі, тому пробач мені зневагу до тебе!

– З радістю прощаю Вас, мадемуазель Маргарито! – вкрай задоволено продзеленчав карлик і його лялькове личко розквітло від щастя. – Вельмишановні мадам і мадемуазель, вибачте мене за недоречний вибух емоцій! Більше цього ніколи не станеться. Чи можу я іти?

– Іди, любий, іди, – сказала Жозефін.

Карлик уклонився дамам, чемно почимчикував до дверей, безшумно привідчинив їх і прослизнув у щілину тінню привида.

Маргарита поглянула йому услід, гірко усміхнулася.

– Як там у Горького, «Рожденный ползать, летать не может»? ... Як гадаєш, Олено, створюють наші біороботи профспілку?

– Нащо питаєш?... Хоча, Ропунцель має людського більше, ніж деякі люди, члени профспілок, – з сумом підсумувала Олена.

Впродовж сніданку Жозефін не зводила з доньки очей, милуючись і потайки пишаючись нею. Олена виглядала казково. Її золотаве волосся було підібране догори, оголена струнка шия вражала тендітністю, а фіолетові очі – загадковістю.

– Твоя чарівна голівка, доню, схожа на квітку фантастичної краси, що несе у собі таємницю Всесвіту, – нарешті у захоплені зауважила Жозефін.

– Як поетично, мамо! – Олена засміялася, мелодійне срібло її сміху відлунням відгукнулося від високої стелі, сповнивши зал сенсом щастя від життя. – Будьте ласкаві, розкажіть мені про Нижчий рівень Раю, поясніть головне.

– На Нижчий рівень Раю потрапляють душі порядних, віруючих людей, але не всі з них затримуються тут надовго, – Жозефін призадумалася, – душі людей можна порівняти з зернами, а Нижчий Рай з ситом. Занадто дрібненькі зернятка висіваються через це сито на Землю, або на інші планети, утворюючи проростки нового життя. Душі, що лишаються на Небі, удосконалюються до Янгольських і отримують нові тіла. Постійне удосконалення це закон Янгольського буття. Наближаючись до Бога, Янгол набуває нових знань, досвіду, приймає Божу Благодать і Любов, одним словом, збільшується! А згодом духовно-розумовий прогрес Янгола виштовхує його на Другий, а потім і на Третій рівень Раю.

– А чи бувають випадки деградації серед Янголів?

– Майже ні, принаймні, за все своє янгольське життя я ні разу не була свідком такої ганьби, доню.

Олена роздумливо поглянула на Жозефін.

– Не розумію, чому я одна з обраних? Не Ви, матінко, не Маргарита? Адже моя дрібненька душечка з легкістю прослизнула через дірку «сита»!

Жозефін лагідно посміхнулася, ніжно торкнулася долонею Оленчиної щоки.

– Мила моя дитино, модель «сито-зерна» тебе не стосується. Перш, ніж потрапити на Землю, твоя душа майже двісті років зберігалася на Небі. Така була Воля Господа Нашого, на тобі призначення, і, можливо, воно не тільки у твоїй участі в місії.

Олену приголомшили слова матінки.

– А... ці двісті років я спілкувалася з Вами?

– Ні, твоя душа відпочивала у просторі фантастичних мрій і казкових снів. Є на Небі такий простір, доню!

– Як все це дивно! – вражено промовила Олена і підвелася з-за столу.

Пройшлася. Біле, розшите сріблом, янгольське вбрання надавало їй стрункій статури величі.

– Мамо, наш замок мав дах, – згадала Олена, – хочу туди.

– Ходімо, куди забажаєш, моя Розі!

– Чудова думка, звідти і злетимо, – посміхнулася Маргарита, встаючи з-за столу, – ти ж любила літати, подруго?

– Аж занадто! Полетимо купатися на Молочну річку?

Жіночий гурт вийшов з їдальні і по кручених сходах поважно покрокував на дах.

– Може, прийдеться поплескати по сідничках пухких дітлахів на кисільному березі, щоб звільнили нам простір для загоряння, – безтурботною пташкою прощбетала Маргарита.

– Ти ж казала, що їх не існує! – аж зупинилася Олена.

– А це, люба, питання уяви! Якщо хочеш, щоб вони були, як ми прилетимо, вони обов'язково будуть і будуть верещати, як різані поросятка!

– Не хочу! – відказала Олена і розреготалася.

– Лець не забула! – змахнула рукою Жозефін. – Ми вирішили влаштувати сьогодні на твою честь вечірку, доню. Кого ти хочеш бачити?

– ... Мого татка, що помер три роки тому, татуся Філіпа, бабусю Тетяну... Мамо, нехай це будуть близькі мені люди з двох останніх моїх існувань, з передодніх нікого не запрошуйте. Не хочу згадувати! Мене зрозуміють?

– Авжеж, дитино. Не хвилюйся. Завтра почнеться твоє навчання, тобі не слід відволікатись на важкі, болючі спогади. Я й не очікувала почути іншу відповідь. А чи хочеш ти бачити Ричарда, доню?

– Ричарда?... Хто такий? – розгубилася Олена і згадала: – Мій наречений! А він знає, що я тут?

– Знає, доню. Він так чекав тебе!

– Чекав? Тоді запросіть і його, мамо... Дивно, але мені чомусь байдуже до нього...

Нарешті жіночий гурт піднявся на дах. Олена огледілась, у неї перехопило подих, а очі зволожнили від несподіваних сліз – ген, на рожевому обрії, за казковими Янгольськими садами та оселями, випромінюючи Сяйво Віри, Надії і Любові, височіла неймовірної краси алмазна скеля Віри Відданих Творцю.

Олена страшенно розхвилювалася – у цій міцній скелі було ще щось... щось невидиме оком, але дуже дороге і таке рідне, що стискало груди болем від щастя. Напружено, пильно вдивилася Олена у Безцінну Святиню Всесвіту і раптом прозріла серцем – увібравши у себе терпіння і страждання святих мучеників, страчених за Віру на смерть, Непохитна скеля надихає народи на Життя Силою Людського Духа... По Оленчиних щоках покотилися сльози.

– Заспокойся, донечко моя, – ніжно заговорила до неї Жозефін, утираючи її сльози хустинкою, – знаю, сприйняття Вищого вимагає неабияких зусиль, але ти у мене сильна дівчинка...

– Невже?... Це не просто, скеля Віри так приголомшує Силою Людського Духа, що я... я вірю, як повірю, що зможу літати – полечу, – запевнила себе Олена, але поглянула на матінку Жозефін розгублено, – а з іншого боку, я не пташка... якимось мені боязко...

– Вчора, як навіжена гасала по Всесвіту, а сьогодні злякалась?! – вигукнула Маргарита і хороброю куркою злетіла на шпиль башти.

– Маргарито, вчора вона була без тіла, а відчуття тіла, як відомо, приземлює саму Найвищу душу, це по-перше! А по-друге, будь люб'язна, спустися і подай подрузі руку! – доволі суворо звеліла Жозефін.

Аж раптом Олена відчула, як Невидима Рука Першого легенько торкнулася її чола і сповнила радістю і впевненістю у собі.

– Не турбуйтеся, мамо. Зі мною вже все гаразд, впораюся сама! – посміхнулася Олена і уявила себе ластівкою.

Вона розбіглася, легенько відштовхнулася правою ніжкою від даху і спритною пташкою злетіла у Райське небо.

– Страшно, але надзвичайно приємно! – прокричала Олена, кружляючи над замком. – Куди легіти, Маргарито?!

Глава 15

Курячи цигарку за цигаркою, Фобос намагався зосередити думки на прорахунках можливостей трансформацій абсолютного, до сліпоти в очах, Світла в абсолютний, до чорного оксамиту, Морок і навпаки.

Марно! Перед очима Злого генія привидом дивної вроди виникав Оленчин образ. Несподівано до болю жадана дівчина-примара манила до себе незбагненно таємничою, чарівною усмішкою...

Вкрай роздратований Фобос зірвав чорний кіготь із вказівного пальця, у досаді відкинув його геть.

– «Біс зна що! Щоб якась шльондра не давала Мені! працювати! Не схожа на шльондру, випромінює Чистоту! Три тисячі чортів! Цього Мені бракувало!» – подумки обурився він.

Без зусиль перехиливши пляшку горілки, Фобос прийняв рішення: – «Відлупцюю цю нахабу лозиною прямо у райських кущах, щоб не лізла у голову!» Він задоволено посміхнувся і за мить впурхнув у Рай яскравим птахом-щебетуном. Щоб не привертати до себе уваги, Фобос приєднався до веселої різнобарвної зграйки райських пташок. Однак радісний гурт, відчувши хижака-чужинця, перелякано відсахнувся від нього і розлетівся хто куди.

«З інтуїцією у цих пташок краще, ніж у нижчої янголяти! Юрма тупаків!» – промайнула у голові Фобоса глузлива думка, однак, згадавши про Божого Сина, він на всяк випадок оточився невидимою, маскуючою оболонкою з потрійним захистом і самотнім птахом-красенем полетів вздовж Молочної ріки з кисільними берегами. Він відчував, що вона десь поблизу і не помилився.

Фобос помітив на березі ріки двох голих дівчат, що радісно бавились, жбурляючи одна в одну рожеві грудки киселю. Несподівано для нього тьохнуло його жорстоке серце у пташиних грудях, він затамував подих і знизився над рікою. Відстань до дівчат була ще значною. Не без труднощів він сфокусував зір широко розставлених очей на Олені. Обличчя дівчини Фобос розгледіти не міг, але її бездоганна статура вразила його досконалістю. Він полетів з прискоренням і, сповнившись хвилюванням, прикипів до дівчини жадаючим поглядом – пухка хмарка волосся сонячним сяйвом куйовдилася навкруги її чарівної голівки... Так, голівка чарівна... Раптом потужна хвиля Божого Гніву відкинула його геть, у Пекло.

Злий геній упав на гранітний дах пекельного замку, забив крило. Набувши свого звичайного вигляду, Фобос скривився від різкого болю у правій руці. Під тиском ще більшого болю у душі пружиною скочив на ноги, сказано затремтів від приниження і спритно схопив

пролітаючого повз себе кажана лівою рукою. Розчавив тваринку ногою, її нещасне тільце, що забилося у страшних конвульсіях смерті, викинув у Криваву ріку.

– Буде по-моєму! По-моєму! І ніхто мені не завадить! Ніхто, навіть Ти! – щодуху проволав Фобос на все Пекло, підійнявши догори кулак лівої руки.

– Ти! Ти! Ти! – неначе знущаючись, відгукнулася луна від чорних закривавлених скель.

Фобос прагнув абсолютної свободи від всіх і від всього, тому не терпів стану власного безсилля, а ще більше приниження від будь-кого – ні чорту, ні духу, ні людині не дарував перемоги над собою.

Творець був Виключенням. Кожна поразка перед Ним перетворювала Фобоса на психічнохворого забіяку з манією побиття всього, що рухалося.

Тому зараз, закипівши від безсилої люті і забувши про біль у правій руці, він підскочив до вартового і вихопив у нього батіг. Розмахнувся і щосили ударив ним нещасного. Потім спустився ліфтом на верхній поверх пекельного замку і стрімко полетів його коридором, шмагаючи батоном всіх, наліво і направо, по ходу свого шаленого руху. Безжальне катування пекельних слуг і солдатів Смерті Фобос супроводжував гучними російськими матюками. Його потенційні жертви намагалися втекти. Товстий вартовий Отто сховався за колоною, та на жаль, його пухкі сідниці лишилися незахищеними.

– Брудний жирний шмат курячого мозку, ти кого вирішив перехитрити?! – страшно, навіжено закричав Фобос, підлетів до бідолахи і призупинився у повітрі над ним. – Зараз ти у мене схуднеш, сволото!

Він замахнувся на тремтячого, блідого Отто батоном, та хтось ззаду стрімко сіпнув за батіг і вирвав його з руки Фобоса.

– Хто посмів?! Заб'ю до смерті! – грізно вигукнув Фобос, оглянувся і спустився на підлогу.

Перед ним, тримаючи знаряддя побиття, стояв спокійний лікар Джеймс.

– З Вашого дозволу, сер Фобосе, смерті немає, – ввічливо заперечив Джеймс.

У ньому було щось, що не дозволяло його бити. Злий геній поглянув у холоднокровні, байдужі очі англійця і майже заспокоївся.

– Чому ти завадив мені зняти напругу, улюбленцю Сатани? – невдоволено поцікавився Фобос.

– Перепрошую, сер, таким батоном неможливо зняти напругу, він же нікуди не годиться, сер! – поважно пояснив Джеймс і не без зусиль розірвав батіг.

Обличчям Фобоса майнула садистська усмішка. Він вирішив покарати грішника за зухвалу сміливість по-диявольські витончено, тож відкопав нижню губу і манірно повів плечима, як це робила лише Лоран, жінка Джеймса.

– Бридкий пацючок! – поволі потягнув слова Фобос голосом Лоран. – Тоді, щоб зняти напругу, я пересплю з твоїм другом Енді! – і розреготався дурним, таким до болю знайомим Джеймсу, сміхом.

Мурашки важкої провини за вбивство обої Лоран заметушилися по спині лікаря, він ледь зблід, але жодна риса його обличчя-маски не зрадила йому.

– Перепрошую, сер Фобосе, не знав, що Ви блакитний, – безбарвно зауважив він.

Дурний регіт перетворився на цинічний хрипкий, притаманний лише Фобосу.

– Бісів розумнику, а що порадиш мені ти? – майже дружньо запитав Злий геній.

– Пройдімо у мій лікарняний кабінет, сер, – люб'язно запропонував Джеймс, – у Вас закритий перелом правої руки, треба накласти шину і зробити ін'єкцію героїну. З Вашого дозволу, це зніме з Вас стрес і вгамує біль.

– Так і бути: поцяцькайся зі мною, – звисока погодився Фобос, – героїн це слушно, а шину не накладай, заживе, як на собаці!

– Я б сказав, сер, заживе, як на Безсмертному Темряви...

– Якої ще в біса Темряви?! – раптом люто викрикнув Фобос. – Не розумій, грішнику! Я не належу ні Темряві, ні Світлу!

На мить Джеймсу здалося, що очі Фобоса спалахнули вогнем, а з них вирвалися шалені іскорки полум'яного гніву і гайнули в нескінченність.

– Дім Мого Вільного Духу височить на такій скелі Розуму, що я сам вирішую, що і хто мені належить! Я сам!

Глава 16

Ричард привів Олену до рожевого водоспаду, що грайливо зриваючись з розщелини між блідо-сірих скель, утворював гарненьке озерце.

Олена замилювалася чорними і білими лебедями: величні птахи линули поверхнею райського озера поволі, мимохідь висмикуючи з прозорих вод сріблясту рибку.

Раптом крихітне озерце огорнуло ніжно-блакитним серпанком. Яскраве світло і туманець перетворили невидимих духів Добра, що зазвичай жили рожевими мріями над казковим водограєм, на мінливих істоток-ельфів. Радісне райське життя тендітними фігурками-спалахами заметушилося над водою, задзеленчало безтурботними голосками-дзвіночками, сповнюючи простір мелодійною луною.

Пустотливі духи-ельфи забралися на неймовірно різнобарвну веселку. Найхоробріші з них почали кумедно плигати з райдуги на спинки лебедів.

Спостерігаючи за їх невгамовною, шумною штовханиною, Олена вибухнула криштале-вими скалками сміху, що надзвичайно її прикрашав. Її сміх розхвилював Ричарда.

– Ти не забула мене, Розі? – лагідно запитав він.

– Ні, не забула, але я більше не Розі! Крихітці Розі відсікли її чарівну голівку, пам'ятаєш?... Двісті років тому, – і Олена сумно посміхнулася.

– Ти стала ще прекрасніше, а твої дивні, фіолетові очі випромінюють таке... таке таємниче...

– А що це за дерево? Воно не схоже на інші, – майже грубо перервала Олена Ричарда: їй було байдуже до нього, тож не хотілося слухати його освідчення у коханні. Любов до нього померла два століття тому разом з Розі.

– Раніше ти була люб'язніше, – зауважив Ричард зі смутком в очах.

Олені стало жаль його, та вона вирішила не силувати себе, не замінювати жалем любов. – «Чи можна замінити те, чого вже немає?» – розмірковувала вона.

– Так що це за дерево? Ти не відповів.

– Це копія дерева добра і зла, але його плоди їсти не заборонено, – похмуро пояснив він, підійшов до дерева, зірвав райське яблуко, віддав їй.

Вона відкусила від соковитого червоного плода.

– Яка смакота!

Ричард поглянув на неї і знову розхвилювався.

– Двісті років я чекав на тебе! З жодною янголицею не дозволив собі поєднатися в насолоді від радощів супертрансцендентальних стосунків, а ти...

– А що це таке? – і Олена чарівно розреготалася, його слова здалися їй смішними.

– Я покажу тобі! – і, не витримавши тортур принадного дівочого сміху, схопив її за плечі, рвучко притягнув до своїх грудей, поцілував.

– Відпусти! Я не я, зрозумій це нарешті! Я інша і більше не люблю тебе! – запручалася Олена в обіймах Ричарда, ухиляючись від його цілунків.

Раптом Земля Янголів ледь здригнулася. Ричард, пригнічений Оленчиною відразою, відпустив її, але у відчаї вигукнув:

– Чому ти мене розлюбила?! Чому, поясни!

– Поясню тобі я, негіднику! Вона – моя наречена! Не торкайся її, не раджу, не перетворюй мене на Дракона! – глухий грізний голос Сатани пролунав дуже здалеку, неначе з глибин райських надр. – Ісусе, якщо Ти не спустишся нижче, я піднімуся вище!

В ту ж мить райський небосхил розколола осліплююче-біла блискавка, і перед переляканою Оленою, випромінюючи сяйво Вселенської Мудрості, постала велична статура Божого Сина.

– Що тут відбувається, Ричарде? – грізно запитав Спаситель.

Райське повітря сповнилося Його Величчю, і раптом Олена шкірою відчула, як всю її pestить потік Любові на ім'я Людський Син. Вона не посміла підвести на Нього очей, бо їй спало на думку, що вона така грішна, така безмежно крихітна істота, що не заслуговує на Його любов.

– «Хіба я варта Божої Любові?» – ледве розчула вона голос свого розуму через гулки удари серця в голові, як несподівано з глибин її мозку виринула Його тверда відповідь: – «Варта!»

Між тим Ричард у пошані уклонився Спасителю.

– Моя наречена цурається мене, Господи, бо її знадив Сатана! Вона виривається з моїх обіймів, бо Антихрист...

– Антихрист – її доля, її єдиний наречений, за нього вона вийде заміж і подарує йому сина! – раптом чітко завершив пояснення далекий зухвалий голос Сатани.

– Олено, поглянь Мені в очі, – тихо звелів Ісус.

Вона підвела голову, боязко зазирнула у прекрасні сині очі Спасителя і помітила, як у них спалахнули яскраві зірочки, осяявши Його обличчя неземною вродою. Перший Лицар Світла і Любові був високої, могутньої статури.

Раптом Олена дивом усвідомила, що райське довкілля сповнюється Світлом Його Величі і збільшується в обсязі.

– «Боже! Могутність Спасителя поширюється на простір, змінює його! Жодна ікона не в змозі відтворити це!... Я... мене змінює тиск Божого погляду!» – відчула вона у надлюдському приголомшенні.

– Дитино, чи має Сатана підстави вважати тебе своєю нареченою? – лагідно посміхнувся до неї Ісус.

– Ні! – видихнула Олена і похитнулася.

– Поки що ні, дівчинко моя, але такі підстави будуть: я – вічний, між тим без тебе моє майбутнє неможливе, бо ти – моє серце... – жахаюче тужно проволав Сатана знизу.

В Олені підкосилися ноги і потемніло в очах. Її вразлива душа потрапила у страшну скруту – чомусь душу розривало між Богом і Сатаною, біль був нестерпний. Ісус спритно підхопив Олену на руки.

– Відпочинь!

Вона миттєво поринула у щасливий, спокійний сон.

– Що з нею? – захвилювався Диявол.

– Щастя! Що може бути ще в Моїх обіймах? – заспокоїв його Ісус. – Не віддам тобі діву, Сатано. Як гадаєш, у Мене виникнуть підстави вважати її своєю нареченою?

– Ісусе, але ж не Ти обираєш собі наречених, а вони Тебе! – нагадав роздратований голос Сатани.

Тримаючи на руках сплячу красуню, Ісус огледівся. Місце пригоди оточив натовп Його наречених. В їх очах був подив.

– Люб'язні Мої наречені, ідіть. Саме час помолитися! – лагідно наказав їм Спаситель.

Райське повітря і плечі дів здригнулися від саркастичного Диявольського реготу.

– Це не до добра, – загомонів дівочий натовп, відступаючи на молитви.

– Ісусе, прошу, спустися до мене! Нам треба поговорити наодинці, є про що, до того ж ми не дограли партію, пам'ятаєш? – нареготавшись, голос Сатани прозвучав вкрай доброзичливо.

– Добре, Змію, але не зараз, згодом!

– Чекаю на Тебе, кінець зв'язку! – дружньо відгукнувся Сатана і забурмотів до себе: – Який там у біса кінець... Якщо не буду все бачити і чути, здурію остаточно...

Забравшись з чобітками у розкішне ліжко своєї пекельної спальні, Люцифер відкоркував пляшку віскі, розкурив сигару. Весь він вкрай зосередився, його мозок, серце і душа, об'єднавшись у єдине складне ціле, утворили унікальний пристрій стеження за Божим Сином. Сатана заплющив очі і погляд його розуму піймав напрочуд чітку картинку:

Ісус тримає Олену на руках так легко, як пір'їнку. Вона посміхається уві сні. Ісус кидає на Ричарда невдоволений погляд.

– Не хочу, щоб ти лишався у Раю! Ти сам сказав, що діяв всупереч волі діви, Ричарде!

– Прости мене, Господи! Любов до неї позбавила мене розуму! – у відчаї відповідає Ричард і падає перед Ісусом на коліна.

Сатана важко зітхнув, ковтнув віскі, зосереджено присмоктався до сигари.

– Негайно відправляйся на Дермиду, що в сузір'ї Дракона. Там зараз складні часи, тож важка робота у місії буде на користь твоєї душі, а громаді на благо. Іди і дій во славу Творця!

Ричард встав з колін, низько поклонився Спасителю і, опустивши зажурену голову, тихо відступив.

Ісус неспішно поніс Олену блакитною райською галявиною. Раптом вона розплющила очі і зніяковіла:

– Господи, я здатна іти сама!

– Ні, дитино моя, не здатна! Тобі лише так здається. Як, любя, ти можеш іти сама, якщо Я несу тебе на руках? – мило посміхаючись, заперечив їй Спаситель.

Сатана жбурнув пляшку віскі у комин, у багатті вибухнуло шалене полум'я.

– Воістину, Ти – мій найлютіший ворог, Ісусе! – вигукнув Диявол у нападі скаженої люті.

Він занервував, бо злякався, що Ісус лишить Олену на Небі. Тільки не це! Люцифер втратив рівновагу і вже не дослухався до їх розмови, аж раптом в його збудженій голові бомбою розірвався Оленчин щасливий сміх. Диявольські груди сіпнув різкий біль.

– Чудово! Чудово, дівчинко моя! Тобі весело у Раю?! Я теж не буду сумувати у Пеклі! – з викликом захворівшого ревнощами прохрипів Сатана, підхопив нову пляшку віскі і за мить злетів на дах пекельного замку.

– Ленін! Ленін! Де ти, хлопчику мій?! Лети до татуся, синку! – гучно проволав Диявол. Відчувалося, він добряче хильнув віскі.

– Роза! Бург! Люксем! Цеткін! Клара! Фрідріх! Карл! Енгельс! Марксику! Всі, гайда до татуся! – знову надривно прогорлав Диявол на все Пекло.

Над його головою закружляли могутні орли, опустилися на дах.

– Розважимося, криваві дітлахи революції! Леніну, я, як завжди, на тобі верхи, а ти очолиш клятий пролетаріат! – нагадав Сатана правила нехитрої гри красеню-хижаку Леніну.

Жахаюче велетенські птахо-монстри були витворами талановитого генного інженера-росіянина. За земне життя він був стійким атеїстом, тож, потрапивши у Пекло, не повірив у свою смерть, а вирішив, що спить і що сотворив їх у своєму нескінченному сні жаху.

Бідоласі «наснилося» стільки надокучних, огидно-пихатих, а головне, геть тупих потвор, що навіть Диявол йому поспівчував і дозволив працювати у найсучаснішій дослідницькій лабораторії.

Монстри-орли дивилися на пекельний позагробний світ очима революціонерів, на честь котрих отримали прізвиська, були розумнішими за шимпанзе і любили Сатану, як домашні тварини люблять свого хазяїна.

Виголосивши коротку промову до хижаків-улюбленців, Сатана присмоктався до пляшки. Похитуючись, закоркував її і зупинив зчудований погляд скляних очей на Кларі і Цеткін. Обидві горді орлиці, маючи єдиний жіночий погляд на п'яні вибрики Сатани, покосилися на нього однаково: бридливо, стримуючи гнів. У відповідь він скорчив їм невимовно пихату, дурну пику і забрався на спину Леніна, що не мав нічого спільного зі справжнім вождем пролетаріату, окрім прізвиська і його людських, «людяних» очей.

Володимир Ульянов займав окреме, власне пекло – Кремлівський Мавзолей. Його душа загартованого матеріаліста-марксиста була прикута до тіла міцними, невидимими для екскурсантів, ланцюгами. Кожного дня душа Леніна спостерігала за натовпами цікавих, що витріщалися на його нещасне тіло-мумію, як на експонат кунсткамери і неймовірно страждала.

Страждала у ті славнозвісні часи, коли тіло всевітнього вождя пролетаріату показували за гроші, страждала у скрутні часи смуту, коли одні пропонували віддати тіло землі, інші – лишити на подальший розгляд.

– «Невже це шана?» – вкотре у відчаї питала себе душа Леніна, і вічний вогонь людського прокляття охоплював її.

Згадавши про тортури Леніна, Сатана криво усміхнувся, хильнув віскі. З Кривавого моря, пронизуючи до мозку кісток, дмухнув колюче-холодний вітер.

– Вихри враждебные веют над нами, но победа коммунизма во всем мире неизбежна, товарищи! Вперед, верные сыны революции! – прокартавив Сатана, бездоганно зімітувавши голос Леніна.

Він дуркував з відчаю, намагаючись хоч якось відволіктись від болючих роздумів про Олену.

– Неси мене, Леніну! Ковток свіжого повітря нам не завадить! – прохрипів Сатана до свого улюбленця.

Розкішний хижак Ленін змахнув могутніми крилами і злетів, несучи на собі Володаря Пекла. Він взяв курс у відкрите море Людської Крові. Маркс, Роза, Бург, Люксем, Карл, Енгельс, Клара, Цеткін і Фрідріх приєдналися до Леніна з Сатаною на спині.

Ворожий крилатий гурт утворив у пекельному небі чіткий трикутник тортур з Дияволом у вершині: полосуючи псевдоклітинну плоть мучеників «жорстокими батогами», жажливе скиглення птахо-монстрів різало чутливі вуха їх душ «гострими ножами». А Сатана несамовито реготав.

– На що ти мене перетворила, дівчинко моя? – нарешті крізь Диявольський регіт запитав, ковтнув віскі, втомлено вдивився у Криваву безмежність обрію, – Леніну, любий, лети вище! Щось мене нудить від свіжості моря...

Пташиний гурт піднявся вище.

– Товарищ Роза! – п'яно гукнув Сатана улюблену орлицю.

Та підлетіла, повернула до нього голову з круглими, мудрими очима старої єврейки, поглянула на Сатану поблажливо.

– Поговорімо про любов, дівчинко! – розкуто нав'язав їй Сатана тему розмови. – Як гадаєш, на біса мені цей жах?... Ось, ти, Розо, наковталася грішної плоті досхочу, і тобі добре! А я?... Хто відтепер я?... Вважають, що Сатана, а я перетворився на жалюгідний прошарок болю між зовнішнім пеклом і внутрішнім... Так, Розо, кляте кохання це пекло, що горить всередині мене! Яке воно болюче, хай йому! – Люцифер непевною рукою дістав з кишені сигару. – Ведьма була права, для мене було бы лучше не встречать девушку моей мечты!

Журба виродила яскраво-зелені очі Сатани у безодні відчаю, хвороблива усмішка смикнула його вуста, якусь мить він помовчав і приречено констатував:

– Я геть здурів! Забув азбуку! Хто ж людей здатен уникнути зустрічі з таким клятим красенем, як я?!

Люцифер у досаді різко махнув рукою, його раптом хитнуло вбік, він втратив рівновагу, зіслизнув зі спини Леніна і полетів назустріч Кривавому морю. Орлиці Клара і Цеткін стрімко кинулися за ним і спритно перехопили: Клара схопила Сатану за комір, Цеткін за штани. Ленін пірнув під нього, підставив йому спину.

– Як боляче ти мене дзьобнула, Цеткін... Ледве не відхопила від мене шматок, – опинившись у безпеці, примхливо забурмотів Сатана і ліг на спину могутнього птаха, обхопивши його шию обома руками.

Міцний сон на холодному, просоченому свіжою кров'ю, повітрі здолав Сатану. Йому приснилося, що не Ісус, а він сам тримає Олену у своїх обіймах.

Глава 17

На мальовничій райській галявині панував казковий травень. Ісус з Оленою сиділи у затишній альтанці, рясно увитій різнобарвними тюльпанами. Олена в захопленні розглядала квіти.

– Як дивно! Ці тюльпани в'ються, як плющ, а такого розмаїття кольорів і відтінків немає на Землі, – зауважила вона і пильно вдивилася у квіти, намагаючись розгледіти якихсь дивних комах у них. Олена підвела приголомшені подивом очі.

– Хто це, Господи? Невже ельфи? – вражено прошепотіла.

– Так, вони, нетямущі, але шкоди від них немає. У Раю всі живуть на благо, – посміхаючись, відказав Спаситель і налив їй келих червоного вина, – випий, трохи «крові» Ісуса тобі не завадить, ти занадто обтяжена райськими враженнями.

Вона відпила вина і поглянула у прекрасні сині очі Спасителя. На мить її душа полинула в сяюче безмежжя Його Вселенської Любові, а коли повернулася у тіло, Олена відчула у собі потужне джерело Світла, ні з чим незрівняне щастя сповнило її.

– Що зі мною, Сину Божий? – з радісців здивувалася вона.

– Те, що має бути: Я в твоєму серці, а ти в Моему.

Олена розшарілася від Його слів, вина, і виглядала напрочуд чарівно. Спаситель поглянув на дівчину, милуючись.

Райську галявину розсікали кришталево чисті води стрімкої ріки, що просувалася, перестрибуючи через примхливо розкидані чудернацькі валуни. Безліч крихітних водоспадів грайливо жбурляла бадьорі бризки і веселі райдужки багатоскладних, незвичних земному оку, барв.

– Господи, чому Земля в порівнянні з Небом виглядає чорно-білим, брудним світом?

Ісус огорнув Олену лагідним поглядом: Йому подобалася її допитливість.

– Тому, дитино, що людське око невидюще.

– Тобто, людина сприймає Бога і Всесвіт, як дощовий черв'як Сонце, що лише якимось відчуває його світло і тепло, так?

Ісус засміявся, взяв її руку у свою.

– Так, людина недосконала, але в її недосконалості є щось зворушливе. До речі, Я теж був людиною, не забула?

– Ні, але перед усім Ти – Син Творця... А люди... Інколи я думаю, чи варті ми всі Твої крові, Господи? – спитала і густо почервоніла: її прикро вразила власна безтактовність.

Спаситель уважно поглянув їй в очі.

– Бачу, що думаєш, багато думаєш, але так не думай! Я ніколи не роблю того, що було б не варто Моїх зусиль. Ти сказала: Я – Син Творця! – вдумливий погляд Ісуса, пронизавши простір і час, зупинився на Синові Людському, розіп'ятому на Хресті. – Я прийшов у Земний світ, щоб відділити зерна від плевели, тож Моя кров омила гріхи не всього людства, а тих, хто повірив в Ісуса, Сина Божого!

– Прости мене, Господи! Не тямилася, що говорила!

– Не лукав, тямилася! Недарма тебе запрошено на Небо за твоє земне життя, не проси прощення. Ти розмірковуєш, це добре. Сліпа віра породжує морок у серцях нетямущих, заляканих людей. Вони бояться розкинути свої думки! Хіба задля їх страху Я воскрес із мертвих на Землі?... Моє Воскресіння це Свято Безсмертя Смерті, це Мій дороговказ людству у Вічне Життя у Світлі Божої Любові...

– У Світлі Божої Любові... – зачаровано прошепотіли Оленчині уста. – Чому на Землі життя сповнено болем, страхом і недовірою одного до одного, Господи?... Страхом перед терором, хворобами, смертю, Божою Карою?

– Тому, дитино, що Земля – один з прошарків Пекла, а Пекло це Безодня Божого Гніву, тож є грішники, є і страх перед Творцем... Але спасеться той, хто потребує творити добро не від страху перед Божою Карою, а від своєї душі! Той, хто повірив Мені від щирого серця.

В Ісусові вражало дивне поєднання Вселенської Величі і надзвичайно людської простоти в спілкуванні. Олена усвідомлювала, що вона в іншому вимірі буття, що перед нею Син Творця, але почувалася затишно, зручно.

– Хочу ще дещо спитати, Господи...

– Стукай – відчиню!

– Що Ти мав на увазі, коли говорив Іудейському начальнику Никодиму...

– Тому, що приходив до Мене вночі? – уточнив Ісус, легка усмішка майнула Його обличчям, Він відпив вина.

– Так, Ти сказав йому: – «Должно вам родиться свыше». Що це означає?

Ісус зазирнув дівчині в очі.

– Люба, Розі відсікли голову. Вона є, чи ні?

Олена на мить збентежилася.

– І є, і ні! Я відчуваю її у душі, як свою рідну частку, та тіло Розі – прах!

– Саме це Я і мав на увазі: народжене від тіла є плоть, а народжене від Духа є Дух. Душа вічна! – обличчя Божого Сина овіяло світлим серпанком земних спогадів. – Після Мого Воскресіння Я приходив до учнів і вони, бувало, не впізнавали Мене, бо Мій Дух втілювався у нові тіла...

Фантастичні очі дівчини спалахнули гострим інтересом, вона подалася вперед:

– Господи, нащо Ти виникав перед Твоїми учнями в різних образах?... Може, саме через це фарисеї і не повірили їм, що Ти воскрес?

Спаситель подарував Олені усмішку Божої Мудрості.

– Дитино моя, Я прагнув, щоб Апостоли Вищої Любові прозріли серцем і навчились бачити Сина Божого у різних втіленнях людських, бо і на Землі, і у Всесвіті є особи, що живуть в обіймах Мого Духу, і Я дію через них. Я досягнув мети: істинно віруюча людина спроможна впізнати Мене по Ділах Моїх, якби Я не виглядав... А щодо фарисеїв, цих сліпих вождів сліпих, то Я вже все сказав, вивчай Слово! – Спаситель перекинув келих і, прочитавши наступне запитання в Оленчиній голові, махнув у досаді рукою. – Про Страшний Суд говорити не люблю!... Одне скажу: жодна душа не зможе збрехати у Світлі Сонця Святої Суті і отримає своє!

Олена глибоко задумалась.

– Душа... Дух... А чи є зв'язок між людською душею і духами Всесвіту?

– Є, духи Всесвіту це воїни добра і зла, тому вони змагаються за душі. Якщо в людській душі перемагає Віра, вона світлішає і стає оселею духів добра, а душа без Віри приймає духів зла і від їх господарювання перетворюється на руїну... А Божа Душа це джерело Святого Духа, що сповнює сенсом буття все неживе і живе, дитино.

– А чому?... – Олена осіклася. – Що це я, Господи?

Ісус посміхнувся, відкинув золотаве пасмо волосся з її чола.

– «Чому?» – улюблене питання Фобоса і Люцифера, – і сумний погляд глибоких очей Спасителя полинув у далеке минуле. – Чому Християнський світ має стільки течій і чому кожна з них по-своєму розуміє Мої Слова, ти це хотіла спитати?

– Так, Господи.

– Багато іудеїв ходило слідом за Мною, та лише обрані вбирали Мої Слова розумом і серцем. Діючи Словом Божим, Я зцілював від тяжких хвороб і вивільняв з обіймів смерті. Величезний натовп іудеїв бачив Лазаря, котрого Я вивів із гробу... І що?... Збулося: прийшов до своїх, і свої не впізнали Мене! Збувається Писання і зараз: кожна сучасна церква пояснює Мої Слова по-своєму, вперто наполягаючи на своїй виключній правоті! І так було завжди: були, є і будуть спритні ловці людей, що прикидаючись праведниками, омивають Вівтар Істини сльозами омани. Були, є і будуть легковірні, що обирають стежину віри лише тому, що вона здається їм достатньо кривенькою та тернистою. Не кожна така стежина веде у Храм.

– А, може, церквам об'єднатися і разом шукати ту стежину, Господи?

– Об'єднуються, якщо поєднуються з Богом! – гірко кинув Ісус.

– Але ж, Господи, і свідок Іегови, і католик, і протестант, і православний, і баптист, – всі вони щиро вірять у Тебе! – несподівано вирвалося в Олені, і вона страшенно розхвилювалася.

– Кажеш, щиро вірять?! Чому тоді вони не діють по Слову Моєму?! – раптом підвищив голос Спаситель, і Олена відчула биття свого серця у скронях. – Хіба Я закликав їх ненавидіти один одного і обзивати сатанами на радість Сатані?! Хіба не говорив, що гординя і владолюбство – зло?! Та чи знаєш ти, що таке справжня віра?

Олені перехопило подих.

– Здійснення очікуваного і впевненість у Невидимому, – дивом пригадала вона із послання Павла євреям.

Очі Божого Сина потеплішали.

– Таке поняття віри Я вклав Павлу у душу, бо він так повірив у Мене, що став Моїм добровільним в'язнем... Він чув Мій голос у собі і, ризикуючи життям, ніс Моє Слово народам! А ті, що ніби в Мене вірять, уявляючи Мене якоюсь віддаленою абстракцією, не вірять, що Я, Невидимий, буваю поряд, все бачу і чую, ще й читаю підлі думки у їх хитрющих головах!... Вони лише вірять, що як попросять Мене, то Я прошу, або пошлю їм благодать. Так вірять, що не відрізняють, що дається від Бога, а що від Сатани! – і в гніві розрубав долонею повітря.

На мить могутню статуру Ісуса огорнуло таке яскраво-біле сяйво, що затьмарило барви Раю і приголомшило Олену. Вона мимоволі заплющила очі.

– Не бійся, дитино. Світло, що Я несу, не руйнує, а очищує душу. Як гадаєш, хто Я по суті?

– Коли Ти поряд, Спасителю, я забуваю, що існує страх, – Олена сміливо «пірнула» у синю глибочінь Його прекрасних очей, «виринула», хильнула вина, зненацька райський хміль ударив їй в голову, – Ти, Господи, – Вибух Вселенського Світла і Джерело, невичерпне Джерело... – і так раптом зняковіла, що ледь не втекла.

– Чому не втекла від Мене у райській кущі? – лагідно запитав Ісус і ніжно торкнувся її щоки долонею. – Поглянь Мені в очі, красуне!

Вона підвела на Нього свої загадкові фіалкові очі.

– Тому, що Ти – Невичерпне Джерело Любові і від Тебе не втечеш, Ти в моєму серці, Господи, – здолавши хвилювання, спромоглася промовити.

– Чудово, тож не розчаровуй Мене, дитино, і Я завжди буду у ньому... На жаль, Сатана теж буде поблизу тебе. Спокушати він майстер, уникай спілкування з Дияволом! – пильно вдивився у її очі. – Слухати Сатану – не чути Голосу Бога у собі, не слухати Сатану – не бути людиною. Обирай, обрана!

– Які можуть бути вагання, Господи? Хочу не бути людиною, – мило посміхнулася Олена. Спаситель вручив Олені червоне яблуко і, пронизавши її проникливим поглядом художника, засміявся:

– Таки правий Сатана: врода жінки – страшна сила!

– Дякую, Господи, – розшарілася Олена і відкусила від соковитого плода.

– Як же ти зараз схожа на Єву! – вразився Спаситель і простер до тюльпанів руку.

Три зворушливо чарівні ельфи спурхнули з квіток на Його долоню. По прозорих крильцях крихіток линули такі барви, що Олена зойкнула від захвату. Голоски ельфів продзеленчали ледь чутними дзвіночками. Олена не зрозуміла їх мови.

– Принесіть Хрест Спасителя, пустуни! – весело звелів їм Ісус.

Істотки чемно уклонилися і злетіли з Його долоні.

– Такі крихти! Невже принесуть? – здивовано прошепотіла вона.

– Авжеж, дитино. Небо це казка, де добро і любов творять чудеса...

– На Землі я буду згадувати Небо, як казковий сон!

За мить повернулися ельфи. Вони заплуталися у ланцюжку зі щирого золота, і виглядали в'язнями у кайданах. Трійця крихіток упала на долоню Ісуса. Він обережно вивільнив їх з полону. Хрест Спасителя прикрашали чудові алмази.

– Яка неймовірна краса! – вигукнула Олена у нестримному захваті.

– Божа краса, – огорнувши дівчину турботою, виправив її Ісус, – ця краса захистить тебе від нечистої сили. Ніколи не знімай Хреста, і Сатана не зможе тебе спокусити.

Ісус одягнув на її шию Хрест, що увібравши Світло Неба, раптом спалахнув між її грудей зіркою надії на Спасіння.

– Дякую, Господи.

Дивна усмішка торкнула вуста Спасителя, несподівана журба затьмарила Його високе чоло.

– Нещасний Звір! Час завітати до нього у Пекло...

Олена поглянула на Божого Сина з нерозумінням.

– Сатана – Мій ворог, – просто пояснив Він, ніжно пригорнув дівчину до грудей, поцілував, – пий з Мого джерела, спрагла! Завтра, після лекцій, покажу тобі Другий рівень Раю. Мир тобі!

Перший Лицар Світла і Любові зник, однак Його цілунок відривав від землі – безмежно щаслива Олена не пішла, а полетіла до замку матінки Жозефін. Радісний вир дивовижно яскравого життя, утвореного рожевими дітлахами, скляними бабками, казковими ельфами, різнобарвними метеликами та пташками, негайно ув'язався слідом за нею, сповнивши Небо щирим щастям дитинства.

Глава 18

Ісус спустився у Пекло. Чистилище приголомшувало, розчавлювало грішну душу грізною могутньою величчю, вражало страшною, хижою людському оку, красою. Нещасна душа, потрапивши у Пекло, почувалася жалюгідною, безпорадною комахою, приреченою до нестерпних тортур.

Сатану недарма вважали князем Темряви: в країні Жахів чорні, як чорний оксамит, ночі чергувалися з похмурими, сірими півсутінками-днями. Світло панувало у Пеклі на Різдво Христове, Великдень і Трійцю. В ці великі свята грішники не мучились, більше того, кожний отримував те, що хотів. Тож мученики любили ці свята і чекали на них з нетерпінням, сповненим болючих страждань.

В мить появи Ісуса у Пеклі грізні чорні хмари потворними чудовиськами повилазили з безодні Плачу і Скрежету зубів і зазміїлися глибокими ущелинами між височених гранітних гір, подекуди покритих брудно-іржавим моховинням. По схилах крутих скель деінде, мов у страшних родових муках, покорчило мертві дерева.

На заході, визначеному Сатаною умовно, криваво палало небо, вириваючи жахливі, душерозтинаючі крики та полум'яні іскри з майже неосяжного багаття. В народі цей вогняний простір зветься пекельною сковородою недарма: тим, хто туди потрапив, здається, що вони смажаться там безжальну вічність, хоча насправді їх страждання – лише час каяття за скоєне ними зло, і ніхто не горить у полум'ї сорому більше, ніж йому призначено.

Та Сатана не був би неперевершеним психологом грішних душ, аби не сотворив на умовному сході справжній шедевр жаху – Кровоспад. З величезної темно-сірої скелі могутнім, смертельно пораним монстром зривався червоний потік. Сатанинський витвір глибоко вражав диявольською красою, та оцінити ту дивну красу міг хіба що мозок божевільної, або дуже жорстокої, мужньої людини: Кровоспад було утворено з крові пекельних мучеників. Розбризкуючись по слизьких, огидних валунах, людська кров ревла та стогнала. Прислухавшись, можна було розібрати окремі, збожеволівші від зв'язного болю, голоси.

Серед валунів, незграбно ковзаючись та брикаючись, бавились маленькі, напрочуд потворні звірята: щось середнє між пацюками, свинями та морськими котиками. На перший, помилковий погляд, здавалося, що вони насолоджуються пекельним життям. Та придивившись, можна було помітити чисельні виразки на їх брудних, закривавлених тільцях – велетенські хижі орли, кружляючи над огидною малечею, поволі висмикували з неї шматки плоті.

Спаситель поглянув на звіряток, з жалем і відразою відвернувся, за своє нескінченне життя Він так і не звик до пекельних жахів.

Бурхливо розбризкуючись, грішна кров розділялася на два темно-червоні, з гнилуватим відтінком, потоки, що омивали могутню скелю-острів. На вершині скелі височів похмурий лицарський замок. Виростаючи зі скелі, він був її логічним завершенням. У витонченому готичному стилі не було нічого зайвого. Гостроверхі башти наскрізь протинали важкі хмари. На деяких баштах майоріли чорні грізні прапори з зображеннями Смерті, людських черепів та кісток.

Син Божий стояв на самому даху замку. Скрізь дірки у хмарах, що мчали з шаленою швидкістю під тиском холодного, пронизливого вітру, Він бачив, як потоки крові, обминувши скелю-острів, утворювали ріку, що впадала у Криваве море. Море крові мучеників виглядало безмежним океаном, та Ісус знав: межі є, мають бути!

Пориви вітру сильнішали, заморосив солоний сльозний дощ. Серце Спасителя боляче занило і Він прочитав молитву за спасіння грішних душ, що сотворили дощ. Над Його головою закружляли хижі могутні орли. Вони не цвірінчали, як райські пташки, від їх жажливого скиглення стигла кров у жилах.

На одному з таких орлів до Ісуса стрімко підлетів Сатана і спритно зіскочив з величного птаха на дах. Ісус поглянув на нього: Сатана, як Сатана – похмурий, під втомленими очима синці, в зубах сигара, в руці пляшка віскі. Єдиним ковтком він допив віскі і запихкав сигарою.

– Чекаючи на Тебе, я занудьгував, тож вирішив облетіти свої володіння. Сьогодні Кровоспад напрочуд кровоповний, – Люцифер кинув сумний погляд на свій витвір, – холодний сірий граніт і червона жива кров! Парує... Справжня краса породжується з поєднання протиріч, згоден?

– Ти знаєш, що твій шедевр завжди вражає Мене до глибини душі, та Я вважаю його найстрашнішим жахом Всесвіту, не красою! Мене від нього нудить, Мені болять його голоси, у нас з тобою різні уявлення про красу, Люцифере! – з тугою заперечив Ісус.

– Не такі вже й різні, втомила мене ця грізна краса, давно втомила! Та що вдієш? На грішників Кровоспад призводить неабияке враження... Ха! Кривавий запропонував особливий покиді надсилати перед смертю сни з видом на цей бурхливий жах з запрошенням у Пекло! Як Тобі цей безкоштовний квиток у нове «чудове» життя? – Сатана сплюнув у ріку, поглянув на Ісуса: – Та Ти ж наскрізь промок під сльозним дощем! Покидьки, вони забруднили Твій білий одяг огидними сльозами! І як вони завжди відчувають Твою присутність у Пеклі? – Сатана владно огледівся і лютим звіром заволав на все Пекло: – Злодії, пізно моросити сльозним дощем! Вгамуйтеся, не то підвищу температуру!!!

Дощ припинився в єдину мить.

– Люцифере, не дуркуй! Заради Творця, поки Я у тебе, дай їм перепочити!

– Як завжди, просиш за цей мерзенний бруд, дивак Ісусе... Добре, – зітхнув Сатана і загорлав: – Во ім'я Отця і Сина на деякий час дарую вам спокій! І щоб не було свавілля і гидот, не то передумаю!

Звідусіль почувися зітхання від полегшення. Ісус посміхнувся Люциферу.

– Ходімо у замок, жартівнику! – і Сатана усміхнувся.

– Ти про що?

– Про неї, мою дівчинку, – пояснив Люцифер і ледь натиснув на гранітну цеглину ногою. – Як прикро Ти вразив своїх пречистих наречених! Вони обрали Тебе, а Ти на їх очах...

– Обрав її і з задоволенням лишив би у Раю, подалі від тебе! Та на ній призначення, – Ісус відверто поглянув Сатані в очі, що спалахнули раптовим гнівом.

– Он як! Призначення! – невдоволено буркнув Сатана.

Перед Ними відчинилася ляда, з неї висунувся ліфт.

– У який стиль?

– Бароко, – кинув Ісус.

Увійшли у ліфт, спустилися на поверх, де панував «бароко».

Замок мав триста поверхів, та він був лише видимою вершиною пекельного айсберга. У високій скелі-острові, прикрашеній замком, було безліч приміщень: апартаменти Вищого Чорного Янгольства, пекельна канцелярія, розкішна, безцінна бібліотека Сатани, окремі камери для відомих грішників, різноманітні лабораторії для дослідів геніальних вчених-негідників, казарми для солдатів Смерті, сховища скарбів, комірчини продуктів, винні погреба і ще багато чого. З черева скелі по таємничих ходах можна було потрапити у нижчі прошарки Пекла, у найстрашніші його закутки.

Резиденція Сатани розміщувалася на десяти верхніх поверхах замку, вражала розкошми, затишком і витонченим смаком: господар не любив зайвих речей. Кожний з десяти поверхів був витриманий у певному класичному стилі.

Тільки-но Ісус з Сатаною увійшли у розгогулений, роззолочений хол, як почулося гучне чітке привітання вартового:

– Хай живе Ісус Христос! Хайль Герр Люц!

Бритоголовий юнак з мужніми рисами чистокровного арійця виструнчився, брязнув підборами до блиску начищених чобіт і чітко викинув вперед руку.

– Хайль, і не кричи нам у самі вуха, як різаний, не глухі, – недбало пояснив Сатана.

Поки йшли по коридору, разів десять пролунало «хайль».

– Останнього разу, як Я у тебе був, твої вартові красувалися у формі, здається, американських піхотинців. А зараз у формі «СС», чому?

– А біс їх зна, моїх бритоголових янголів Смерті? Вчора підходе до мене Фріц і просить дозволу знову одягнути форму «СС», мовляв, їм це більше до вподоби. Я дозволив, яка мені різниця! Аби старанно виконували свої обов'язки!... Краще поясни мені, Перший Лицарю Світла, чому моя дівчинка лишилася на самоті з негідником Ричардом? Де були Твої очі?

– Мої очі були на нараді Вищого Світлого Янгольства, Сатано! Здається, неприємна необхідність звітувати один одному не обходить наші з тобою стосунки, та, якщо хочеш знати, Я не вважаю Ричарда негідником, він заслуговує на співчуття, тому Я вирішив, що йому краще змінити обстановку. Сподіваюся, на Дерміді у нього не буде багато часу на болючі спогади про Олену. Що вдієш? На Нижчому рівні інколи трапляються помилки, з рештою, це сито!

– Сито? – процідив скрізь зуби Сатана. – Кожний прошарок Раю, чи Пекла можна вважати ситом! Низка людських перевтілень це постійне пересівання через сита різної дірчатості!

– Глибина, а головне, засіб виразу твоєї філософії вражає! – засміявся Ісус.

Сатана зупинився, повернувся обличчям до Нього.

– А я став простим і не жалкую з цього, мене дратує химерна витіюватість думок Світлого Янгольства! Я продовжу: ось на це сито потрапляє розкішний діамант – моя дівчинка. І що, Ісусе? Для чистої діви райської кущі не достатньо безпечні? Не треба звітувати мені, просто поясни, чому, Сину Божий? Аби я запросив її у Пекло, жодна пекельна сволота не торкнулася б її навіть хтивим поглядом!

– Не дорікай Мені, Сатано! Здається, і ти, і Я зреагували на вчинок Ричарда миттєво! – вибухнув Ісус.

Люцифер пильно поглянув на Нього, ствердно хитнув головою.

– Пробач, Ісусе. І чого це я зарікаюсь? Уяви: я запрошую її у Пекло. Та вся б Вища сволота, перепрошую, Вища Чорна Янголота роздягала б її хтивими очима! – Сатана важко здихнув. – Кохаю я її, тому і кричав, як навіжений. Мені нестерпно на душі, коли до неї торкається чоловік... Хоча, з іншого боку, як чоловік чоловіка, я розумію Ричарда – вона дуже гарна, зваблива, її хочеться торкатися!

Надзвичайно палка пристрасть у голосі Сатани не сподобалась Ісусу.

– Знову за своє? Як чоловік чоловіка?! Вона не для тебе, а ти не чоловік! – підвищив Він голос.

– Це Ти сказав! А я кажу: вона для мене! А Твоя неточність виглядає образливо: я не людина, але чоловік! Бути людиною і чоловіком це не одне і теж. Я правий? – запально проревів Сатана.

Ісус посміхнувся.

– Здається, я знову втратив рівновагу, – зауважив Сатана, – ось що, давай зараз як слід купуємося в басейнах і переодягнемся. Від отих смердючих сліз на шкірі можуть виникнути прищі, а ми виглядаємо молодими, гарними, нащо нам такий неприємний клопіт?

– Гарзд, згоден, – засміявся Ісус.

Ім назустріч повагом крокував пекельний лікар Джеймс, англієць за походженням, що потрапив у Чистилище не за такий вже й страшний гріх: вбив свою жінку, що безсоромно зраджувала йому з чоловіками, ще й відверто насміхалась над ним, сповідуючись йому у чисельних зрадах. Остання її зрада з його найліпшим другом перетворила витриманого британця Джеймса на збожеволівшого від болю ревнощів Отелло, і він всадив у її серце скальпель. Джеймс давно вже спокутав цей гріх, і за надзвичайно сумлінну працю та виключну порядність його було запрошено у Рай, та тортури від свого гріха і звичка піклуватися про здоров'я Сатани не відпускали Джеймса у світ Світлого Щастя. Він віддано служив Люциферу, був і за лікаря, і за порадника, що мав неабиякий вплив на Володаря Пекла. До порад Джеймса Сатана завжди прислухався, не зважаючи на свій вулканічний норв та різкі зміни настрою.

Тож і зараз Джеймс ввічливо привітав Його Світлість Ісуса Христа і прискіпливо поглянув на Сатану.

– Жахливо виглядаєте, сер! – відверто заявив він Люциферу. – Бліді, синці під очима, віскі Вас занапащать!

– Що вдієш, Джеймсе? Такий вже я є! – кинув Сатана і розпорядився: – Нехай Ісусу приготують білий басейн за номером сім, а мені чорний за номером тринадцять і принесуть склянку віскі.

– Перепрошую, сер. Вам принесуть морквяний сік, – суворо відказав Джеймс.

– А, може, ще й клізму зроблять?! – вибухнув Сатана.

– Згоден, чудова думка, сер! З неї і почнемо, потім сік, басейн і легка вечерея.

– Хоч би не соромив мене перед Ісусом переліком отих гидотних процедур, Джеймсе!

– Вибачте, мілорде Ісусе, та такі вже мої обов'язки! – і Джеймс поклонився Спасителю: – За хвилину Ваш басейн буде до Ваших послуг, Ваша Божа Світлість.

– Дякую, Джеймсе. Сатано, тобі пощастило з лікарем!

Син Божий і Сатана розійшлися приймати водні процедури. Люцифер увійшов у кімнату з чорним басейном.

– Дозвольте, сер, я огляну Вас, – звернувся до нього Джеймс.

Сатана скинув одяг. Його висока, широкоплеча статура була б бездоганною, аби не одна неприємна «дрібниця»: на пружних грудях кровоточило і гноїлося огидне тавро Звіра у вигляді трьох шестірок.

– Сьогодні ще гірше, ніж учора, – констатував лікар, – дуже болить?

– Болить, Джеймсе, болить! Вприсни мені морфій, щоб я міг пристойно поспілкуватися з Ісусом.

– Гарзд, сер, але дозвольте мені повикидати Ваше віскі і кубинські сигари, інакше тавро зжере Вас! І не ображайтеся, сер Сатано. На що Ви себе перетворили? Якщо юна леді така, як Ви мені розказали, на біса Ви їй потрібні з таким жахливим виглядом, сер?!

– Добре, Джеймсе, твоя взяла!

Спаситель сидів у вітальні «бароко». Йому подобалася ця кімната. Затишно, розкішно, просторо і просто. Приємно тріщали дрова у гарному комині.

– «У Сатани є смак, розуміється на красі», – не вперше відзначив про себе Ісус.

Чекаючи на Сатану, Він розглядав фігури на шаховій дошці. За дверима вітальні все ближче і ближче лунало: – «Хайль, Герр Люц!»

Нарешті на порозі виникла постать Сатани, він був у довгому шовковому халаті чорного кольору. Такий же халат був і на Спасителі.

– Тобі не набридло це бісове «хайль»? Нащо стільки вартових на одному поверсі? Яка чисельність твого війська янголів Смерті, Сатано? – запитав Ісус, вивчаючи шахову комбінацію.

Після процедур Люцифер виглядав значно краще, під впливом морфію його зелені очі набули таємничого блиску, він майже не відчував тавра.

– Сину Божий, це лукаве питання! Ми вороги, тож я маю право не відповідати, але скажу: чисельність мого війська дуже значна і кожного свого солдата я знаю в обличчя і пам'ятаю його ім'я! А дозволь поцікавитися, чи знаєш Ти чисельність свого гарему, чи пам'ятаєш ім'я кожної пречистої діви, Твоєї нареченої?

– На жаль, ні. Ними займається моя матінка. Мені бракує часу приділяти їм увагу, як вони на те заслуговують. – Ісус підвів голову і невдоволено запитав: – А до чого тут гарем? Я, що, по-твоему, шах перський?

– Гірше, значно гірше! – дошкульно посміхнувся Сатана. – Шах перський хоч одну ніч дарує кожній своїй жінці, а коханим жінкам і більше! Він дарує їм щастя материнства – діточок! У них є хоч якийсь сенс для існування... А Ти, Сину Божий, пресвятий! Ти даруєш своїм нареченим небувалу радість цілувати край Твого одягу у дні Християнських свят, та їх так багато, що не кожній аж так щастить... Вони записуються у чергу, щоб відчутти надзвичайну честь спілкування з Тобою! Хоч би дозволив їм мити Тобі ноги і утирати волоссям, як би це втішило дівчаток! – скінчивши зухвалу промову, Сатана відчув, що перегнув палицю і пожалкував.

Ісус уважно вислухав його і підвівся.

– Піду Я, Сатано! Не така вже й цікава ця партія! – розчаровано кинув Він.

– Не йди, Ісусе, прошу! Я збожеволів... – почав вибачатися Сатана, встаючи з крісла.

– Збожеволів?! Не згоден, підлий Змію, так не божеволіють! Мета кожного твого божевілля – вразити Мене в душу, Антихристе! Як ти посмів порівнювати Моїх наречених з жінками з гарему?! Що між ними спільного? Як посмів давати Мені хтиву пораду?! Правий Батько, що прокляв тебе! – іскорки щирого обурення спалахнули у синіх очах Ісуса.

– Ісусе, хіба я не ворог твій?! Хіба не Ти закликав прощати ворогам своїм? Прости мене, хтивого негідника, Ти ж знаєш, якої я жахливої вдачі! – Сатана силоміць примусив Ісуса сісти у крісло, дбайливо підсунув Йому під ноги візерунчатий стільчик. – Тобі зручно? Праведний гнів, Ісусе, перетворює Тебе на такого небезпечного красеня! Як жаль, що Тебе не можуть бачити земні жінки!

– Не лести, Сатано! Втомив ти мене спокусами! Я лишуся, але ще один такий вибрик і Я піду, не подивлюсь, що Ти Мій ворог. І ніколи не спущуь до тебе! – суворо пообіцяв Ісус: – Чому Фріц ще досі не приніс вина?

– Фріц! – гукнув Сатана.

– До Ваших послуг, Герр Люц! – миттєво виникнувши на порозі, чітко гаркнув німецькою Фріц.

– Принеси улюблене вино Ісуса Христа, фрукти. Та не гарчи, як пес кілер, що за манери! – розпорядився Сатана німецькою.

Деякий час Ісус і Сатана мовчали, роздумували над шаховою партією.

– То навіщо моя дівчинка знадобилася Раю, Ісусе? – порушив тишу Сатана.

Ісус посміхнувся.

– Чому ти так вперто називаєш її своєю? Хіба у тебе є на те підстави, Сатано? – тихо запитав.

– Поки що немає, та вірю, будуть! – роздратовано кинув Сатана. – А Тобі що? Ну, називаю її своєю, я не маю права на мрії?

– Мріяти можеш, – Ісус зробив хід конем.

– Ти не відповів, – нагадав Сатана, обороняючи короля пішаком.

– Вибач, Я не зобов'язаний тобі звітувати, – лагідно мовив Ісус.

Зайшов Фріц, розташував пляшку червоного вина, келихи і фрукти на столику поряд з шаховою дошкою.

– Шнель, шнель, Фріц! – поквапив його Сатана.

Той побіг до дверей.

– Можеш не казати, Ісусе! Я і так знаю, у мене у Раю є агенти! – запально кинув Сатана, задітий за живе.

Ісус широко розреготався, налив два келиха вина.

– Прощу, Сатано! Знаю Я твоїх агентів! Перекажи Фобосу, що, якщо ще раз сунеться у Рай без дозволу, присоромлю його перед Вищим Янгольством, позриваю з нього маскуючі оболонки, витівник! – Ісус відпив вина.

– А Фобосу байдуже! Чхати він хотів на Вище Янгольство, Ти ж знаєш, Ісусе, – Сатана розкурив сигару, випустив сизо-блакитний дим через ніздрі, – та я і без Твоєї відповіді знаю: Рай затіває якусь місію по спасінню Землі, а саме моєї дівчинки для виконання такої почесної справи і не вистачало! До речі, Світле Янгольство пам'ятає, хто Володар Землі, чи мені нагадати?

Ісус помітив в очах Сатани лють і погано приховану образу.

– Ти втратив слона, – Ісус зробив хід пішаком, – у тебе непевна позиція.

– Непевна? Я так не гадаю, – Сатана пересунув ферзя.

Ісус задумався.

– Що стосується місії, то вона буде виконана людьми у крайньому випадку. Світле Янгольство не втручається у справи Землі, не претендує на твої володіння... поки що...

– Це втішає, – і Сатана скривив вуста у глузливій усмішці, – моя дівчинка належить до еліти людства, я правильно зрозумів, Ісусе?

Син Божий відкусив від великого червоного яблука, пильно поглянув Сатані в очі.

– Правильно. В її підсвідомості Я зміг виявити інформацію лише про сім останніх існувань, більшість перевтілень закодована, код дуже складний, розумієш?

– Розумію, це означає...

– Це означає, що мріяти про неї ти можеш, та між вами глибока прірва! Вона належить світу Світла, а ти – Мороку! А ти дозволив собі кричати про грішну любов до неї на все Небо! Після пригоди з Ричардом їй лише бракувало твого нахабного освідчення, Сатано! Перелякав її! – суворо виказав Сатані Ісус.

– Проте Ти втішив! – роздратовано кинув Люцифер.

– Так, втішив і подарував їй Хрест.

Запанувала напружена тиша.

– До речі, коли я, безсоромний придурок, волав про кохання до неї, було дуже смішно?

– Та ні, не дуже. Нижчі Янголи виглядали здивованими, а Вищі, гадаю, розважилися.

– Так, чим вище істота, тим краще у неї з гумором, – зажурившись, зітхнув Сатана і запихав сигарою, – ось, Ти, Ісусе, розтлумачив мені, як недорозвиненому, що я зі світу Мороку, а вона – Світла. Та що вдієш? Зрозумій, я закохався! Це щось страшне, Ісусе! С тих пір, як побачив її, відчуваю гостре лезо ножа у серці... Булгаков розумівся на коханні: «Любовь выскочила перед нами, как из-под земли выскакивает убийца в переулке, и поразила нас сразу обоих!». Якби ж вона вразила нас обох!

Сатана перехилив келих і заплющив очі.

– А що Ти думаєш про неї, Ісусе?

Син Божий, розглядаючи яблуко у своїй руці, поринув у далекі спогади. Здавалося, Він не почув запитання.

– Я думаю, Люцифере, що зустрічав її у своєму земному житті, – сумно промовив Ісус.

– Ти певен? – прошелестів вустами Сатана.

– Так.

Сатана раптом занервував, налив Спасителю і собі вина і, ніби щось прораховуючи, примружив очі.

– Твій хід, – нагадав Ісус.

– А! – махнув рукою Сатана, він втратив інтерес до партії.

– У чому річ, Люцифере? Так ми будемо грати до Страшного Суду! – обурився Ісус.

– Ти знаєш, у чому річ! Чому вона така шляхетна і гарна? А який особливий відтінок має її душа, помітив? – натхненно прошепотів Сатана. – Ці її фантастичні фіолетові очі... Вони вбирають безмежжя Всесвіту, чи мені здалося?

– Вбирають, а її душа надзвичайно тендітного рожевого відтінку... Виникає потреба її захищати, – щиро промовив Ісус.

– Так, я ледь не збожеволів від приголомшення, коли її Сяючу беззахисність потягло у ту клятву дірку! – розхвилювався: – Отвечаю, если бы это случилось, у меня бы крышу сорвало полностью! Удивляюсь, как мы успели с Тобой ее выхватить, Спаситель...

– Не удивляйся, Сатана. Не хуже тебя разбираюсь в ценности души и красоты. Я всегда буду рядом с ней, всегда буду защищать ее и, прежде всего, от нечистой силы. – і Спаситель кинув на Люцифера твердий, вольовий погляд.

Сатана встав, заметушився по вітальні, розкурив сигару, знову сів.

– Дякую за відвертість, Лицарю Світла і Любові!

– Не варто, Лицарю Мороку і Жаху! – озвався Ісус.

Стосунки між Спасителем і Люцифером були складними, але щирими. Протиріччя у поглядах то поєднували їх, то роз'єднували. Вони були супротивниками, що поважали один в одному силу та розум.

– У Нижчому Раю складають анекдоти про твою грішну пристрасть до жінок, про твої чисельні спокуси та пригоди, Сатано! Вгамуйся нарешті! Не заводь себе, не тиш розбещену уяву сценами прелюбодійства з чистою дівою! Вона не для тебе! – чітко виголосив Ісус.

В яскраво-зелених очах Диявола спалахнула шалена лють.

– Мені байдуже до анекдотів і пліток Нижчих Янголів, не дарма Фобос називає їх тупаками! – Сатана перехилив келих вина. – Хтиві пригоди, спокуси, пристрасті! Давно минулося все це... Хіба сучасну жінку є необхідність спокушати? Та вона сама спокусить будь-кого! Ти знаєш, скільки разів я мусив втікати від розкутих наполегливих жінок останнім часом? Та для них не існує ніяких моральних перешкод! Їх не лякає навіть СНІД!

Ісус невимушено розреготався.

– Дивуєш ти Мене, Сатано! Ти втікаєш від жінок? Кумедне видовище! – крізь сміх зауважив Він.

– Так, втікаю. Що смішного? Набридли мені ці емансиповані самозакохані жінки, пекельно набридли! Мені байдуже до багатих манірних шльондр з вищого кола, та й до дешевих повій теж. Я ж бачу жінку куди краще, ніж земний чоловік. Досить мені трохи зосередити на ній погляд і я бачу геть усе – силіконові груди і вуста, штучні нігті, накладні вії. Бачу, який великий ніс був у неї до пластичної операції, бачу, як у її шлунку перетравлюються шматки гамбургера, ну і звісно, які думки панують у її пустій голові!

– А Я концентрую свою увагу лише на людських головах і душах, Сатано.

– І тільки?

– З обраними співпрацюю, хіба це таємниця для тебе?

Тиша сповнила вітальню. Сатана підвівся, підкинув у комин дров. Спаситель поглянув у вікно – стемніло, настала пекельна ніч. Раптом колосальної потужності блискавка розколола небо, жадливим монстром прогуркотів грім і суцільна водяна стіна миттєво оточила замок. До шибок вікон поприбивало пекельний летучий непотріб: кажанів, птеродактилів, птахо-ящерів, птахо-змійв, рибо-птахів і ще щось незрозуміле.

Звірята міцно притиснулись жалюгідними тільцями до шибок вікон, їх огидні мордочки порозплющувало до мерзоти, та в гострих оченятах була цікавість: вони розглядали затишну вітальню, Ісуса, Сатану.

– Дітлашки мої манюні, прилетіли до татуса? – розчулився Диявол і посміхнувся до огидної малечі.

Ісус скривився, відвернувся від вікна.

– Ніч буде тривати довго?

– Запланована на дві години, дощ – на десять хвилин.

Ісус поглянув на Люцифера співчутливо.

– Ти таки навіжений, Сатано! Кричав, що одружишся з нею... А як ти уявляєш спільне життя з юною дружиною? Оці чудовиська, Кровоспад, море Крові, зойки мучеників! Хіба чиста душа діви в змозі звикнути до пекельних жахів? Я ще досі не звик!

– Ісусе, Ти віриш, що я кохаю? – і Люцифер прямо поглянув Йому в очі.

– Як не дивно, вірю. Хоча кого ти тільки не кохав! Здається, всіх найвидатніших красунь всіх часів і народів. Я не правий?

– Не зовсім, то були захоплення, сильні захоплення. А кохаю я вперше у своєму проклятому житті. Розумієш, раніше мені і на думку не спадало одружуватися! Хочу, щоб вона завжди була поряд. Знаю, Пекло налякає її, але я щось придумую, аби вона тільки погодилась!

Ісус важко зітхнув, махнув у досаді рукою.

– Ти і на неї поглянув безсоромним поглядом, як зустрів? До речі, де ти її зустрів? – якось дивно запитав Ісус, в Його глибоких синіх очах майнув смуток.

Очі Диявола погострішали від напруження думок.

– Ти не в гуморі, Сину Божий, Сину Людський! Твоя душа збентежена: Ісус-чоловік здивував Ісуса-Бога! Ісус з Назарету подарував моїй дівчинці білі троянди, ще й записку прилаштував з побажаннями успіхів у райських науках!

– Воістину, нічого немає таємного, що не стало б явним, – у голосі Ісуса промайнуло ледь помітне роздратування, – Сатана з Пекла подарував їй чорні троянди! А що в його записці? «Завжди до твоїх послуг, Володарко мого серця, навіки твій»?!

Сатана мовчав, відвівши очі.

– Що це, Люцифере? Вибух ревності?... До Ісуса-чоловіка? Цей чоловік не супротивник тобі, Його давно скорив Ісус-Бог! Остерігайся Ісуса-Бога, Він доволі могутній супротивник, що захистить її від нечистої сили.

– А я, звісно, носій цієї огидної Тобі сили? Прокажений, проклятий Богом і людьми, таврований Звір, найхтивіший спокусник, перший покидьок Всесвіту, кат людства, хай йому біс! – вибухнув Сатана.

– Годі, Сатано, годі! Регалій забагато! Носій не носій! Не в цьому річ, вона ще дитина, не турбуй її, не бентеж юну душу спокусами, на ній призначення!

– Призначення, Ісусе? Її призначення – стати моїм спасінням! – вперто вигукнув Люцифер.

– А! – Ісус безнадійно махнув рукою. – Так де ти її зустрів?

– У Зоні, тобто в Україні, у промисловому місті, – він відпив вина, посміхнувся, – знайшов перлину на смітнику! Вона щось роздивлялася біля таких різнокольорових будочок. Люди там називають їх кіосками.

– А ти що там робив?

– Відслідковував пересування значних сум грошей. Ти знаєш, моя агентурна мережа оплітає всю Землю. Повідомлення українських агентів зацікавили мене: у країні злидні, страшне безробіття, заводи пограбовані, не працюють, люди не отримують місяцями платню, сім мільйонів українців шукають щастя за кордоном... До речі, Ти говорив з Батьком про самовбивць?

– Говорив, Він запрошує тебе на нараду.

– Добре, бо приймати мені їх нікуди, прошарки Пекла кишать грішниками, як зіпсоване м'ясо червами! Конкуренцію Пеклу складають хіба що українські та російські тюрми... Нехай цих збожеволівших з відчаю приймає Сірий світ. Так от, на тлі зубожіння і вимирання народу...

– Он як! Вимирання? – гнівно перепитав Ісус.

– Так, вимирання, бо дітей у тій країні не народжують, а якщо щось і народжується, то хворе. Не дивно, найгідотніше екологічне довкілля у Європі! Уяви: замість води там вживають каналізаційні стоки і називають ту мерзоту дніпровою водою! А про забруднення повітря і рівень радіації і говорити нічого!

– Поздоровляю, Сатано! Догосподарювався! – розчаровано кинув Ісус і з глибини Його синіх очей виринула Божа журба.

– Не дорікай мені, Сину Божий! Ми обоє знаємо, що «людина» – звучить не дуже гордо. Після тих клятих вибухів у Хіросімі і Нагасакі я не втручаюся у життя людей, не кидаю їм прозорих натяків, як поліпшити життя... Розчарувало мене людство остаточно, ця його ненажерність сарани! – роздратовано мотнув головою. – Моє Чорне Лицарство Смерті кружляє над хворим тілом Землі хижими кібцями, але ледь встигає видзьобувати паразитів з її виразок. Ця бісова покидь так швидко плодиться!

Уважний погляд Спасителя огорнув Люцифера співчуттям.

– Сатано, а хто підказав людству ідею використання ядерної реакції, Фобос?

– Він, наш пекельний геній! Пам'ятаю я ту Чорну нараду, було все Вище Лицарство: Євген, Кривавий, Вертлявий, Самозакоханий, Лютий, Дракула, Дон Жуан, Альфонс, Хам, Жмот і навіть Лінєвий. Він, покидьок, усіх нас наче зачаклував! Всі як один погодились – підказка використання енергії ядерної реакції буде на користь людству! Що у нас було в головах?! Ніхто не подумав про наслідки! – і Сатана в обуренні знизав плечима. – А коли подумали, було пізно! Ідея Фобоса вже опанувала голови видатних фізиків.

Ісус напружено розмірковував.

– Люцифере, як гадаєш, Фобос продовжує натякати людству?

– Думаю, ні. Зараз йому байдуже до людства, він захопився складанням карт найкоротших шляхів Всесвіту. Чим би дитя не тішилось, тим паче, таке зіпсоване і шкідливе!

– Сатано, невже ти вважаєш, що його захоплення безпечно для Громади Всесвіту? Пекельний геній не просто складає карти шляхів, він знаходить входи у рівнобіжні світи, у багатомірні простори і замикає їх, влаштовує космічним мандрівникам смертельні пастки!

Люцифер невесело засміявся.

– Знаю я, Ісусе! Покидьок накопичує майно, набирає Вселенської ваги: урвав чималий шмат Космосу! Одне втішає – Космос безмежний! Уяви, викрав з десятків найкращих вчених з Пекла!

– І ти дозволив?!

– А він, негідник, спитав мого дозволу? Кого він має на увазі? Творця? Тебе? Мене? Янгольство?... Недавно заявив, що відтепер звільнився від часу! Мовляв, для такої геніальної особи, як він, часу не існує! Існує лише послідовність подій у просторі, якою теж можна знехтувати!

Ісус розреготався.

– Доволі цікава маячня! Шалене прагнення до абсолютної свободи перетворює Фобоса на найнебезпечнішу істоту Всесвіту, до того ж божевільну. Це ж ази: простір, маса, час. Їх взаємозалежність – основа Всесвіту. Аби Творець не зважав на цей зв'язок, нічого б не сотворив. Чому він забув це? – у розпачі промовив Ісус.

– Забув, бо не хоче ні на кого і ні на що зважати! Для всього Чорного Янгольства мое слово – закон, тільки не для нього! Не минає пекельної днини, щоб ми з ним не билися, не фехтували!... Годі про нього! – Люцифер запально махнув рукою, закурив.

– Сатано, ми ж говорили про любов!

Обоє весело розреготалися.

– Нагадай, на чому я зупинився?

– Ти говорив про каналізаційні стоки, що вживають замість води.

– До чого тут любов? – і Сатана засміявся.

– З точки зору Світлого Янгольства наша бесіда немає ніякої вартості, така вона непослідовна! – Ісус засміявся теж.

– Що нам до їх точки зору? Ми у Пеклі! Звісно, не такі вільні, як Фобос, та можемо дозволити собі розкіш бути непослідовними. Так от, Україна привернула мою увагу різючими контрастами: з одного боку, вимирання і зубожіння населення, а з іншого, перетікання колосальних капіталів за кордон, серед європейських країн лідирує по закупівлі дорогих автомобілів. В те місто привели мене справи, ми підготували з моїми підлеглими зіткнення двох наймогутніших мафій України. – Сатана розкурив сигару, видихнув дим, замріяний погляд його яскраво-зелених очей полинув вдаль: – Нарешті добрався до любові! Випало десять вільних хвилин, я йшов брудним містом, цвіли тополі, дуже сніжило пухом, доволі неприємно! Вона стояла біля будочок спиною до мене. Це доля!

– І ти уважно роздивився її?

– Так, я безсоромно роздягнув її оком, хтивий я мерзотник, і уяви, мені стало соромно!

– Та невже? Ти знову дивиєш Мене, Сатано!

Тут тричі ударив гонг.

– Продовжу сповідь за вечерею, Джеймс не любить, коли я ігнорую цей клятий гонг. Ходімо у їдальню!

Вони підвелися.

– Якщо у тебе панує суворий англійський порядок, то, може, одягнемо смокінги? – пожартував Ісус.

– З якої такої нагоди? Якщо хочеш, можемо піти хоч голими, – весело запропонував Сатана, – жінок у замку немає, є тільки залишки їх підсмаженої плоти на пекельній сковороді. Відверто кажучи, мене це не надихає аж настільки, щоб виглядати джентльменом!

Ісус з Сатаною поволі йшли до їдальні, безшумно занурюючи ноги у розкішний килим, що вистилав коридор у кучерявих загогулинах. Сатана поринув у спогади про Олену, підвів голову і раптом несамовито закричав:

– Фріц!

Фріц, бравий арієць, тут як тут, виструнчився перед Люцифером.

– Що це таке? – по-німецькі чітко різав повітря Сатана. – Що це за жирна пляма перед їдальнею?!

– Вибачте, що Ви маєте на увазі, Герр Люц? – не зрозумів переляканий Фріц.

– Що?! Оте бридке опудало я маю на увазі! – гримнув Сатана. – Як ти посмів виставити таку гидоту перед дверима їдальні? Для чого?! Ти ж знаєш про мій потяг до прекрасного! Ти що, вирішив нам з Сином Божим зіпсувати апетит?

– Перепрошую, Ваша Божа Милість Ісусе Христе, перепрошую, Герр Люц, – Фріц почервонів, як рак в окропі, – у Пеклі сьогодні забагато роботи, для варти у замку не вистачає солдатів.

– Опудало, ходи-но сюди! – гаркнув Сатана.

– З Вашого дозволу, Герр Люц, я – Отто, – підійшовши, зблід нещасний вартовий.

– Та який ти в біса Отто?! Ти навіть не позагробна людина, ти – шмат сала! Чому у тебе широкий зад, а плечі такі вузьенькі? Ще й живіт, як у дев'ятимісячної вагітної? Ти блакитний? Відповідай, свиня!

– Сатано, прошу! – втрутився Ісус.

– Вибач, Ісусе, та це мої володіння, а Пекло, перепрошую за істину, не Рай. Що у Святому Пісанії сказано про блакитне гріхозлиття, не забув? На Землі є церкви, де одружують цю сволоту! Що вдієш? На жаль, моя влада не розповсюджується на храми Господа! Та у Пеклі господар – я!

– Не лукав, Сатано! Деякі церкви твої, але на Землі у твоїх церквах блакитних одружують, а в Чистилищі катують, чи не так?

– ... Дякую, що нагадав, а то я щось забув про ті церкви. Останнім часом не до них! Не до бісових церков... Хоча, вони – мій винахід відрізняти чоловіка від брудної потвори, – очі Сатани спалахнули гнівом і накинулися на Отто, – так хто ти в біса такий, відповідай!

– Сатано, я зачекаю тебе у їдальні, – промовив Спаситель і увійшов у двері величезного залу.

Жирне тіло вартового дрібно затремтіло, він упав на коліна перед Дияволом.

– Ну ж бо, покиньку! – шалено загорлав Сатана, він відчув напад натхнення волати так, щоб було чути на кожному поверсі тристаповерхової будівлі: – Не потерплю блакитних у замку! Зберу всю цю сволоту і кину на сніданок голодним орлам!!!

– Змилуйтесь, Герр Люц! Пощадіть! Це від того, що я забагато їм...

Очі Сатани потеплішали.

– Підведись, синку. Бачу, не брешеш. Обжираєшся гороховим супом, щоб потім псувати свіже повітря мого замку, так? – дружньо запитав Сатана.

– Так, Герр Люц, – зніяковіло підтвердив Отто.

– Фріц, яка вага цього шматка?

– Сто вісімдесят кілограмів, Герр Люц! До сніданку зважив усіх вартових!

– Молодець! Десять днів не давати йому їжі, тільки воду! Нехай спить три години на добу, а решту часу бігає по сходах, з першого поверху до трьохсотого і навпаки! Щоб через десять днів схуднув на сто кілограмів, не то заб'ю батогами!

Сатана увійшов у їдальню. Ісус, очікуючи на нього, милувався картинами, що прикрашали стіни залу. Спаситель переходив від шедевру до шедевру і обличчя Його світлішало.

– У такі миті, Сатано, Мене сповнює гордість, що Я – Людський Син!

– Прошу до столу, Сину Людський! – посміхнувся Люцифер.

Довгий стіл було розкішно накрито персон на сто.

– Прояв пекельної демократії? – поцікавився Ісус, окинувши оком безліч страв.

– Саме так. Останнім часом я помірний демократ: Вище Чорне Янгольство має право приєднатися до Нас будь-коли, солдати, слуги і собаки, а їх у мене безліч, без мого дозволу сюди не входять.

– Давно Я не бачив Чорне Янгольство разом, – зауважив Ісус.

– І не побачиш, всі у термінових справах, звісно, крім Фобоса. Рідко коли випадає нагода повечеряти Лицарству разом!

Вони сіли поруч, один проти одного. Їм прислужували двоє слуг-англійців, кожний рух котрих супроводжували бездоганні манери і щира шана. Страви на столі були не гірші за райські, тому Лицарі Світла і Мороку, поринувши у думи, мовчки насолоджувалися вечерею.

З металевих кручених сходів гулко пролунали звуки прискорених кроків вартового Отто.

– Чи не занадто суворо ти покарав нещасного, Сатано? – похмуро запитав Ісус.

– Нещасного? – і Сатана виразно поглянув на Ісуса. – Джерело всіх його нещасть – пережерство та тупість! Якщо не схудне, так і лишиться нещасним шматком сала. Ти ж помітив, що його душа з макове зернятко, а мозок не більше волоського горіха?

– Звісно.

– Тож ми обоє знаємо: поштовх до розвитку душі і мозку цього бідолахи це безжальний стусан у його пухкий зад! Нехай бігає, кожному – своє!

– Це гасло прийшлося до душі і Гітлеру, було на воротах концтаборів.

– Так, покидьок читав Біблію. Знає, що таке: «Кесарю – кесарево, а Богу – боже». Жартильник! Та зараз йому не до жартів, – Сатана іронічно скривив уста, – у холоді і голоді сидить один у сирій камері і насолоджується читанням свого твору «Моя боротьба».

– Умієш ти дошкулити грішнику, Сатано!

– А до біса їх усіх, грішників! Я говорив про кохання, – яскраві зелені очі Люцифера набули замріяності, – так от, мені стало соромно, коли я роздягнув її хтивим оком. Я побачив бездоганне чисте дівоче тіло і мені раптом стисло груди хвилюванням... Полонивши мене і не помітивши того, вона пішла від тих будочок, а я, як і годиться рабу, пішов за своєю володаркою.

Сатана налив два келиха вина, знову розкурив сигару, задумався, здавалося, його душа була десь далеко. Спасителя вразив стан Сатани, таким приголомшено тихим, урочистим Він його ще не бачив.

– Мені примарилось, що вона ледь торкалася своїми чудовими ногами землі, такою легкою була її хода! Вона йшла курною вулицею, поринувши у себе, – повів далі Сатана, – ні на кого не звертала уваги, проте її гарненьке тільце збирало погляди всіх чоловіків. Я бачив, як ті хтиві погляди бридкими червами повзають по її чистому тілу. Я ладен був відправити у Пекло всіх тих чоловіків, ледве стримався! – і Сатана у розпалі ударив кулаком по столу, посуд зі стравами різко підскочив. – Одне скажу: коли якесь тупе, п'яне опудало ляснуло її по ніжці, Ти не уявляєш, що зі мною сталося! Звісно, я втрутився, відкинув ту свиню геть! До речі, він здохне через три дні, згорить від самогону, а я уже приготував для нього дещо особливе, мало йому не буде! – лють надзвичайно пасувала Сатані, він вдихнув на повні груди, заспокоївся, помовчав, його обличчя посвітлішало: – Коли вона підвела на мене очі, я з труднощами здолав спокусу стиснути її в обіймах і вирвати з того земного бруду назавжди, – відпив вина, – переборов себе, хоч це було і важко...

– Це добре! Аби ти ще здолав спокусу переслідувати її, – порадив усміхнений Ісус.

– Неможливо це! Це сильніше за мене! Відколи побачив її, перетворився на шпигуна: я переслідував її, будучи у дусі, я перевтілювався у білого голуба, у кудлатого джмеля, аби бачити її і бути поряд!... Вибач, Ісусе, я навіть подзвонив їй і говорив Твоїм голосом!

– Моїм голосом? Навіщо?! – обурився Ісус.

– виправляв помилку Янголиці Маргарити, подруги моєї дівчинки за часів Робесп'єра. У Маргарити вистачило мозку застерегти її проти мене, злодія, небезпечного для жінок! Проте пояснити їй, що поки вона буде у Раю три тижні вчитися, на Землі мине три години, Маргарита забула. Дівчинка моя начиталася фантастики, перелякалася, що повернеться на Землю через сто років!

– Ти втішив її замість Мене, це добре, – лагідно посміхнувся Ісус, – не можу уявити тебе, Сатано, білим голубом, це щось неймовірне...

Раптом двері їдальні розчинилися, Родріго Вертлявий, представник Вищого Чорного Янгольства, одягнутий у джинси, чобітки і чорну майку, підійшов до столу, зірвав з голови капелюх за часів мушкетерів, помахав ним перед собою, уклонився, виконав доволі складний пірует з підскоками.

– Вітаю Тебе, Ісусе Христе, Спасителю Людства, Сину Божий, Сину Людський, Вельмишановний Лицарю Світла і Любові! – у глибокій пошані вигукнув Вертлявий і перекутився обличчям до Сатани: – Хайль, Герр Люц!

– Хайль, – недбало кинув Люцифер, пригнічений пишномовним привітанням до Ісуса і брутально коротким до себе, – сідай, повечеряй з нами, випий!

– Радий тебе бачити, Родріго! – привітався Ісус. – Розділи трапезу!

Родріго не дарма отримав прізвисько «Вертлявий»: він мав вкрай жваві, у постійному русі, карі очі, м'язи його обличчя танцювали, все тіло рухалося. Вертлявий сів до столу, та його надзвичайно рухоме тіло не давало йому спокою ні на мить.

– Вип'ю з вами з задоволенням, а їсти не хочу! – відказав він, весь пересмикуючись та крутячись.

Випили червоного вина.

– Родріго, ти з найнижчого прошарку, пробув там стільки часу і не хочеш їсти? – вкрай підозріло запитав Люцифер і прискіпливо вдивився у жваві червоні очі Чорного Лицаря.

Сатана стримав у собі гнів.

– Як справи у нижчому прошарку? – роздратовано запитав.

– Саме ці кляті справи і підкинули мене до тебе вгору, Герр Люц! У нижчий прошарок просочився якийсь зарозумілий протопласт і, – Родріго кинув швидкий погляд у вікно: світало, починався похмурий пекельний ранок, – і давай снідати грішниками. Така гидота, ще й до біса розумна тварюка! Солдати Смерті поливали цей протопласт концентрованою сірчаною кислотою, лугом! Не бере, адаптується вмиць! Почали сипати на цю мару сіль, воно вишкірилося на нас і загорлало:– «Не сьпъ мне соль на рану!», ще й виматюкалося!... Так я оце думаю, Сатано, може, нехай собі снідає тим непотребом, все одно все воно підлягає ліквідації, а ми б зберегли енергію!

Хвиля розпачу підкинула Люцифера на ноги, він заходив вздовж столу.

– Он як! Зберегли б енергію! Дивуєш ти мене, Вертлявий, неприємно дивуєш! Куди подівся твій гострий розум?! Чим вчора ви займалися з Кривавим? – грізно запитав Сатана.

– Та як завжди, Герр Люц, – спантеличеного Вертлявого раптом різко пересіпнуло, – трішки розважилися. Запити наші, як ти знаєш, прості, невибагливі: галопом проскакали на кентаврах по трьох нижчих прошарках, на четвертий не вискакували, зважили на твій наказ. Я накидав на шиї мучеників ласо, зашморгував, ну, а Кривавий, наскоку зрубав їм голови мечем! Врешті решт, ми – лицарі, маємо тренуватися щодня.

– Матір Божа! – простогнав Ісус.

– Нехай святиться ім'я її! – приєднався до Нього Вертлявий. – Та річ у тім, Ісусе, що ми тренуємося на особливій покиді! Людство нас би зрозуміло: на такі прошарки потрапляють монстри, що гвалтуючи дітей, різали їх на шматки! Смертний вирок вкрай людяні, прогресивні країни відхилили. Десь же така гадина повинна отримати своє! А де, як не в Пеклі? – резонно запитав Ісуса Родріго. – Аби Ти бачив, як їх тіла навпомацки розшукують втрачені голови, насаджують їх на шиї, яких тортур зазнає ця сволота, поки їх паскудні голови зростуться з тулубами! А ми з Кривавим тут як тут, насакуємо знову! – і Родріго несамовито розреготався. – Настає мить, коли ці монстри на колінах повзають і благають, щоб ми ліквідували їх смердучі душі! Так нехай їх зжере той клятий протопласт. Що тут такого, Сатано?

– Ти мене питаєш, що тут такого?! – гримнув Люцифер. – Не розумієш, Вища Чорна істота? Поясню: спочатку цей потворний протопласт зжере грішників нижчого прошарку, нако-

пичить у собі енергію і злобу їх садистських душ, вигризе дірку у вищій прошарок, повиїдає всіх монстрів там, далі продовжувати?

– Не гнівайся, Герр Люц! – заблагав Родріго. – Звісно, добереться і до нас! Ми будемо у нього на десерт, і що на мене найшло? Це ж так просто!

– Я скажу, що: твоє отупіння – результат дії ЛСД! Тому ти і їсти не хочеш. Ти забув, що Пекельна Рада заборонила вживати ЛСД Вищим Янголам? Присягаюся при Ісусові, ще раз помічу, вижену з Пекла на Землю!

Вертлявий злякався не на жарт: задригався, як дивом живучий карась на розпеченій сковороді.

– Та ти що, Герр Люц! Це востаннє, обіцяю! Зараз же задію біохімічну лабораторію, знайдемо засіб, як позбутися потвори!

– Дій та пам'ятай свою обіцянку! – суворо звелів Сатана.

Родріго Вертлявий встав з-за столу, пересмикуючи плечима, пішов. Сатана важко зітхнув.

– З ким приходиться працювати, Ісусе! Ти ж знаєш про мій потяг до прекрасного!

Раптом над столом виникла голограма очей Фобоса, що наполегливо працював у своєму кабінеті і вирішив не завдавати собі зайвого клопоту – не відсилати всього свого образу до Ісуса і Сатани.

– Вітаю Вельмишановне Біло-чорне Лицарство! – з повагою привітався голос Фобоса, та його очі відверто глузували.

– Вітаю, – озвався Ісус.

– Що? – буркнув Сатана.

– Что за бардак у тебя в информационных блоках, Сатана? Мне срочно нужны данные по Ориону! – в миті люті Фобос переходив на російську і зараз зелені кмітливі очі жбурнули в Сатану злобивий, роздратований погляд: – Я весь в напруженні, не могу реалізуватися!

– Мальчик мой, то, что для тебя – бардак, для меня – строгий порядок! Не лезь в мои блоки, пользуйся своими! – гнівно кинув Сатана.

– Герр Люц, не выводите! Дайте информацию, не то! – обурено вигукнув хрипкий голос, очі поглянули вкрай люто.

– А то что? – з викликом запитав Сатана.

– А то проверю ягоды одной крали на упругость плетью! – пообіцяв голос Фобоса.

– А мне что? Какой такой крали? – запитав Сатана безбарвним, байдужим голосом. – А, черт с тобой! Скажи Горбатому, пусть даст тебе информацию.

– Благодарю, а на кралю мне наплевать, пошутил! – пояснив голос, очі зникли.

Всередині Люцифера все клекотіло від обурення, та щоб не привертати уваги Фобоса до Олени, він мусив поступитися йому.

Ісус пильно поглянув на Сатану, налив вина.

– Він жене тебе в кут безвиході! Зрозумів, що кохання до дівчини – твоє слабке місце, буде тебе шантажувати, – зі смутком зауважив Ісус, – тому, хочеш ти, чи ні, а Я маю захищати її від нечистої сили!

Сатана занервував, закурив.

– Вже двісті років Фобос бачить у жінці лише сідниці для побиття батогами! Якщо він її торкнеться, я... – Сатана схопив Ісуса за руку, швидко таємниче зашепотів: – Сину Божий, давай об'єднаємося, заженемо цього покидька у пастку та й закинемо у потужну чорну дірку! Не вирветься...

– Ти геть здурів, Сатано! Знову спокушаєш! Ще й як! Ти забув, що Я не вбивця, а несу Життя?! – гнівно вигукнув Ісус.

Сатана затулив долонями обличчя і з розпачу загіготів.

– Прости мене, Ісусе, та це ж давній ритуал: моє діло – спокушати Тебе, Твоє – казати: «Не спокушай, Сатано! Відійди!». – Люцифер сумно посміхнувся. – Як не дивно, я теж не зміг би убити Фобоса! Це я так, кинув у мить люті... Звик я до цього негідника, не уявляю без нього Пекла, та й з ким мені фехтувати, як не з ним? Він – другий фехтувальник Всесвіту, до того ж, як не крути, а геній! Не раз це доводив у скруті.

– Так, Фобос – особливий геній зла, – і високе чоло Спасителя раптово похмурнішало, – Люцифере, він неодмінно зустрінеться з нею, щоб подивитися, у кого ти закохався.

Сатана кинув на Ісуса напружений, занепокоєний погляд.

– Господи Всевишній! Відведи від моєї дівчинки Фобоса, благаю! – вигукнув Сатана і швидко, по-православному, перехрестився.

Коротка молитва Диявола вразила Спасителя до глибини душі.

– Люцифере, ти звернувся до Батька з проханням, ще й перехрестився! Як гадаєш, що це означає?

Сатана поглянув на Ісуса здивовано.

– Звернувся до Творця подумки, та я – Антихрист. Як я міг перехреститися?! Тобі припарилося, Антисатано. Не могло такого бути, бо такого не може бути ніколи!... Давай вип'ємо за здоров'я моєї дівчинки! – і налив келихи.

Випили і поринули у глибокі роздуми. Лише тряскіт дров у комині порушував тишу. Аж раптом за дверима їдальні почувалася страшна метушня, звук удару від падіння тіла на підлогу завершив безлад. Двері гучно розлетілися, у їдальню, здолавши перешкоди, вскочив переляканий до смерті велетень Ганс, заступник Фріца, і що було духу побіг до Сатани. Від такого нахабства Диявола заціпило: попіл його сигари упав у келих з вином, що він тримав у руці.

– Герр Люц! Герр Люц! Там таке! Таке у крові пекельних грішників! Це щось страшне! – від жаху він витріщив очі, зблід, його трусило. – Такі манюні слизькі ...! Ми їх розстрілюємо з автоматів Калашникова, а вони регочуть і показують нам зади, Герр Люц!

Сатана, підхопивши навмання смажене курча, стрімко підскочив до Ганса, тричі ударив курчам його по голові, відкинув зброю напад у геть.

– Зашкарубла, бридка свиня! Та як ти посмів, негіднику, порушити Наш спокій таким ганебним чином?! Хто ти є, покидьку, щоб переривати розмову таких осіб, як Ми з Сином Божим?! – лють переповнювала Сатану, здавалося, він став ще вище на зріст, на його щоках з'явився рум'янець, яскраво-зелені очі запалали вогнем. – Як ти посмів дозволити собі брутальності в присутності Першого Лицаря Світла?!

– Вибачте, Ваша Світлість Ісусе Христе! Вибачте, Герр Люц, та як би Ви побачили...

– Тупак ти бритоголовий! Ну що я маю таке побачити, щоб мене злякало, та ще й у Пеклі! А бачу я, покидьку, що ти наковтався ЛСД, вмазався героїном, нанюхався кокаїну та ще й висмоктав цигарку з маріхуаною! Ось, що я бачу!

– Герр Люц, це бачили всі, крім Фріца! – перелякано заперечив Ганс.

– Вірю, бо у Фріца вистачає мозку, щоб вибрати один наркотик, а не ковтати всю оту гидоту разом і ЛСД він не вживає. Тому я і поставив його керувати вами, безмозгими тваринами! – роздратовано пояснив Сатана. – Ох, мерзотники, доберуся я до ваших казарм! Повикидаю геть усе: шнапс, наркотику, журнали з голозадими шльондрами, причандалля, що ви купили собі у секс-шопах! Геть усе! Жидівські погроми і шухери, якими ви розважалися на Землі, здадуться вам дитячою забавкою у порівнянні з тим, що я з вами зроблю! Мало не буде нікому!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.